Nr. 34. ANUL XLIV

JOI 20 AUGUST 1936

Veselia

— Ascultă, dragă, sunt cinci minute de când bancherul meu s'a dat la fund şi n'a mai revenit la suprafaţă.

— Nu te speria, el e antialcoolic, preferă apa.

5 LEI

BIBLIOTECA UNIVERSITĂŢII (IAŞI)
27 NOEM 1936

ANUL XLIV Nr. 34

20 AUGUST

Indivizi și aptitudini

Din nimicurile cotidiane, fapte fără însemnătate, se pot trage concluzii asupra aptitudinilor diferiților indivizi. Dar din nefericire, la noi nu există nimeni care să se ocupe de această chestiune, nu există nimeni care să plaseze individul acolo unde calitățile sale înăscute l-ar face de mare folos.

Astfel mi-a fost dat să văd oameni ale căror mâini erau tot atât de puțin exersate într'o anumită... artă — ca acelea ale unui prunc de 6 luni, înscriși în partidul național-țărănesc, în timp ce alții mai competinți „în materie" șomează pe la periferiile Capitalei, devenind mai târzior rentieri ai Văcărești lor.

Dar, pentru a vă convinge de veracitatea spuselor mele, voi da un exemplu cules dintr'o întâmplare pe care un ziar de dimineață o sintetizează în următoarele rânduri :

„Deși însurat numai de un an, tânărul tâmplar Vasile Moldoveanu bănuia că soția sa îl înșeală. Eri întorcându-se pe negândite acasă, o găsi în tovărășia studentului Ilie Prișca, fiul unui moșier din localitate. Bazându-se pe forța sa fizică și pe faptul că Prișca tremura de teamă, îi desbracă pe amândoi și de sumarele vestminte ce le avea pe ei, și așa goi îi goni pe drum reținând hainele drept... despăgubire".

Și când te gândești că Moldoveanu este tâmplar, nu... perceptor.

Fericirea țării și d Guță Tătărăscu

Oamenii politici de astăzi nu sunt decât niște negustori care își laudă marfa nu numai acelora care vor să le-o cumpere ci și celor care le privesc cu indiferență dugheana.

Ei ! dacă nu am cunoaște... sistemul de guvernare țărănistă, ne-am lăsa repede convinși de discursurile „patriotice" ale d-lui I. Mihalache, uitând îndreptățita scârbă produsă de urletele „democrate" ale Lupu-lui veșnic flămând.

Deasemeni am crede reale poveștile aurite ale părintelui tuturor „libertăților cetățenești" (cenzura și starea de asediu) care zilele trecute a declarat cu glas de proaspăt absolvent al „Conservatorului de artă dramatică" :

„Am făcut și voi face tot ceeace poate fi de folos țării. Idealul nostru este ca ea să fie fericită".

Atunci, dece nu-și dă demisia ?

Halal învingători

Indivizii aparte sau câteodată masele de indivizi caută să spulbere monotonia vieței trăite după o anumită regulă, căutându-și distracții care să concorde cu temperamentul lor mai mult sau mai puțin vulcanic.

Astfel Germanii sunt absorbiți actualmente de a XI-a Olimpiadă, Arabii de micile chelfăneli pe care le administrează din când în când galițienilor prea obraznici, Turcii continuă sărbătorirea ocupării Stâmtorilor etc... etc.

Dar dintre toate popoarele, Spania este teatrul celei mai „nesărate" distracții : războiul civil. Dar ce să-i faci, sunt necesare și aceste... curățiri radicale, atunci când ploșnițele comuniste se înmulțesc.

S'ar putea compara disputa spaniolă cu un match la care întreagă Europa asistă împărțită în două tabere. Una care încurajează pe naționaliști preconizându-le — bazată pe fapte sigure — victoria, cealaltă susținând guvernul cu bani și minciuni.

Dar iată ce scrie la noi un ziar căruia de la un timp i se dă de către toți bunii Români doar anumite întrebuințări higienice :

„Milițiile guvernamentale sunt învingătoare pretutindeni".

Iar mai jos :

„Membrii guvernului spaniol se pregătesc să fugă".

Dacă așa stă cazul, halal învingători !

Efectele... civilizației

Pe zi ce trece civilizația înaintează cu pași repezi. Lucrurile s'au schimbat așa de mult că strămoșii, dacă ar învia, și-ar da seama că ei n'au fost nimic față de ceeace suntem noi astăzi. Eminescu s'ar rușina de opera sa citind... geniala creație a d-lui T. Arghezi ; deasemeni Grigorescu, zărind capo'd'operile marilor pictori cubiști care se răsfață prin toate expozițiile de... artă, și-ar arde cu siguran'ă „smângăliturile" sale. Și câte alte drame nu s'ar mai întâmpla. Dar să nu credeți că numai în aceste domenii au făcut „progrese" ci noi oamenii suntem cu mult mai expeditivi ca acei de odinioară.

Astăzi „bărbații" de 10 ani fac chefuri sau se sinucid din dragoste și să ne ferească Domnul să ne... civilizăm mai mult, căci cu siguranță s'ar ajunge ca pruncul ce trebue încă alăptat, să facă curte doicei sale. Dar acum să vă dau un exemplu spre a vedea până unde merge modernismul.

Pe Bul. Manolescu — Calea Victoriei brezeană — o doamnă se plimbă, când la un moment dat trece pe lângă ea un băețaș numai de 8—9 ani, trăgând tacticos dintr'o țigară.

Puțin indignată și tristă totdeodată, doamna îi spune :

— Mie îmi face rău să te văd fumând.

— Ți-ar face mai rău dacă ai fuma dumneata, răspunse acesta văzându-și de drum.

Puf.

EXCES DE PREVEDERE

— Și nu uita să treci pe la dentist!..

IN TREI ETAPE

Când Jean Reval, după ce tușise de trei ori, ceru în termeni aleși mâna Lucinei Briquette, părinții fetei scoaseră strigăte de indignare vehementă.

— Dar, domnule, Lucina-i aproape un copil! Vrei o nevastă de cincisprezece ani... E nebunie sau depravare?

Jean liniști c'un gest pe părinții alarmați și-și începu pledoaria:

— Nu sunt nu depravat... și n'am de fel intenția să răpesc virtutea unei fecioare. Motive serioase mă obligă să schimbe data căsătoriei. Da, de multă vreme am certitudinea că Lucina are să fie o nevastă delicioasă și n'aveam intenția să mă însor cu ea decât în ziua când împlinește optsprezece ani. Dacă am bruscat lucrurile este din cauza unei mătuși, o bătrână nebună și fabulos de bogată, care mi-a spus c'o să-mi dea jumătate din averea ei în ziua când mă însor. Or, eu am nevoe imediat de un mare capital, pentru lansarea întreprinderii mele de sugative impermeabile... Dragostea și cinstea dv. nu trebue să se alarmeze de fel. Mireasa are să rămână imaculată ca zăpada și hermina, timp de trei ani. Vă dau cuvântul meu de onoare.

Liniștiți, părinții fetei acordară lui Jean mânuța diafană a Lucinei.

*

Jean, în noaptea nunții se purtă cu soția lui ca și cu o fetiță de opt ani. O desbrăcă cu grije, o duse în pat, o sărută pe frunte, îi ură noapte bună, apoi plecă să se culce în camera de alături.

Timp de trei ani, Jean rezistă tentației de a săruta pe Lucina care se făcea tot mai frumoasă.

Lucina, în ciuda nevinovăției se mira adesea că bărbatul ei n'o sărută de fel.

Știa că sărutul este unul din dovezile dragostei.

Adesea zicea:

— Foarte nostim, dragul meu... credeam că în căsnicie se petrec adesea lucruri misterioase, senzaționale... și când colo nimic din toate astea. Doar că locuim împreună, atâta tot.

Jean afirma că toți cei căsătoriți trăesc așa și că misterele căsniciei nu's decât legende.

In ziua în care Lucina împlini optsprezece ani, Jean își luă un ton solemn și zise:

— Scumpa mea, am să-ți fac o revelație... Incepând de astăzi vei fi cu adevărat soția mea. Până acum, doar în glumă am fost bărbat și nevastă. In seara asta vei cunoaște adevărata dragoste...

— Deci, m'ai mințit, strigă Lucina, indignată. E foarte urât cela ce ai făcut...

Lucina-i purta multă pică pentru toată tăinuirea asta. Ea rumega gânduri de răzbunare.

In zorii zilei, Jean zise Lucinei:

— Scumpo, acum ești cu adevărat soția mea. Nici o contestație posibilă.

Lucina răspunse supărată:

— Nu, nu ești cu adevărat bărbatul meu.

Și timp de trei ani, ea se purtă ca o nevastă supusă pretențiilor stăpânului, dar se abținu să manifeste vre-o bucurie primind mângâierile conjugale. Lucina se făcuse foarte frumoasă. Un pic de perversitate lucea în ochi-i negri. In ziua când împlini douăzeci și unu de ani, ea anunță lui Jean o noutate importantă.

— Acum, Jeane, poți spune că ești cu adevărat bărbatul meu. Te-am înșelat azi de dimineață!...

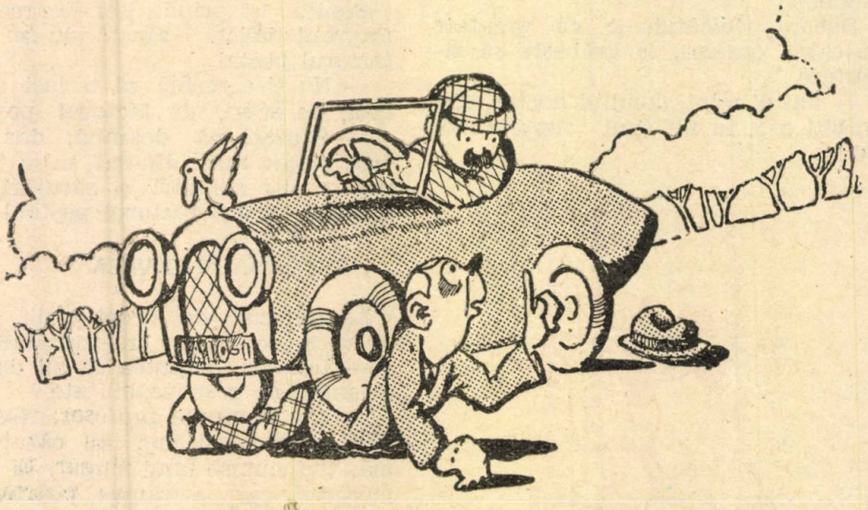

Pietonul. — *Trebue să recunosc că automobilul are o superioritate zdrobitoare asupra pietonului.*

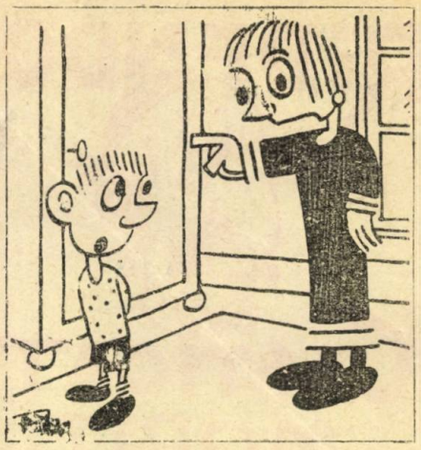

— *Să nu te mai prind că arunci murdării pe fereastra.*

— *Să mă erți, nu erau murdării, ci linguriță de argint.*

HAI SĂRÂDEM

AVANSARE

Intr'o zi îi fu prezentată lui Lucien Guitry o artistă care juca roluri neînsemnate în trupa teatrului Renaissance, pe atunci condusă de marele artist.

Artista se plângea că imensu-i talent nu-i folosit decât în a duce scrisori pe o tavă, în scenă.

Protectorul ei insistă pe lângă Guitry ca frumoasa comediană să fie mai bine tratată.

Guitry se gândi puțin, apoi zise:

— Bine, dudue. De aci înainte nu vei mai aduce decât scrisori recomandate!

*

Gravă imprudență, micul Nicușor a fost lăsat împreună cu un mosafir în salon.

Câteva momente, micuțul tace, apoi, deodată, zice:

— Ascultă, domnule, tu te duci dimineața să târgușești din piață pentru acasă?

Domnul surâde:

— Nu, puiule.

— Dar farfuriile tu le speli?

— Nu.

— Tu mături prin casă, cureți ghetele de noroi?

— Nu, dar de ce mă întrebi? Astea's ocupații de femeie, micuțule, nu de bărbat.

— Adevărat?

Domnul surâde din nou:

— Poți să mă crezi!

Fruntea lui Nicușor se cutează, se gândește puțin, apoi, deodată:

— Atunci, tăticul meu este un mincinos!

— De ce, puiule, ce-a zis tatăl tău?

— A spus că tu ești un bărbat de compătimit!...

RIDENDO

CASTIGAT MORIT...

Moise, care s'a întors recent din Abisinia, povestește într'un cerc de gură cască, aventurile lui din războiul italo-abisinian.

— Într'o seară, un negru ascuns într'un tufiș de palmieri, mă apucase c'un cârlig și mă trăgea la el, ca un nebun.

— Ci vroia cu tine, Moise, întreabă unul din cei cari ascultau.

— Iu cred că negrul voia deja să fure bani di la mini, răspunse Moise, cu gândul la Fulării din buzunarul jegos.

*

Nathan Trahtenbrot a fost și el, ca orice cetățean, încorporat la un regiment de infanterie din Craiova.

Întâmplarea a făcut să cadă în compania unui sergent rău de mama focului.

Într'una din zile compania lor pleacă să facă instrucție pe un platou din apropierea orașului.

— Capul la dreapta! comandă sergentul.

Nathan întoarce capul la stânga.

— Întoarce căpățâna la dreapta, jidane, că-ți mut căpriorii cât zici cal!

— Oi vei, domili sirjent, răspunse Nathan, ci să fac iu dacă sunt stângaciu din naștere...

*

La un examen, profesorul cere unui elev să-i spună o propoziție în care să intre și cuvântul eventualitate.

— Fetele când se duc la plimbare, cu toate că-i frumos afară, își ia pentru orice eventualitate și o umbrelă cu ele, zice un elev din banca doua.

— Ai răspuns desetul de bine, spune profesorul, dar vreau să-mi răspundă cineva dintre voi și mai pe scurt. Ascultă Finkelstein, să te aud și pe tine.

Finkelstein, un puștan de nouă ani, cu părul roșu și mătreață în cap, se ridică repede din bancă, își sterge nasul cu mâneca hainei, rotește ochii prin clasă, apoi zice:

— Domnule profesor, Mitropoliții și Episcopii n'au voe să se însoare, dar pentru orice eventualitate sunt și bărbați!...

*

Deborei, frumoasa fată a domnului Iancu, misit la Bursa Neagră, i-a eșit pe corp un buboi de dimensiuni respectabile.

Înspăimântat, Iancu o duce în grabă la spitalul Caritas, unde o internează. Într'una din zile, medicul primar al spitalului arată bubonul bolnavei unor proaspeți studenți ai facultății de medicină.

— Domnilor, aveți aci o rană *supurată*, provenită de pe urma unui buboi, zice medicul primar către studenți.

Debora, ridicându-se cu greutate în capul oaselor, se grăbește să riposteze:

— Vai di mini, domnili doctor, dici vorbiți așa, iu nu sunt *supurată* di fel!...

— O bonboană de mentă.

— Nu, mulțumesc! Sunt strict antropofag.

COCKTAIL

E SUFICIENT

Medicul șef al unui spital de alienați era un tip impulsiv și iritabil.

Odată el ceru o legătură telefonică cu provincia.

Necăpătând așa de repede legătura, medicul-șef se supără foc.

— Știți cu cine vorbiți? se răsti el prin fir, telefonistei.

— Nu știu cu cine vorbesc, domnule, îi răspunse funcționara. Știu însă unde vă găsiți!

BANII

— De ce te plângi că n'ai bani, dacă tu singură mi-ai spus că bărbatul tău e bogat?

— N'am spus că e bogat. Am spus doar că are mai mulți bani decât mine!

RELATIV

— O femeie are vârsta pe care o simte!

— Da, dar ea nu simte niciodată ce bătrână e!

COUP DE FOUDRE

— „Coup de foudre" este un mod de a te amoreza. O singură privire, e suficient să fii amorezat pe viață...

— Da. Chiar așa a pățit și amicul nostru Ionescu. O singură aruncătură de ochi și s'a amorezat. Zilele trecute a avut nunta.

— N'a fost tocmai prima aruncătură de ochi, ci a doua. Pentru că la prima privire nu știa că e așa de bogată!...

MOTIVUL

Coniția își prinde servitoarea, în flagrant-delict, sărutându-se cu factorul poștal.

— Nu ți-e rușine să te lași sărutată, pe scări, de factorul poștal?

— Scuzați-mă, doamnă, dar vedeți, mama mea, din sat, mi-a transmis multe salutări și sărutări... și mi le-a predat factorul poștal!...

RESPONSABILITATEA

La un curs de drept civil, unde se vorbește despre responsabilitate.

— Ionescu, ai putea să-mi dai un exemplu de responsabilitate?

— Da, domnule profesor. Nasturii dela pantalonii mei au căzut rămânând numai unul singur. Ei bine, nasturul care a rămas poartă întreaga responsabilitate!

MARII UMORIȘTI

M. Zoscenco

Când eşti superstiţios

— *Nu cred în superstiţii, prieteni. Nu cred şi pace! Dece să zicem că ne va merge rău, dacă ne iese un popă înainte? Ei şi? Am întâlnit un popă! Se duce probabil undeva. Lăsaţi-l să meargă. Poate se duce la judecătorie, poate la administraţia financiară, sau ştiu eu unde? Dece să ne meargă rău? Dacă se duce la administraţie înseamnă că lui o să-i meargă rău şi nu nouă. Sau dacă v'a ieşit în drum o pisică neagră. Vă speriaţi, săriţi cu trei metri înapoi, nu vă duceţi la serviciu sau la examene, vă'ntoarceţi acasă.*

Pentru ce toate acestea?

Daţi cu piciorul în pisică sau treceţi pe celălalt trotuar şi aţi rezolvat totul. Dar oamenii superstiţioşi nici nu se gândesc la aşa ceva.

Eu nu cred în superstiţii.

Să vă povestesc ceva despre Ivan Ivanovici. Poate îl cunoaşteţi şi dv. Ne'nvită într'o zi la onomastica lui. Soţia sa ne pregăteşte un cozonac mare şi gustos. Deasupra, îl presară c'un strat de zahăr fin. Îl aduce pe o tavă şi-l pune pe masă.

Ivan Ivanovici zâmbeşte şi-şi freacă mâinile.

— *Vedeţi acest cozonac? Nu e un cozonac simplu, ci un cozonac-surpriză!*

— *Ei şi? sărirăm cu toţii.*

— *Da. Am ascuns în acest cozonac un pol de aur. Voi tăia cozonacul şi-l voi împărţi. Polul acesta va cădea la unul din noi. Şi acela va fi cel mai fericit om. E, ca să zic aşa, o încercare a norocului.*

Ivan Ivanovici tăiă cozonacul în felii.

Lumea începu să mănânce liniştit, fiecare dorind să devină posesorul polului aducător de fericire.

In societatea noastră era un oarecare Petre Petrovici. Văduv. Un om foate bun la suflet, dar nefericit. Nu-i mergea nimic în viaţă. Ghinionist. Fata lui şi-a rupt zilele trecute piciorul. Nevasta lui s'a îmbolnăvit şi a murit. Ce să spun? Îi mergea aşa de rău, că mai rău nici nu se putea. Rău din toate punctele de vedere.

Ei bine, când a auzit acest Petre Petrovici despre chestia cu polul de aur, s'a cutremurat.

Cozonacul scădea văzând cu ochii. Lumea îl devora pur şi simplu.

Chiar gazda noastră a înghiţit cel puţin unsprezece felii de cozonac.

Petre Petrovici, când era la a treisprezecea — număr fatal — felie, simţi deodată un obstacol în gură.

— *Staţi, zise el, mi se pare c'am dat de pol. E la mine sub limbă.*

Petre Petrovici băgă degetul în gură, dar, de bucurie, înghiţi polul.

Petre Petrovici se ridică palid.

— *Prieteni, zise el emoţionat, trebuia să puneţi o monedă mai mare pentru că pe asta am înghiţit-o, din greşeală.*

Lumea, bine dispusă ca la orice chef, râdea. Petre Petrovici nu râdea însă, ci bea apă pahar după pahar.

Când polul de aur fu ulungat în fundul stomacului, Petre Petrovici respiră uşurat.

— *Acum, zise el, după ce am înghiţit polul, voi fi mai norocos.*

Dar Petre Petrovici n'avu dreptate.

In aceiaşi seară se îmbolnăvi, iar peste două zile muri în chinuri groaznice.

Doctorul a afirmat că moartea s'a datorit monedei, monedă rotundă, zimţuită.

Iată ce'nseamnă să fii superstiţios!

trad. de **Mello**

SITUAŢIE DISPERATA

— *Dece plângi?*

— *Am mâine o teză la matematici şi profesorul nu s'a îmbolnăvit încă!...*

Verbul „a iubi" nu se conjugă decât de două persoane. A treia persoană e exclusă.

*

Femeile sunt ca şi cuvintele încrucişate. Au un farmec atâta timp cât nu le-ai deslegat.

*

Soţul încornorat nu e om demn de mila noastră, ci mai degrabă un om demn de admiraţia noastră.

*

Adam şi Eva au fost goniţi din grădina Raiului pentrucă au confundat Raiul cu o grădină publică.

*

Sinuciderea din dragoste e un non sens. Te-ai amorezat, ghinionul tău. Te-ai căsătorit — te-ai ars. Nu te-ai căsătorit — ai scăpat: Atunci la ce bun să te sinucizi?

*

Sunt o mulţime de cuvinte de genul femenin cari reprezintă anumite noţiuni, în strânsă legătură cu femeia: *căsătorie, nebunie, tragedie, catastrofă*, şi altele.

*

A fi încornorat nu înseamnă că te înşeală nevasta. Nu toţi melcii sunt înşelaţi de respectivele lor!

*

Cineva a susţinut că femeia are o inimă de piatră. Nu-i adevărat. Femeia nu are inimă.

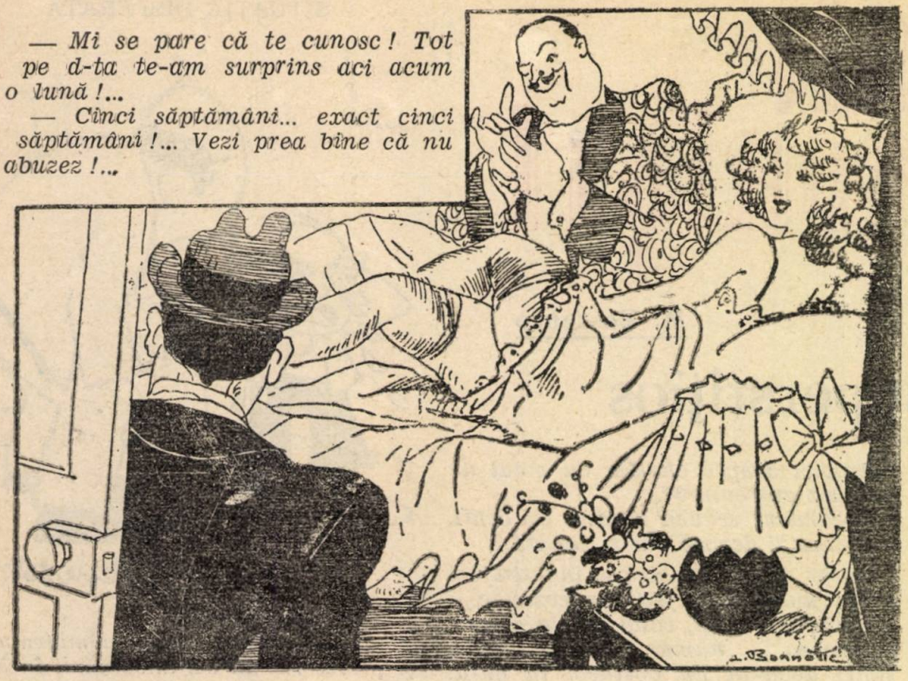

— Mi se pare că te cunosc! Tot pe d-ta te-am surprins aci acum o lună!...

— Cinci săptămâni... exact cinci săptămâni!... Vezi prea bine că nu abuzez!...

RUPTURA

Domnul și doamna Georgescu se aflau pe plajă. El, ca de obicei, se simțea puțin jenat în pantalonul alb, bluza de pânză groasă și șapca de șef de escadrilă.

— Am impresia, zicea el, că seamăn cu un aprinzător de felinare.

Doamna Georgescu dădu cu dispreț din umeri.

— Dragul meu, nu cumva ai vrea să te plimbi pe malul mării, îmbrăcat în jachetă și cu joben în cap?

— Tatăl meu așa umbla îmbrăcat și totuși se simțea foarte bine.

— Tot ce se poate. Deci, când îmi impui și mie costumul de bae al bunicei tale?

Așteptând acest act de tiranie ridicolă a grasului ei bărbat. Nuna profita din plin de libertatea modei. In ziua aceea, spre a fi mai ușoară, nu-și îmbrăcase decât costumul de bae, și un pantalon de pijama.

Georgescu, tot predicând respectul vechilor tradiții, nu se putea să nu admire farmecul deosebit al tinerei și frumoasei lui neveste.

— Nuno, zise el cu un ton împăciuitor, n'am de fel intenția să-ți impui costumul bunicelor noastre. Ești așa de fermecătoare în ținuta asta. Numai că eu, la vârsta mea, cu pântecele-mi proeminent, sunt ridicol în costumul...

Fu întrerupt de un câine uriaș care, în ciuda chemărilor la cumințenie de stăpânii lui, îi apucă cu dinții, în joacă, pantalonul alb și-l spintecă de sus până jos.

— Lua-te-ar dracu de câine! isbucni Georgescu. Ați putea, doamnă, să aveți mai multă grije de animalul ăsta feroce!

— O! nu-i de fel rău! protestă doamna. E doar puțin jucăuș.

— Oricât, doamnă...

— Haide, nu mai mormăi, interveni Nuna, care întinse mâna stăpânei câinelui buclucaș, dă-mi voe să-ți prezint pe doamna Drumea pe care am cunoscut-o eri, la cazinoul din Constanța.

— Incântat, doamnă, incântat. Dar, la naiba, cum să merg până la hotel să-mi schimb pantalonii? Ținuta mea este indecentă și n'am nici măcar scuza frumuseței!

— E foarte simplu, zise Nuna, am să-ți dau pantalonul meu de pijama.

Își scoase pantalonul și-l dădu soțului ei...

Georgescu, reparându-și dezordinea îmbrăcămintei, privea fermecat pulpele lungi și pline ale Nunei. Oh! bine mai era făcută, femeiușca asta.

— Du-te de îmbracă un pantalon mai bărbătesc, dragul meu. Te aștept pe plajă unde voi pălăvrăgi cu doamna Drumea.

Georgescu mergea cu grije, temându-se să nu-i plesnească pantalonul de pijama care era strâmt. Ce original pantalonul nevestei lui. Un verde deosebit, cu dungi argintii. Desigur, nu se mai găsea pereche pe tot litoralul mării negre.

Și, forțat să meargă cu pași mărunți, sub soarele care arunca văpăi de foc, Georgescu se simți deodată istovit.

Decise să se odihnească pe o moviliță de nisip. Își scoase bluza de pânză, se întinse cu burta pe nisip și adormi imediat.

Fu deșteptat din somn de o palmă puternică primită pe șoldul stâng, palmă urmată de o ciupitură zdravănă.

Se întoarse brusc așezându-se pe partea ofensată... Se pomeni în fața lui Nicu Terea, un fel de don juan al mării Negre, și care nu-i inspira nici o simpatie.

— Ce te-a apucat, musiu? întrebă Georgescu c'un ton mânios.

Celalt, zăpăcit, bolborosi:

— Iartă-mă, m'am înșelat din cauza pantalonului de pijama. Credeam că-i Nu...

Se opri brusc, dându-și seama că era să facă o gafă.

Cu toate astea, Georgescu înțelese că Nuna era iubita lui Terea și că el, Georgescu, purta o respectabilă pereche de coarne.

trad. de **I. Trif**

INTOARCERE DELA BAI

Ea. — *Și cum ai dus-o în lipsa mea?*

El. — *Am mâncat timp de două săptămâni acasă și după aceea la restaurant.*

Ea. — *Dar dece n'ai mâncat tot timpul acasă?*

El. — *Nu mai puteam. Toate far furiile erau murdare!*

CONTRIBUABILUL SUSCEPTIBIL

— Nu pare mulţumit bărbatul d-tale!

— Da, se infurie ori de câte ori aude: „Tot cei mici vor plăti!“

RAZBUNAREA LUI PUIU

In fiecare Duminică, Virginica face câte o petrecere la care invită pe toți colegii, de care este legată bineînțeles și de un sentiment de prietenie. Dumineca aceasta, printre invitați se găsea și o tânără care, deși voia să se facă artistă, era de o timiditate extraordinară.

Puiu Iancovescu, punctul de atracție al tuturor acestor „reuniuni" o găsi interesantă, deaceea începu să-i facă o curte asiduă.

Dar fata, fie din timiditate, fie din teamă, fu foarte rezervată, lucru care nu se prea potrivea cu renumele de cuceritor al lui Puiu, care hotărî să se răzbune.

Momentul potrivit sosi când dansul luă sfârșit iar dansatorii obosiți se răcoreau cu șprițurile dela ghiață.

— Duduiță, spuse el drăgălașei ingenue, vă rog să cântați ceva.

— Ah! m'așî simți jenată. Este atâta lume.

— Nu face nimic, răspunse Puiu zâmbind mefistofelic, vă asigur că nimeni nu vă va asculta.

CONCURS DE MINCIUNI

Să nu vă pară deloc curios când vă voi spune că vara minciuna este mai „en vogue" ca oricând. Și iată explicația: din pricina căldurii, majoritatea bărbaților întârzie de acasă și pentru a scăpa de cicăleala soției, mint; femeile, care iarna sunt atât de „reci" cu diferiții curtezani, vara cad iute, fiind istovite de zăduf și deasemeni mint, pentru a eși din încurcătură, etc... etc.

La Capșa un grup de tineri scriitori s'a hotărât să facă un concurs de minciuni.

— Să vedeți ce mi s'a întâmplat mie, începu cu glas domol, Al. Robot. Scrisesem mult și, obosit, mă hotărâi să fac o mică plimbare. Dar, când să ies pe ușă, mă lovii cu fruntea de un cui așa de tare, în cât îmi eși un cucui la ceafă.

— Asta-i nimic, zâmbi Sissy, eu am fost eroul unei întâmplări cludate. Mă întorceam cu Maud dela o serată când o auzii pe aceasta țipând.

— Ce ai dragă? o întrebai eu.

Ea îmi arată cu degetul la o matahală ce se afla înaintea noastră.

— Un urs alb, exclamai eu, nu fără oarecare teamă, știind că acest soi de urși este cel mai periculos.

— Nu vă fie frică, mormăi ursul, eu nu sunt urs alb, sunt urs gri, aproape negru, dar am fost la un bal mascat.

TERMOMETRUL CU ALCOOL

Anecdota pe care o povestesc datează depe vremea când America era încă prohibită. O doamnă intră într'o droguerie.

— Cât costă un termometru?

— 5 dolari.

— Dar pentru Dumnezeu! dece-i așa de scump?

— Trebue să țineți seamă, doamnă, că termometrul este cu alcool și alcoolul este prohibit.

NEDUMERIRE

Ar fi o greșeală dacă ați crede că nu mai există oameni, care să semene în ceeace privește inteligența, cu Victor Eftimiu. Găsești destule specimene de acest fel, pe stradă, prin cafenelele de mâna doua sau în cele centrale, transformate de mult în cluburi frecuentate de figurile proeminente — în toate domeniile — ale Capitalei.

Mă plimbam pe cale cu un prieten când zărirăm la un colț un domn ca între două vârste, examinând cu atenție o carte.

— Dar ce buchisești acolo, coane Alecule? îi strigă amicul meu care îl cunoștea.

— Cartea aceasta, dragul meu, constitue pentru mine o enigmă.

— Cum asta? ne mirarăm noi.

— Mă gândesc, începu el cu seriozitate, cum se poate imprima o carte când paginile îi sunt netăiate?

MORITZ LA PROCES...

Moritz Goldenthal odată, fiind martor la Ciurel,
A venit la judecată ca să jure-acum și el.
Cum ajunse în ședință, judele l-a întrebat:
— „Poți să-mi spui, p'a ta credință, câți ani ai
cu-adevărat?

Moritz stă puțin pe gânduri ș'apoi zice:
— „Să trăiți — chiar la Purim, treizeci patru am
anii îndepliniți"
— Dece minți că treizeci patru? spuse judele nervos,
Aici scrie treizeci șase, — vezi că ești un mincinos?

— 36? Foarte bine! — îi răspunse Goldenthal,
„Dar să vezi, doi ani dintr'înșii i-am zăcut chiar în
spital"
— „La spital ai fost? Prea bine" — spuse judele
răstit,
„Dar acești doi ani de zile, spune-mi mie, n'ai
trăit?"

— „Ci trăit? Ci spui acolă? Parcă iu dija n'așî vrea,
„Dacă tot așa ca mini, ai trăi și dimniata!!..."

Jean Grigoriu

MOBILĂRI MODERNE (CAMERA TURCEASCĂ)

— Poftiţi, domnule, luaţi loc!

Rebeca, Nicu și Rașela

— Fiindcă ai fost așa de amabil să oferi doi țapi cu bere, am să-ți istorisesc o poveste foarte nostimă,

— Așa ? Atunci mai dau doi țapi. Știu că ai niște istorisiri delicioase.

— Mai dai doi țapi ? Bine. Dar mai pe urmă. Ascultă. Știi că acum câteva luni, în urma atacurilor antinaționaliste ale presei ovreești, s'a produs o frumoasă reacțiune patriotică a cetățenilor și a presei românești. Dela un capăt la altul al țării, evreii calomniatori, instigatori și comuniști au fost luați la refec. Li s'au spart dughenile, li sau ars ziarele cele pline de otravă, au fost boicotați și cei mai impertinenți chiar molestați.

— Știu, știu. Meritau chiar și mai rău. Dar ce-are face asta cu povestea ta ?

— Are-aface chiar foarte mult. Să vezi. Un student din ultimul an al facultății de drept, Nicu, acolo în târgul lui, pusese ochi răi pe „prăvălia" lui Itic Rotenberg, depozitarul de ziare cu cărți fabricate în tipografiile ovreești. Intr'o dimineață Nicu se duce la gară și pândește automobilul lui Rotenberg. La sosirea trenului, ajutat de doi hamali, șoferul încarcă bine mașina cea luxoasă cu un morman de pachete cu ziare și ultimele cărți apărute, așa cum se obișnuia în fiecare zi. Intâmplarea a făcut ca un prieten al șoferului să-l invite apoi să bea un coniac, la birtul de lângă gară. Și coniacul acela a fost, desigur, cu repetiție, așa cum bem și noi aici doi țapi de mai multe ori.

Bun. Nicu, băiat deștept, profitând de împrejurare, se urcă în mașină, întoarce spre bariera târgului și în cinci minute ajunge afară din oraș, pe un drumuleț pustiu. Dă jos repede tot bagajul acela infect din mașină și-i dă foc. Apoi aduce la iuțeală automobilul iarăși în dreptul birtului, făcându-se nevăzut, tocmai când prietenul șoferului se pregătea să plătească coniacurile, așa cum o să faci și d-ta cu berea asta.

— Ei bată-te... las'că plătesc. Dar, vasăzică, a dat foc la toate ziarele ovreești primite pe ziua aceea. A fost frumos, zău așa.

— Frumos ? Asta încă n'a fost nimica. Șoferul duce mașina goală la prăvălie. Explică lui Itic Rotenberg că dracul i-a furat gazetele. Și Rotenberg, înfuriat, l-a trimis pe șofer la dracu să găsească marfa pierdută, și l-a făcut „jidan prost" fiindcă și pe șofer tot Itic îl chema.

— Ha-ha-ha ! Bravo neică... Chelner ! doi țapi.

— Mersi. A doua zi madam Rebeca Rotenberg spune : Itic, eu mă duc să iau ziare dela gară. Și cele 90 de kg. carne netto, plus un kilo ambalajul, plus două kilo colonie extra turnată... prin toate încheieturile, se urcă la volan. Vine trenul, hamalii cară pachetele, mașina se umple, madam Rebeca trece iarăș la volan. Tocmai când credea că a scăpat de dracul, acesta îi țâșnește deodată printre picioare, i se urcă în poală, ia volanul și întoarce mașina. Madam Rebeca, înspăimântată, leșină. Când și-a revenit, se afla într'o pădure de lângă oraș, culcată pe iarbă, iar un tânăr simpatic o stropea cu apă rece pe față. Alături fumega un morman de hârtie arsă. Dar hârtia arsă n'a avut nici o importanță. Madam Rebeca abia după o oră, în urma silințelor disperate ale lui Nicu, a putut fi... urcată din nou în mașină. Era așa de bine acolo, pe iarbă, în pădure..

— Ei !... Și acasă madam Rotenberg ce-a spus ?

— Ce-a spus ? Ah ! dragă Itic, șoferul a avut dreptate. Vine dracul și fură marfa... Și fiindcă Itic tremura înfricoșat, madam Rebeca a spus curagioasă : cu toate astea, tot eu mă duc și mâine la gară.

Cinci zile pe rând, marfa lui Itic Rotenberg se ducea la dracu și „depozitul" lui rămânea gol. Și în fiecare zi madam Rebeca întrebuința câte trei kilo de colonie extra și se arăta tot mai curajoasă.

In cea de-a cincea zi Rașela, fiica lor, spune mamă-si : mamă, și eu l-am văzut pe dracul care arde gazetele. Crezi că eu n'am fost pe-acolo să văd ? Și ca să nu-i spun lui papa cum te lupți tu cu dracul, după ce el aprinde focul, să știi că trebue să merg eu mâine la gară.

— Chelner ! chelner ! ... doi țapi chelner ! Și ce-a făcut Rașela ?

— Ce-a făcut ? A doua zi s'a ur-

VACANȚA

— Arăți foarte bine ! Ai fost probabil la băi !...
— N'am fost la băi eu, a fost creditorii mei !...

cat la volan și a mers la gară. A încărcat mașina, iar la plecare Nicu a ieșit de sub canapea. Până la pădure a condus tot fata, așa cum învățase să conducă și madam Rebeca. Când au oprit, au dat amândoi jos toată marfa și i-au dat foc...

Peste două ore Rașela, foarte palidă, nesigură pe picioare, a căzut în brațele mamă-si, în timp ce Iți Rotenberg o privea aiurit. Și Rașela i-a spus : oh ! da, dragă papà, mama a avut dreptate. Vine dracul și ne ia gazetele. Uite eu m'am luptat așa de mult cu el...

Și a doua zi, fiindcă Rașela a trebuit să stea în pat, iar madam Rebeca s'o îngrijească, Iți Rotenberg a luat mașina și s'a dus și el la gară.

— Și lui, ce dracu i-a mai făcut Nicu ăsta al tău ? !...

— I-a făcut bine. Stai puțin să vezi. Rotenberg a luat marfa dela tren, hamalii au încărcat automobilul. Apoi a trecut la volan. Nicu, de sub canapeaua din fund, a dat foc cu un chibrit. Când a pornit mașina, el „sdup" jos. Iți a văzut ceva sărind și a zis : aha ! ăsta e dracu și'i e frică de mine, bine că am scăpat de el.

A dat apoi o viteză mare să ajungă mai repede la depozit, să arate el Rebecăi și Rașelei că și dracul fuge de el.

Dar în spatele lui, ziarele ardeau. Flăcările năvăleau afară din mașină. Lumea a văzut focul. Poliția a început să fluere să oprească. Copiii țipau. Servitoarele ieșiau la porți, speriate. Iar Iți, cu mașina vâlvătae, mărea viteza, crezând că a scăpat de dracul ăl bătrân, iar acum vor să-i ia marfa dracii ăi mici.

Când a oprit la prăvălie, ardea și haina de pe el. A fost târât jos din mașină. Peste două minute motorul a explodat, iar automobilul s'a făcut bucăți. Iți Rotenberg s'a ales cu spinarea jupuită și a rămas fără automobil.

Acum, fii așa de amabil și mai comandă doi țapi, dacă vrei să-ți mai spun și restul.

— Păi, ce naiba ar mai fi de spus ? Că mi-ai spus...

— Hai, mai zi doi țapi.

— Bine. Chelner, încă un rând.

— Așa. Acum ascultă. Ha-ha-ha ! Frumusețe și mai mare e că patriotul ăsta, Nicu, a activat foarte temeinic.

— Ce vrei să spui ?

— Nu'nțelegi ? Știi că dela chestia asta sunt câteva luni. Ei, bine, Iți Rotenberg va număra peste câtva timp încă doi membri în familie.

Și vrei să spui că finalul ăsta nu mai făcea încă doi țapi ?

Zefir-Pitești

O șaradă rezolvată

— Ce ghinion !

— Extraordinar !

— Ce s'a întâmplat ?

— Două mii ! Exact două mii !

— Două mii ?

— De ce vă mirați ? E chiar două mii.

— Ce coincidență? Și mie mi s'au furat două mii de lei !

— Și dvs. ?

— Da...

— Și ce să facem acum?

— Anunțăm poliția.

— Lasă poliția. Nu vreau să aibă poliția satisfacția de a cunoaște încă doi fraieri... vreau să zic!... un fraier...

— Aveți dreptate. Banul nu e partid politic, s'a furat... nu poți lua înapoi...

— Ce necaz! Ce necaz! La jumătatea drumului dintre București și Brezoi... Ce ticălos! Și trebue să ne întoarcem înapoi!

— Vă înțeleg domnule. Suntem tovarăși de nenorocire!

— Nu mă consolați vă rog, nu mă consolați pentru D-zeu! Vilegiatura mea... vilegiatura dracului!

— Scuzați... Dvs. plecați la Brezoi?

— Da... nu... Un măgar oarecare, cu înfățișarea mea mergea dela București la Brezoi...

— Și eu, adică un măgar care îmi seamănă, mergeam dela Brezoi la București...

— Și acest măgar...

— Eu sau dvs.?

— Acela care îmi semăna mie... El visa să poată pleca, măcar pentru o lună, din acel blestemat Brezoi și să vadă, să petreacă și să trăiască la București. Își făcea economii, renunța la nenumărate avantajii numai să plece la București !

— Vă înțeleg... suntem colegi de nenorocire!

— Nu mă consolați. Pentru Dumnezeu nu mă consolați. Ah București !

— București ! Vara ! Dar nu vă înțeleg!

— E mai bine decât la Brezoi.

— Nu asta vreau să zic, dar e mai bine la munte!

— La munte. Plictiseală, numai ploi și munți! Nicio distracție. Nicio fericire!

— Adică d-ta vrei să petreci vacanța la București ?

— Da. Și d-ta vrei să petreci vacanța la Brezoi!

— Și eu va trebui să mă 'ntorc la Brezoi și să mor de plictiseală.

— Iar eu voi muri de plictiseală la București.

— Știi ce ? Am o idee !

— Vreți într'adevăr să petreceți vara la Brezoi!

— Da !

— Ei bine, veniți la mine!

— La dvs?

— Da, la mine acasă!

— Atunci am și eu o idee!

— ? ! ? !

— Vreți să petreceți vara la București?

— Da !

— Atunci veniți la mine la București ?

— Cum așa !

— Uite așa. Eu îți dau d-tale cheile apartamentului meu, d--ta îmi dai cheile apartamentului d-tale. Stăm câte o lună și apoi schimbăm iar cheile și-am rezolvat totul!

— Bravo domnule! Ești foarte ingenios.

— Vin-o să te sărut !

— Georgică, adu-mi aminte astă-seară să telefonez biroului de plasare spre a cere o nouă jupânească.

EGOISM FRATERN

Există oameni cu inima foarte bună, dar care sunt posedați de un egoism atroce. Logica după care se conduc este: „ajută-ți semenul atâta timp cât acest ajutor nu-ți cauzează ție nici un prejudiciu și mai ales, obiceiurile bine stabilite, nu trebue călcate prin nimic în lume".

Din aceștia face parte și Pricăjescu, celibatar convins, deși nu prea tinerel, care la ora 10½ este în pat orice s'ar întâmpla.

Eri pe la 2 noaptea a fost sculat din somn pentru a i se aduce la cunoștință moartea fratelui său.

— Sărmanul frate, murmură întorcându-se pe partea cealaltă. Ce mult am să plâng eu de durere, mâine, după ce m'oi scula.

RASPUNS PRECIS

Nicăeri nu se aud atâtea bancuri reușite ca într'o școală primară. Oricare elev, dă măcar câte un răspuns pe cât de logic pe atât de spiritual.

Și meritul acestor mici năzdrăvani este că nu caută gluma cu lumânarea (ca Damian Stănoiu) și nici nu au pretenția că sunt... umoriști.

Astfel micuțul Bibi, despre care am mai vorbit și altădată, fiind întrebat de profesorul său :

— Care a fost primul lucru pe care l-a făcut Ludovic XIV, urcându-se pe tron ?

A răspuns cu cea mai mare seriozitate : :

— S'a așezat pe el.

MESERIE RENTABILA

Intr'un campartiment al rapidului de Constanța doi domni discută.

— Eu, spune unul din ei, călătoresc ca reprezentant al unei fabrici de mătase și câștig până la 100.000 lei anual. Dar dvs. domnule sunteți tot voiajor ?

— Da, voiajor.

— Și câștigați mult ?

— 600—700.000 lei anual. Depinde de afaceri.

— Dar pentru ce voiajați ?

— Dragul meu, face omul ce poate. Eu voiajez pentru furt, asasinat, escrocherie, etc...

Interlocutorul său deveni palid ca o lămâe proaspăt culeasă.

— In această meserie, continuă celalt, am căpătat multă dibăcie, așa că am eșit totdeauna bine din desele încurcături pe care le-am avut cu justiția.

Voiajorul atât de vorbăreț până atunci, nu mai suflă nici un cuvânt până când trenul gâfâind ca o soacră înfuriată, se opri în gara Constanța. Când rămase singur oftă ușurat și repezindu-se la șeful trenului, îl întrebă cu glasul sugrumat de emoție, arătând pe fostul său tovarăș de drum, care tocmai se urca într'o trăsură.

— Știi cine este domnul ?

— Desigur. E celebrul avocat X... sosit în localitate pentru a pleda într'un proces criminal.

SERVITOARE ASCULTATOARE

Majoritatea servitoarelor posedă o inteligență care poate rivaliza, din punct de vedere calitativ, cu aceia a nobilelor salvatoare ale Capitoliului. Și pentruca afirmația mea să nu pară unora prea îndrăsneață, o voi ilustra cu un exemplu. Doamnei Georgescu venindu-i în vizită o prietenă căreia natura îi dăruise mai multă carne de cât ar fi avut nevoie, o servi imediat cu dulceață.

Și cum un pahar cu apă nu reuși să-i potolească setea, ordonă servitoarei să mai aducă unul. Aceasta veni cu paharul în mână, îl așeză în fața musafirei și voi să plece.

— Dar, Mario, așa se aduce paharul ? o certă cu blândețe stăpâna. Să știi altădată când ți-oi cere ceva, să-mi aduci pe farfurie.

— Am înțeles, cuconiță.

A doua zi voind să plece, doamna Georgescu îi strigă :

— Mario, adu-mi pantofii.

Nu trecură nici două secunde și femeia intră cu un aer triumfător purtând pantofii pe o frumoasă farfurie albă cu dunguliță albastră.

Holtei uituc !

Aseară am vrut pe la Șosea în sus
Să plec
Și cu nevasta-o clipă dulce să petrec,
M'am dus acasă iute și m'am îm-
Îbrăcat,
Dar cu regret mi-am amintit
Că nu sunt însurat...

Ioniță Năpârstoc

TERMOMETRUL

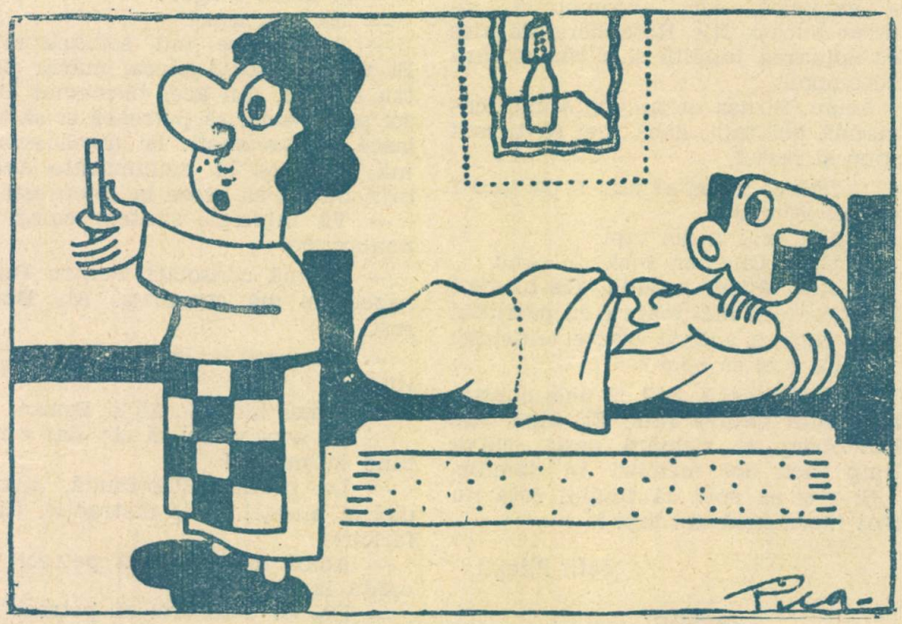

— Nu văd nimic... totuși l'ai ținut destulă vreme !
— Poate că trebuia să-l scoți din cutie.

LOGICA COPILULUI

Era o zi călduroasă de vară.

Mâncam la masă cu băeţaşul meu Fipps.

Fipps sburda ca de obicei. Poate din cauza căldurilor de astă vară, era mai în vervă. Nu jutea sta locului.

Eu mâncam liniştit, preocupat de gânduri.

Pe masă, într'o farfurie era un sos din nu ştiu ce mâncare.

Fipps ia o felie de pâine şi o moae în sos.

O înghite cu plăcere şi zice :

— Tăticule ! Ia şi tu o bucată de pâine cu sos ! Să vezi ce gustos e sosul acesta.

Mie nu-mi plac niciodată sosurile. Cu atât mai mult vara, când te topeşti de căldură.

— Nu-mi place sosul, Fipps.

Fipps nu este acela care să se lase bătut.

— Tăticule, iar faci mofturi. să ştii că te spun mămichii când se va întoarce dela băi !

Sosul îmi este complet nesuferit. Caut o altă scăpare.

— Fipps dragă, nu pot mânca sosul. Oamenii maturi nici n'au voe să mănânce sos.

Fipps îşi exprimă nedumerirea lui.

— Aşa ? Oamenii maturi n'au voe să mănânce sos ? Dar eu ştiu că oamenii maturi au voe să facă tot ce vor !

— Da, dar n'au voe să moaie pâinea în sos !

— Va să zică acesta este singurul lucru ce şi-l pot permite copiii?

Discuţia asta cu Fipps nu are nici un rost. Caut deci să-l temperez.

— Ascultă Fipps, fii liniştit şi mănâncă mai departe.

— Tăticule !

— Fipps !

— ? ! ? ! ? ! ? !

— Ajunge Fipps.

— Tăticule dar trebue să guşti odată !

— Nu pot !

— Iţi voi muia eu o felie de pâine în sos !

— Nici nu vreau să mai aud de acest sos !

— Tăticule, îl pui în gură şi nici nu simţi cum alunecă pe gât !

— Şi murdăreşti toată faţa de masă.

— Nu-i adevărat ! Pun gura jos de tot şi nici nu ating faţa de masă. Uite să vezi !

Şi Fipps îmi dovedeşte afirmaţia lui, în cel mai artistic mod.

— Tăticule, te rog, încearcă şi tu !

Mi-e drag Fipps şi nu pot lupta contra lui. Capitulez.

— Bine Fipps. Voi gusta. Dar numai o singură bucată.

Fipps e cel mai fericit muritor. Victoria e a lui.

— Tăticule, pune pâinea în sos şi când voiu fi numărat până la douăzeci o scoţi şi o bagi în gură.

Iau o felie de pâine.

— Unu, începu să numere Fipps.

Când Fipps ajunge la douăzeci scot felia de pâine. Mă aplec şi apropii gura de bucata de pâine. Inainte de-a ajunge cu gura la pâine, pâinea îmi scapă din mână şi cade înapoi plescăind şi stropind farfuriile de prin prejur.

Fipps arată o mutră jalnică.

— Nu-i nimic tăticule, se'ntâmplă. Să ştii că n'am să spun mămichii!

Intre timp eu mă şterg de sosul care mi-a stropit cravata.

Fipps care rămăsese gânditor câteva minute, zise :

— Tăticule, acuma ştiu dece oamenii maturi n'au voe să mănânce sos cu pâine ! Distanţa între gură şi farfurie fiind prea mare, ei nu pot ajunge cu sosul la gură !...

UTILIZAREA COMPETENŢELOR

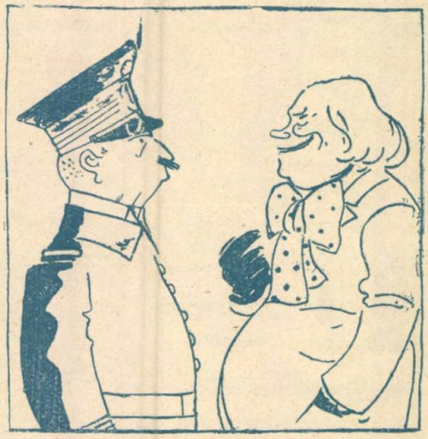

— *Spuneţi-mi sincer, domnule comandor, dacă* regata *mea este bine făcută.*

evoluţii

Voga basmelor nu a dispărut. Personagiile lor s'au adaptat însă timpului şi împrejurărilor. Copiii de azi sunt teribili şi bieţii eroi ai basmelor fac toate sforţările să se modernizeze. Spre exemplu :

Basmul *„Cenuşăreasa"* se va povesti numai până acolo, unde vin porumbeii să ajute la alesul mazării din linte. In capitolul care urmează, se va arăta acum cât de gustoşi sunt porumbeii fripţi, cu garnitură de mazăre soté !

*

Fetiţa cu scufiţa roşie nu-şi mai poartă scufiţa drept, aşa cum o 'nvăţase maică-sa, ci trântită pe-o ureche, aşa cum cere moda ; iar ca încheere se va arăta modul cum se va prepara blana lupului ucis, pentru a se face fetiţei o jacheţică cât mai cochetă !

*

Mândra din pădurea adormită, era pe vremuri fericită de venirea prinţului, ca s'o trezească din somn cu-o sărutare. Astăzi însă ea îi face scene peste scene, de oarece în condiţiile actuale, el nu mai are răbdare s'o aştepte o sută de ani.

Renumitul *Soldat de plumb,* care până azi se ţinea aşa de mândru pe piedestalul său, e pe cale să dispară. Privind la nemţii lui Hitler, bietul soldat de plumb s'a convins că în ce priveşte constanţa, nu-i decât un cârpaciu.

*

Cei şapte corbi protestează din răsputeri contra prefacerii lor, din nou, în oameni.

Ei pot ajunge la adânci bătrâneţe şi fără ajutorul azilurilor de bătrâni, şi-şi pot găsi oricând şoricei pentru rămă, în timp ce pentru un om flămând, nici o pisică nu se deranjează.

*

Albă ca zăpada nu-şi mai atrage astăzi ura mamei sale vitrege din cauza marei sale frumuseţi. Mama vitregă îşi croeşte azi cu pudre şi sulimanuri o frumuseţe, în stare să concureze chiar cu nepoata ei !

*

Povestea *lui Ionică cel norocos* se scurtează mult. De-abia găseşte bolovanul de aur — mare cât capul lui — că trebue să-l prezinte imediat la oficiul de devize şi povestea s'a sfârşit.

*

Povestea cu *„Hai bastoane, loveşte"* a dispărut. E adaptată în politică.

*

Povestea *„Raza de argint"* va avea o nouă încheere *„.....Şi când raza de argint s'a apropiat, toţi au băgat de seamă că e de... tinichea !..."*

SPIRITISM

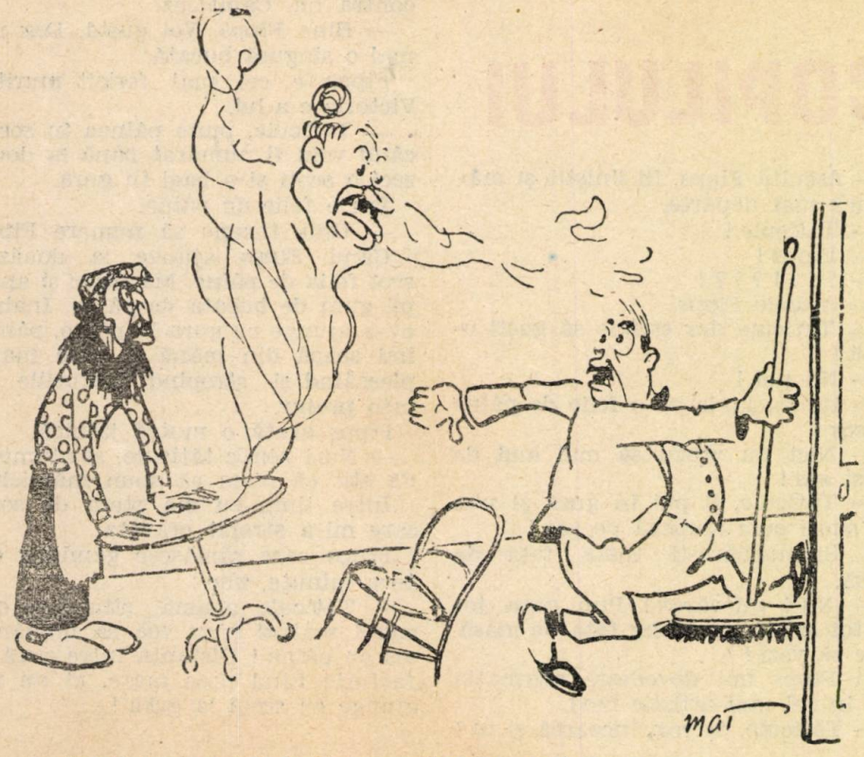

— *Spiritul nevestei dv. începe să se materializeze.*
— *Un moment! Să ascund mătura!*

CONSOLARE ORIGINALA

Domnul David e feciorul geamgiului „en gros și en detail" din colț.

Astăzi face cinste la cafenea cu câte un ceai, celor doi prieteni cu care stă la masă. Lucru cu totul excepțional, fiindcă de obicei, deși vine aproape zilnic la cafenea, nu consumă nici el, dar mi-te să facă așa cheltueli dezordonate cu trataţii...

Are însă motivele lui să fie vesel.

A venit alaltăeri dela Pașcani unde s'a logodit cu d-ra Rebeca Calman, fiica „celui mai mare petrolist din toată Moldova". (Calman e într'adevăr un ovrei bogat și are vre-o 20 de cărute cu care vinde, câștigând bine, gazul cumpărat ieftin de el. Prin urmare petrolist adevărat).

Domnul David arată în jurnal prietenilor, anunțul:

D-ra Rebeca Calman
Pașcani
Dl. David Blum
București
LOGODIȚI
Iași

Și explică ce zestre îi dă socrul și ce bună e fata cu care a făcut deja singur, o excursie pe iarbă verde cu trăsura... „O fată așa cum nici nu pot ca să vă spun ! "...

Prietenii sorb din ceștile cu ceai și-l privesc pe domnul David cu invidie.

In cafenea intră Mozes, voiajorul, și-și leapădă cele trei geamantane mari, cinci pachete învelite în jurnal, o damigeană și alte „mărunțișuri".

Il zărește la masa din colț pe David; se duce drept la el și-l felicită sgomotos.

Știe că de aici o să-i pice o cinste.

Domnul David îl poftește la masă.

— „Ai trecut și prin Pașcani Mozes ?"

— „Da sigur că am trecut".

Domnul David e supra-satisfăcut. Prietenii vor afla de Mozes ce partidă a făcut el !

Comandă;

— „Băiete, adu un ceai pentru domnul Mozes, în contul meu" — Pe urmă către noul venit;

— „Familia Calman din Pașcani ce mai face, e bine ? (ca și cum n'ar fi fost alaltăeri acolo!)

— „Bine, foarte bine, domnule David. Bătrânul face afaceri colosale. Spune drept, domnu David, cât iei zestre cu fata lui Calman ?

— „A, ce zestre, nici nu m'am repezit la zestre; 100.000 lei numerar, și o prăvălie. Cu așa fată frumoasă și bună ca d-ra Rebeca Calman mai te uiți la zestre ! Spune-mi drept, dar știi „drept"...! ce zici tu Mozes de fata asta ?"

Și domnul David se uită cu satisfacție la prieteni, așteptând răspunsul voiajorului.

— „Vrei să-ți spun drept? zice Mozes. Calman îți trage chiulul la zestre; îți dă prea puțin".

Domnul David se enervează :

— „Ascultă, Mozes, nu te întreb de zestre, eu te'ntreb ce zici de fată, de d-ra Rebeca ! "

— „Păi și eu ți-am răspuns de fată, că-ți dă prea puțină zestre Calman".

— „Cum așa ? întreabă domnul David derutat.

Băiatul aduce ceaiul lui Mozes.

Acesta amestecă încet cu linguriţa, urmărind singura bucățică de zahăr, din paharul soios.

Ceilalți trei se uită fix la el.

— „Vrei să-ți zic drept părerea mea, domnu David ?"

— „Da", sună cam intimidat răspunsul.

Mozes se gândește că a căpătat ceaiul și nu mai are nimic de pierdut, dacă spune adevărul;

— „Uite domnu David: în tot Pașcanul nu e nici un bărbat tânăr care să nu fi făcut dragoste cu Rebeca Calman. Nici u-nul!..."

Domnul David a rămas cu gura întredeschisă.

Câteva secunde s'a uitat în fundul ceștii lui de ceai.

Pe urmă a ridicat din umeri și s'a uitat zâmbind către prietenii lui și către Mozes :

—„ Ei, și la urma urmii ce-i ? Parcă Pașcani e un târg așa de mare ?"...

Localizare de **Radu Holda**

LA MAMAIA

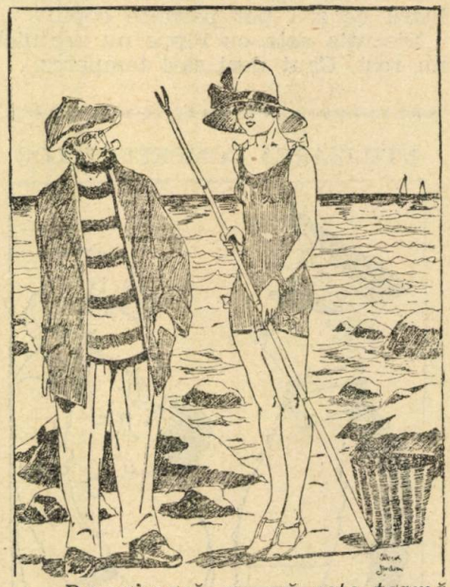

— *Domnișoară, nu vă este teamă c'are să vă ciupească vreun rac ?*
— *Nu, sunt obișnuită ; la București merg în fiecare zi cu tramvaiul...*

Un om foarte bun

Fiecare dintre noi are obiceiuri, manii.

Emil, ca toată lumea, avea maniile lui. Astfel, el era gata să se lipsească de comanda unui costum de haine dacă nevasta sa n'ar fi consimțit să-l întovărășească la croitor.

Emil pretindea că nu te poți duce la croitor decât în tovărășia cuiva care-i necesar spre a judeca dacă hainele vin bine, sprijinind la nevoe observațiile ce ai face. Nimeni nu ignorează, într'adevăr, că unii croitori au deasemenea o manie : aceea de a spune că un costum ori pardesiu îți cade ca turnat dela prima probă. Insă pretențiile lui Emil se opreau aci. Dacă era intransigent asupra capitolului hainelor, nu mai era de aceiași părere asupra celorlalte; contrariul. După părerea lui, jumătatea respectivă nu era de fel expertă să aleagă cravate, mănuși ori o pereche de pantofi. Așa că Emil atunci când se decidea să-și cumpere anumite obiecte, nu anunța pe nimeni și pornea singur să colinde prin magazine.

Uite un bărbat încântător! vor zice numeroase femei, de ce n'am și eu unul la fel ! In timp ce el colindă Bucureștii în căutarea unor ciorapi mirobolanți, eu pot s'o șterg unde vreau fără să mă plictisesc cu prezența-i.

Să nu căutăm să aflăm dacă Emil avea dreptate. In ziua aceea, el pornise să-și cumpere un baston dela Galeriile modei.

Omul era foarte dificil. Afară de asta, pretindea că niciodată nu trebue să cumperi ceeace-ți impune moda. Dacă un croitor lansa o modă nouă, Emil cerea cu totul alt model; dacă în timpul sezonului pălărierii vindeau numai pălării melon, el nu punea decât pălărie de fetru. Deci, era un original ?... Da, dacă vreți. Nu se putea decide asupra vreunui model de baston, respingând disprețuitor toate exemplarele scoase de vânzător din rafturi.

La un moment dat, funcționarul dându-și seama că Emil nu venise în magazin decât să se distreze, îl lăsă în plata Domnului.

Deodată, eroul nostru zări o doamnă care, la raionul vecin, se uita atentă la niște lingerie femeiască.

Curioasă clientă ! Părând că nu dă atenție decât cămășilor și combinezoanelor, ea arunca mereu priviri repezi în toate părțile ca și cum s'ar fi temut de cine știe ce pericol.

Trecu o bucată bună de vreme până ce Emil își dădu seama de adevăratele intenții ale vecinei lui. Nu s'ar fi așteptat niciodată la atâta îndrăsneală dacă, brusc, n'ar fi surprins-o pe doamna în clipa când vâra în corsaj un combinezon, fără să plătească !... Ptiu ! Nu văzuse niciodată așa ceva !... Este adevărat că hoața, simțindu-se observată, rămase pe loc, vădit rușinată.

După câteva clipe, după ce privise cu coada ochiului la Emil, scoase combinezonul din sân și-l puse lângă celelalte.

Ii este frică c'am s'o denunț, își zise Emil. Doamna, totuși, făcea cum se zice, fețe, fețe; în prezent, era galbenă ca floarea soarelui. Mâinile-i tremurau... Biata femeie ! își zise Emil. Și, deodată, el fu acela care se simți rușinat. Da, se simția rușinat la gândul că această femeie care, totuși, fusese pe punctul să comită un furt, ar fi putut să-l creadă pe el, Emil, un denunțător.

Această siguranță îl umplu de rușine. Un denunțător ! Emil !... Haida de ! La rândul său își simți obrajii împurpurându-se de confuzie. Un denunțător ! El care era așa de bun !...

Deodată, atât pentru a se spăla de acuzația mută ce apăsa asupra lui cât și spre a lua toată lumea ca martoră a bunătății sale, Emil strigă, articulând fiecare silabă și privind pe doamna drept în față :

— O, coniță, puteți fura fără grije combinezonul ! Vă asigur că nu eu voi fi cel care să vă denunțe c'ați luat ceva de pe aci !...

GHIDUL CONSTIINCIOS

— N'aveți grije, doamnă. Voi veghea asupra lui...

In numărul viitor al „VESELIEI" vom începe publicarea unei savuroase tragi-comedii într'un act, NAE CIUCUREL, scrisă de d. Mihail Negru.

Cititorii, suntem siguri, ne vor mulțumi fiindcă se vor amuza copios.

Veselia

— Vin să vă intreb, doamnă, pentru cititorii „Veseliei“, dacă sunteţi partizană a egalităţii sexelor?

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120.228/932.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL“, STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREŞTI. (ROMANIA)

Biblioteca Universităţii Iaşi

Veselia

—Te asigur, mamă, că in timpul curei mele de soare, logodnicul a rămas la distanţă!
—Da, dacă poliţia n'ar cunoaşte ce sunt amprentele...

5 LEI

ANUL XLIV Nr. 35

27 AUGUST

Din plăcerile mării

Nu știu din care motiv, totuși spun fără să greșesc că marea este un adevărat magnet, care atrage majoritatea oamenilor politici.

In fiecare an, guvernanți, foști guvernanți și aspiranți la cârma țării, se răsfață pe plaje la Eforie sau la Carmen-Sylva, flirtând cu sirenele cu trup de femee dar cu aptitudini... țărăniste, având astfel posibilitatea să înghită minciuni mai grozave decât acelea, pe care ei le debitează oridecâteori vorbesc norodului, și putând totdeodată să-și transforme veniturile particulare în giuvaericale, nu în litrișoare de țuică, așa cum obișnuesc când sunt în preajma alegerilor.

Anul acesta a rătăcit pe pitorestile țărmuri ale mării și un actual ministru sub-secretar de stat, care din punct de vedere al „patriotismului" îl întrece pe Crăcănel Eftimiu.

Nu știu dacă și-a petrecut toată vacanța acolo, dar ceace am aflat este, că încă din prima zi era să cadă victima unui accident. Știrea nu-i publicată în nici una din gazetele de prânz, așa că puteți fi siguri că ea corespunde realității.

Ducându-se să facă bae și ne voind să se bălăcească la un loc cu oamenii de rând, excelența sa s'a avântat în larg. La un moment dat punându-i-se un cârcel, a început să se scufunde. Spre norocul său, un tânăr îl observă și cu mare greutate îl aduse la mal. Medicul chemat în grabă i se adresă cu blândețe :

— Mare noroc ați avut. Dacă salvarea dv. mai întârzia cu câteva minute, era prea târziu. Dar ați înghițit ceva ?

— Pe dracu, mormăi ministrul — adept convins al lui Bacchus, — uitând că stă de vorbă cu un „simplu" medic. Numai apă.

Idealul comunist

Urletele comuniste răsună lugubru pe toată suprafața pământului, producând îngrijorare. E drept că țările ce n'au știut să plesnească la timp „hienele democrate" au de suferit de pe urma lor, deaceea noi Românii, puțintel mai prevăzători, i-au adunat de pe unde i-am găsit, trimițându-i pe toți... bursieri la diferitele „internate" din țară.

Aci ne având însă de lucru, își consumă energia, fie scriindu-și memoriile, fie făcând... declarații bieților gardieni.

Astfel unul dintre bursierii Văcărești a spus gardianului său : „Infrângerea mea de azi m'a apropiat de ideal".

Și în adevăr... balamucul este numai la doi pași de Văcărești.

Țărăniștii și proverbele

Or fi înțelepte proverbele, totuși unele dintre ele nu își prea găsesc aplicare în viața de toate zilele.

Poate altă dată erau bune, nu zic ba, dar de, timpul nu stă pe loc și omul se transformă mereu. Mai eri, dacă soarta îți hărăzea să fii victima unui accident, te lovea un car cu boi scrântindu-ți cel mult piciorul pe care baba Ilinca, sau mai știu eu cum o chema pe „doctoroaie" ți-l punea frumușel între două scânduri trase la rindea, te descânta un picuț și în două săptămâni erai iar om.

Acum, de te atinge vre-un automobil, o ștergi fără prea multă vorbă pe lumea celor drepți.

Dar deocamdată să las efectele „îmbucurătoare" ale civilizației și să reviu la proverbe. Spuneam că unele nu-și găsesc aplicare și iată să vă dau un exemplu.

O bătrână zicală spune : *doar cei ce tac, fac.*

Și slavă Domnului, țărăniștii vorbesc până nu mai pot, totuși *fac* destule... prostii.

„Tăria" domnului Dobrescu

Vara este pe sfârșite. Pe la munte în special, toamna începe să-și trimeată „carta de vizită" sub forma ploilor reci și de lungă durată.

Faptul nu este primit cu prea mare bucurie de vilegiaturiștii care trebue să-și facă bagajele și s'o pornească spre casă pentru a reîncepe viața cu grijile ei cotidiane.

Dar cum sfârșitul unui sezon este începutul altuia, finalul lunilor de odihnă anunță activitatea politicianistă. Șefii sau doctrinarii diferitelor partide își storc iar creeri pentru a scoate discursuri cât mai convingătoare, împănate cu injurii destul de puțin grațioase la adresa adversarilor.

Iată că și „Frontul popular", gruparea pigmeului cu cioc de „director roșu", deschide stagiunea cu declarația șefului.

„Astăzi, spune domnul Dobrescu, suntem mai tari ca oricând"

La cap ?

Puf.

DISCUȚIE CONJUGALA

— Ești un nesuferit ! îi strigă lui Ionescu nevastă-sa exasperată. Ești gelos, brutal, sgârcit și lipsit de delicatețe. Uite, nu vreau să te mai văd în ochii mei.

— N'ai decât să stingi lumina, ripostează Ionescu foarte liniștit.

— Hi, hi, hi, răutate, răspunse Lucia, văd bine că nu mă mai iubești. Uite, nu mai departe decât eri nu m'ai sărutat toată ziua. Nu mă mai placi ? Te-ai plictisit de fericirea noastră ? Vrei să divorțezi ?

— O ! face cu blândețe Ionescu, dacă nu te-am sărutat eri toată ziua, a fost din cauză că ai mâncat prea mult usturoi, și miroseai mai tare ca o Rașelică !

*

FEMEIA ETERNA ENIGMA.

Nina Neculcea a făcut acum câteva luni cunoștință c'un tânăr autor dramatic de care s'a amorezat imediat.

Scriitorul a răspuns prompt dragostei frumoasei fete. Urmară nopți pline de iubire, nopți de beție fără de sfârșit, a căror mărturie o primea Jean R.... vecin de apartament cu ei. Jean trebui să plece într'o călătorie prin Transilvania, unde a rămas până săptămâna trecută și prima cunoștință pe care o întâlni când coborâ din tren fu frumosul vecin.

—Ascultă, Nino, se interesează Jean.... ce mai face dragostea voastră puternică ?.... Mereu tot așa de amorezați ?.... aceeași pasiune..... aceleași sărutări fierbinți ?

— O ! acum.... liniște deplină....

—Imposibil ! Vă iubeați doar așa de mult..... *„în ciuda nevestei lui"* ?

— Da, dar vezi că acum nevasta lui *sunt eu !*

*

TEAMA DE REPRESALII

Lulu Petrescu a invitat deunăzi un grup de prietene la un ceai.

După ce au criticat din răsputeri o grămadă de amice absente, conversația s'a rătăcit asupra spiritismului, asupra fantomelor, asupra celor morți...

Deodată își face intrarea în salon doamna Paula H...., o doctoriță de mare reputație.

Toate privirile celor prezente se îndreaptă asupra ei, ori mai curând asupra toaletei extravagante pe care o purta.

— Dar tu, draga mea, o întreabă o invitată, crezi în.... spiritele celor morți ?

— O, nu, se grăbi să răspundă doctorița, dacă aș credea... fiți sigure că de mult nu mai practicam medicina !...

„NAE CIUCUREL"

tragi-comedie într'un act

de **Mihail Negru**

PERSONAGIILE

NAE CIUCUREL 47 ani ; scurt, pântecos, chel; suflet bun, simplu ; profesor secundar.
LENUȚA CIUCUREL 35 ani; vulgară; frumusețe comună; origină „mahala"; dinți de aur ; toaletă culoare țipătoare ; figură mult fardată.
MARIN CIOVARNESCU 30 ani, fante de mahala ; păr mare ; lavalieră.
PETRE DANOIU 40 ani; om de bun simț; profesor secundar.
MADAM CIOVARNESCU babă de mahala; tistimel în cap; tipul clasic al genului.
UN REPORTER voinic; cărunt (fost brun) mereu distrat ; echivalentul : ziaristul Nae Missirliu.
UN SUBCOMISAR indiferent; aer special al profesionistului polițist; simplu; om de școală vechie.
O SERVITOARE : mai curând simplă; bună la suflet.
UN VECIN aer de portar, sau de meseriaș.
DOUĂ VECINE gen mahala ; capul gol; rochii de stambă; simple.
UN CĂȚEL (de cârpă) care stă undeva, sub o canapea.

(Acțiunea se petrece, în camera — cu mobile vechi —, a unui menaj burghez, servind ca biurou, însă având și un șifonier în stânga, văzut din sală de travers ; o canapea; masă de lucru în mijloc, încărcată de manuscrise și de cărți; un cuier, spre peretele din fund, cu ceva haine de casă ; ușe în dreapta, dând într'o cameră vecină ; ușe în fund, servind ca intrare principală.

Lampă de petrol, mare, suspendată în tavan).

ACTUL I

SCENA I

NAE CIUCUREL ; LENUȚA, SOȚIA LUI ; PETRE DĂNOIU.

(In momentul ridicării cortinei, Lenuța Ciucurel e în fața unei toalete, aranjându-se, dând ceva pudră, gata să iasă.)

CIUCUREL : *(intrând, împreună cu Dănoiu, ștergându-și fruntea de sudoare, continuă o convorbire începută afară; către Dănoiu):* ...Eu, dragă, repet: teoria e absolut falsă... *(Dănoiu, ascultând distrat, sărută mâna femeei)* Fiindcă, judecă și d-ta... Bună seara. Lenuțo!

DĂNOIU : *(jumătate voce)* Sărut mâna, Doamnă... Ce mai faceți?.. *(către Ciucurel)* Ei da, poate că ai oarecare dreptate... *(către femee)* Mi se pare că voiați să ieșiți...

CIUCUREL : Ce „oarecare dreptate", domnule ?.. D-ta găsești că asta se chiamă „oarecare dreptate" ? *(către femee)* Te duci alături la... tânăra vecină ? *(râde către Dănoiu).*

LENUȚA : I-adevărat... tocmai mă pregăteam să mă duc până aici, vis-à-vis... *(către Ciucurel)* Tu știi bine unde mă duc, Nicule.

CIUCUREL : Lasă, dragă, lasă, du-te sănătoasă, nu te supăra ! *făcând cu ochiul către Dănoiu).* Are, mon cher, o amică de vârsta ei... *(râde tare)* O băbădie de vre-o 60 de ani, o vecină care stă aci, vis-à-vis. Du-te, dragă Lenuțo, du-te... Tot voiam eu să stau puțin cu d. Dănoiu, să-i cer o părere... *(către Dănoiu).* Acum, spune d-ta dacă n'am eu dreptul să mă lupt, să merg pân 'n pânzele albe... Fiindcă vechea teorie, teoria oficială, e nu numai absurdă, dar e și neverosimilă...

(Amândoi bărbații se așează; Dănoiu are o servietă subsoară).

LENUȚA : *(cu ochii spre ușe, șovăind):* Imi pare rău că am promis și că m'așteaptă... Să trimit servitoarea, atunci, să spună că nu mai vin...

DĂNOIU : A, nu, doamnă... Vai de mine ! De ce să renunțați, dacă ați promis ? Eu, știți, m'am luat așa cu vorba, cu nenea Nicu, și m'am pomenit sus...

LENUȚA : Vai, zău, poate c'o să râdeți de mine... E de mirare ce

bine dă în cărți, băbădia, cum îi zice bărbatul-meu... Și am apucat de i-am promis... Dar, pot să amân... Că nu e cine știe ce....

DĂNOIU : Vă rog, doamnă, vă rog... Aș regreta foarte mult... Vă spusei cum m'am pomenit aci sus... Fiindcă așa suntem noi, dascălii, vorbă lungă; când începem, nu mai terminăm...

CIUCUREL : E absurd, dragă colega, e absurd să se susțină teoria de azi asupra contopirii daco-romane...

LENUȚA : Atunci... pe mine... mă scuzați, nu ?.. Nu te superi, d-le Dănoiu...

DĂNOIU : Vai, doamnă, dar de loc ! E păcat să renunțați la o mică plăcere... E... o partidă promisă, nu ?

LENUȚA : Nu, nu e o „partidă" de cărți... Nu jucăm ! Imi dă în cărți.

DĂNOIU : Aha !.. înțeleg... vreți să cunoașteți viitorul...

CIUCUREL : *(râzând)* Ii dă, mon cher, îi dă în cărți...

(Femeia iese, cu un zâmbet, potrivindu-și încăodată buclele, în fața oglinzii).

SCENA II-a

CIUCUREL, DĂNOIU, SERVITOAREA

CIUCUREL : *(în ordinea lui de idei; după ce și-a aprins o țigară)*.. Eu, să-ți spun drept, am motive să cred că e foarte primejdios... și nici n'ar mai trebui îngăduit...

DĂNOIU : *(tresărind)* Apoi, dece nu i-o spui... Taie-o scurt !..

CIUCUREL : *(cu ochii mari)* Cum să... cum s'o tai scurt ? Cui să-i spun ? D-ta nu vezi că oficialitatea de azi se ocupă cu alte alea ?..

DĂNOIU : Dar ce are aface... oficialitatea ? D-ta îi ești bărbat, d-ta să-i spui s'o scurteze !..

CIUCUREL : *(mirat)* Ia stai, nene, despre ce vorbești d-ta ?..

DĂNOIU : Păi... nu vorbești... de vizitele pe cari le face cucoana vis-à-vis ?.. de datul în cărți ?..

CIUCUREL : *(râzând sgomotos)* Ei, asta e !.. Nu, dragă ! Vorbeam de teoria contopirii daco-romane... E primejdios să faci să subsiste o erezie istorică... Rolul omului de știință, al adevăratului istoric... mă'ntelegi ?..

DĂNOIU : *(izbucnind)* Dar bine, nene Nicule, d-ta o ții una, cu noua d-tale teorie ! Cum poți să te hazardezi așa ? Cum poți să susții, când n'ai nici o dată certă, niciun element precis ?.. Ba nu, zău, scuză-mă că ți-o spun...

CIUCUREL: Cum pot să mă hazardez?.. De ce susțin?.. Adică ce, d-ta crezi că un simplu dascăl, un biet profesoraș de liceu, cu două gradații?..

DĂNOIU: N'are aface gradația... Eu mă minunez cum ți-a intrat d-tale ideea asta în cap... Ce dovezi ai ?..

CIUCUREL : Daaa ?.. Prin urmare, după d-ta, trebuia să fiu cel puțin profesor universitar, ca să vin cu o teorie nouă, care e și foarte justă ? Nuuu ? Hei, dar curioși mai sunteți dvs., tinerii ăștia !.. *(sună un clopoțel de masă, nu electric)* Nu dragă... nu ! E nu sunt de părerea asta ! Și te asigur că ziua succesului meu, nu e departe. Ai să vezi d-ta.

DĂNOIU: *(cu aer plictisit)*. Să dea Dumnezeu.

SERVITOAREA : *(intrând)*. Doriți ceva ?..

CIUCUREL : *(către Dănoiu)* un păhărel de țuică, așa... și cu vreo două măsline înainte de masă... Ce zici ?... *(către servitoare)*. Mișcă-te repede ! Adu sticla aia trimisă dela Călărași! Acu să te văd cu ele ! *(către Dănoiu)*. Așa, domnule, cu dv. tinerii... Vă închinați la idoli, domnule, la idoli! Și n'aveți curaj să-i dărâmați, deși vedeți că sunt de lemn și găunoși !...

DĂNOIU : Dè, la urma urmii, poate că ai dreptate...

(Servitoarea revine, cu lucrurile cerute, le așează și iese).

CIUCUREL : Imi pare rău că nu e și Lenuța aci... Are ea ce are cu baba de alături ! *(râde și toarnă în pahare)*. E o țuică pe cinste !

DĂNOIU : *(ciocnind cu Ciucurel paharul de țuică)*. Să dea Dumnezeu noroc ! Dar, àpropos nene Nicule, ce e cu vecina asta ?...

(Va urma)

— Schalom Aleichem, Ghidale.

— Aleichem Schalom, Moriț. Pari supurat. Ci ți s'a întâmplat ?

— Oi, Ghidale, numi mai vorbi. Tu o știi pi Rașelica ?

— Pi Rașelica ? Cum să nu, nivastă di la tine.

— Ei bini, Ghidale, Rașelica, cea mai cinstită dintre balabuste, mă înșeală.

—Ci spui, nu si poate.

— Ba da.

— Cu cine, mu rog? Bunuești pi cineva?

— Oi vei, bunuesc pi rejimentul de infanterie.

*

Nu-i deajuns să vinzi ciorapi de bumbac drept mătase, nici săpun cu bază de acid sulfuric pentru scosul petelor ca să treci drept un om ingenios. Pe calea Văcărești, colț cu strada Udricani, am văzut deunăzi un ovrei perciunat și cu părul roșu, cocoțat pe un scaun, fără nici o masă în fața lui și fără mărfuri, ținând auditoriului următorul discurs :

„Cuconițelor, căci iu nu vorbesc de cât la femei, dacă dați cinci lei, vă dau posibilitate să vedeți ceva frumos de tot.

Cinci lei, numai cinci lei !"

Roșcatul perciunat făcea ocolul auditoarelor și când înfășca cinci lei, se apleca la urechea Rifcei, Rașelei, ori Rozei soptindu-le încet :

— *Uiti-ti în uglindă !*

*

In fața Templului Coral, un bătrân ovrei cerșește.

— Oi, aveți milă de mine și dați ceva di pumană ca să cumpăr puțină doctorie, nevastă di la mine este așa bulnavă.

— Sunt grăbit, răspunde mișcătorului apel, un suflet caritabil, cu inima de piatră și nasul coroiat, dar mâine, omule, sigur îți dau ceva di pumană.

— Mu'me ! sare ca ars cerșetorul, muine are si fie prea târziu. Nevastă di la mine o să se vindece !

CADOUL

Mia avea douăzeci de primăveri.

Era tânără, adorabilă, un corp minunat și, conform scriptelor dela ofițerul stării civile, un bărbat.

Pentru completarea triunghiului conjugal, ea și-a luat un amant.

L'a întâlnit întâmplător tot așa cum l-a întâlnit și pe bărbatul ei.

Menajul acesta trilateral se scurgea banal dar liniștit.

Bărbatul avea serviciu, amantul era tânăr, iar Mia dornică de viață. Și astfel toate lucrurile mergeau de minune și toată lumea era mulțumită.

Dar dacă Mia avea bărbat și amant, nu'nsemna că nu-și iubea bărbatul. Din contra. Își iubea și amantul și soțul. Câte 50% pe fiecare.

Dovada cea mai bună că-și iubea soțul era faptul că de ziua lui ea voia să-i cumpere un cadou. Dealtfel, întotdeauna, de ziua lui, ea îi cumpăra câte un cadou. Și nu erau simple cadouri de complezență ci cadouri date din toată inima.

Pentru că Mia avea o inimă de aur.

Anul acesta Mia se găsea încurcată.

Peste câteva zile era ziua numelui lui George, bărbatul ei.

Bani pentru cadou avea, de cumpărat cadou avea de gând, dar nu știa ce să-i cumpere. Pentru că nu-i totul să cumperi cadou, ci principalul e să știi să alegi un cadou. O dilemă grea.

Ce să facă ?

Mia trecu într'o după amiază la „Galeries Pompadour". Căută prin toate raioanele, dar nu găsi nimic bun. Se întoarse indispusă acasă.

Dar cadoul ?

Trebuia să cumpere cu orice preț un cadou.

Când amantul veni a doua zi, o găsi pe Mia cu cearcăne negre sub ochi.

— Ce-ai Miișoară dragă ? o întrebă el.

Mia îi explică :

— Uite dragă. Trebue să-i cumpăr lui George un cadou. Poimâine e ziua lui. Și nu știu ce să-i cumpăr. M-am căznit toată noaptea să găsesc ceva bun, dar degeaba. Imi vine să plâng de necaz !

Amantul o luă blând în brațe.

— Și pentru asta trebue să plângi ?

Mia îl privi cu ochii mari.

— Cum ? Asta-i nimic la tine ?

Amantul o sărută cu foc.

— E un fleac, fetiță dulce. Un cadou ? Și zece cadouri îți găsesc eu !

Ca o rază de lumină se infiltră în capul ei. Va să zică tot o să găsească ea un cadou bun și frumos.

Plină de speranță ea îl întreabă :

— Și ce să-i cumpăr ?

Amantul, frumos ca un zeu antic, se gândește o clipă.

— Cumpără-i un stilou de aur !

Mia dă din cap nemulțumită.

— Un stilou ? Păi mai are un stilou.

— Atunci cumpără-i o servietă !

— Are una !

Alegerea devine mai grea. Amantul face sforțări.

— Atunci un aparat fotografic ?

— Aparat fotografic ? Nu... că are!

— Atunci cumpără-i o carte !

— O carte ? Nu-i bine. Mai are una !

— Slabă mai e !... Mă întreb ce fel de plăcere găsești tu să sculptezi asemenea orori !...

La ce etaj ?

Lume, sgomot, năduşală, ghionturi, scuze, strâmbături,
Mofturi de dudui vopsite, vorbe dulci, injurături.
Şi cucoane despuiate, domni cu pantaloni la dungă,
Se grăbeau un loc pe bancă, cât mai iute să ajungă.

Un domn bine, lat în spate, cu cămaşa desfăcută,
Se certa cu-o blondă grasă, cu o mutră ubătută
Vis-a-vis Nea Tudorică (grefierul dela III)
Îi privea pe sub sprincene şi zâmbea mereu la ei.

Într'un colţ şopteau doi tineri într'o veşnică cadenţă
O dudue tipă tare: —„Dă-mi, te rog, corespondenţă",
Dintr'oparte taxatorul se tot răţoia la noi,
Invitându-şi pasagerii: „Avansaţi mai... înapoi".

Alături o bătrânică, din Mizil ori din Urlaţi,
Se urcase în remorcă pe la staţia „Carpaţi".
Prin mulţimea'ngrămădită şi grăbită tot ca ea,
Loc cu cotul, spre eşire, necăjită îşi făcea.

Adresându-se nervoasă (cum era de felul ei),
— „Vezi în Pache, să ai grije, eu stau la No. 3"...
Taxatorul, crescut bine, îi răspunse cu curaj :
— „Bine, voi opri coniţă, dar, vă rog, la ce etaj ?...

Jean Grigoriu

PE PLAJA

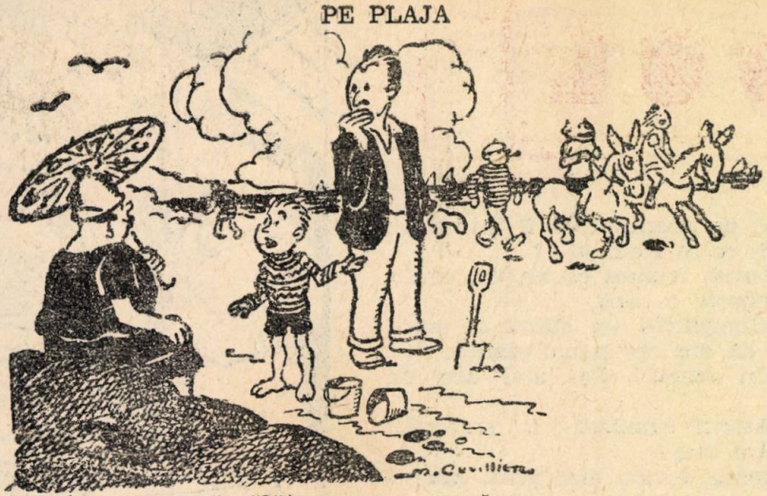

— *Mămico, vreau să călătoresc pe un măgar.*
— *Spune-i tatălui tău să te urce puțin pe umeri!*

REȚETA

Doamna Mya, răsfățata noastră actriță, are astăzi invitați la ceai — la un „five-o-clock tea", cum zice ea.

O serie de musafiri distinși, dintre cari, matural, nu lipsesc adoratorii ei, criticii de teatru, și câteva colege ce joacă cu succes roluri prime, pe scenele Capitalei.

La orele 4, preparativele sunt terminate și apartamentul somptuos al d-nei Mya își așteaptă, cochet gătit de gustul amfitrioanei și de mâinile celor două cameriste, musafirii.

Artista noastră e într'o minunată rochie decoltată, de mătase, care-i liniază precis formele de Diană, cântate cu atât avânt de poetul H. cel mai sărac, mai tânăr și mai aprins adorator al ei, din momentul de față.

Tocmai când d-na Mya a cercetat cu amănuntul dacă totul e preparat după indicațiunile sale, și e mulțumită de verificări, încredințată că ceaiul va ieși minunat — se produce panica.

Ambele cameriste intră speriate și anunță că dintr'o defectare a conductei nu mai curge apa în tot orașul și n'au cu ce prepara ceaiul. Ce e de făcut?

Artista noastră are mania originalității — totdeauna — și e spirituală — câteodată.

Intreabă: „Ați dat drumul apei din baie"?

— „Nu încă, coniță"...

— „Atunci s'a făcut! Azi n'am întrebuințat săpun. Faceți ceaiul cu apa din cadă".

Cameristele, care au văzut altele "și mai bune" de când sunt la conița în serviciu, se execută.

*

Au sosit toți musafirii. Se servește ceaiul. Niciodată actrița noastră Mya n'a primit atâtea călduroase și unanime complimente cu privire la ceaiul oferit.

E întrebată de repetate ori de unde și l-a procurat și cum e preparat.

— „A, e un ceai rar. Mi-a fost adus de atașatul legației japoneze cu prilejul ultimei sale vizite în Capitală. Iar preparația... asupra ei vă rog să nu insistați, căci e o rețetă personală. N'o divulg, ca să nu am concurenți. Cui îi place ceaiul însă, mai servește o ceașcă!"

Toți au mai luat câte două cești, încercând să ghicească origina misterioasă a ceaiului.

— „E, după părerea mea, un ceai rusesc veritabil", spune cu importanță criticul Titus I. „Simți în el parfumul de stepă nordică..."

Musafirii sorb meditativ încă două trei înghițituri mici, căutând „parfumul stepei..."

— „Nu, nu, spune subtilul recenzist Marcel C. dacă e vorba de parfum, mie îmi evocă mai mult ceva de tropice.... Ceva arzător, chiar equatorial.... Cred că ceaiul e din Ceylon.

— „Tu te-ai apropiat ceva mai mult de origine, dragă Marcel! râde răsfățata d-nă Mya.

— „Dar tot n'a ghicit precis" intervine bancherul Isidor S." Asta-i ceai dintr'o oază din Sahara, adus prin deșert de o caravană. Vă pot face și dovada!"

Un râs general urmează acestei afirmațiuni temerare.

— „Ei, fă-ne dovada!"

— „Poftim! și bancherul ridică între două degete grouse, ceva fin în zare. Iacă am găsit chiar în cană un păr de cămilă!"

*

Se râde, însă puțin cam forțat.

Poetul H. cere părul de cămilă spre a-l examina.

Vrea să scrie o poezie în ritm modern, despre „oaze cu ceai divin" și pentru asta are nevoie să „concretizeze" noțiunea de cămilă, pe care nu o cunoaște decât din poze.

— „Ei, a terminat toată lumea cu ceaiul?" întreabă amfitrioana.

— „Da... da... da...

— „Nu mai dorește nimeni unul"?

Toți se gândesc la părul de cămilă:

— „O, nu merci... Vai, mulțumim...

— „Atunci... pot să vă dau rețeta de preparare", continuă rar, artista, căutând să speculeze efectul loviturei.

Curiozitate generală. Toți ochii sunt spre buzele frumoasei gazde. După o pauză marcată, ea urmează:

— „Ceaiul e un Hornimann obișnuit, cumpărat dela băcănia din colț. Aroma specială a ceaiului însă, provine din felul de preparare. Apa cu care am fiert ceaiul nu-i apă obișnuită, ci e apa în care am făcut azi dimineață baie. Dar fără săpun!"...

Bombă.

Toate doamnele — sunt vre-o patru — au scos subit batistele și întreabă precipitat unde este baia!....

Domnii dimpotrivă, găsesc elogii entuziaste la adresa gazdei originale și a rețetei sale.

Localizare de **Radu Holda**

ECONOMIE ȘI AVARIȚIE

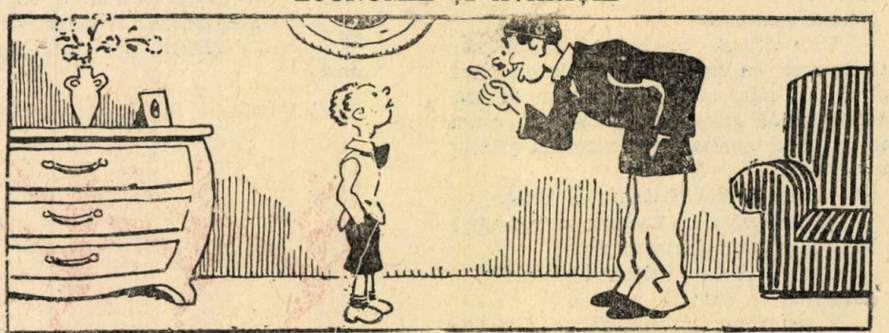

— *Papa, care este diferența între economie și avariție?*
— *Să-ți explic printr'un exemplu: dacă restrâng cheltuelile mele, mama ta zice că e economie; dacă restrâng cheltuelile ei, ea zice că e avariție!*

MENAGIILE VECHI

— N'ai remarcat că am o rochie nouă?

— Nu, n'am primit până acum factura...

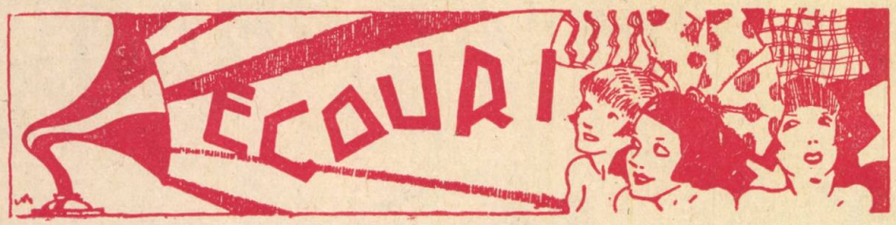

COMISIONER CINSTIT

Berea fără covrigi cu sare este asemenea unei nunte fără lăutari, spunea de mult un neamț originar din Munchen, patria acestei băuturi răcoritoare. Și pare-se că simpaticul căpitan P..., este convins de acest adevăr, căci eri îl auzii comandând chelnerului care îl servește de obicei în bodega lui Costache Bondoc.

— Una halbă cu covrigi.

— Să vedeți, domnule căpitan, se scuză acesta, astăzi ne lipsesc.

— Covrigi ?

— Exact.

— Chiamă imediat un băiat să-l trimit să-mi cumpere.

Peste câteva clipe i se înfățișă un pui de Rumân, durdulliu și rumen, de îți era mai mare dragul să-l privești.

— Ține, mă, 10 lei. Să-mi iei 5 covrigi, dar unul poți să-l mănânci tu.

După o jumătate de oră băiatul se înapoie mestecând de zor.

— Poftim, domnule, 8 lei înapoi, spuse el, după ce înghiți mai întâi, căci n'am găsit decât un singur covrig pe care... l-am mâncat.

FLIRT LA BREAZA

„Temperanța" care este pentru Breaza ceeace Capșa este pentru Capitală, adună în fiecare zi pe lângă vizitatorii, din nenorocire în mare parte... antifasciști, și toate „oficialitățile" localității.

Doctorul Const. D... înalt și slab, nezâmbind decât atunci când ochii vre-unei văduvioare nostime îi promit mai mult decât plata vizitei obligatorii, își are masa „réservé" (și aci... franțuzismele fac ravagii), alături de aceia a lui Dan P...., avocat de profesie, scriitor și, mai ales, curtezan în orele libere. Insfârșit farmacista, ursuză, ca un cioclu la o înmormântare de lux și „căpitanul" P... fratele simpaticului Dan și dușman convins al... apei, pun capăt scurtei pleiade.

Dar acum prezentările fiind oarecum făcute, am să săvârșesc mici indiscreții punându-vă în curent cu unele gingașe intimități.

Zilele trecute îl zăresc la o masă mai retrasă pe avocat, în tovărășia unei drăgălașe vilegiaturiste, domnișoara T... Și cum urechile unui mânuitor al condeiului trebue să fie foarte ascuțite, am prins fără prea mare greutate următoarea discuție:

— Dudue, șopti Dan privindu-și companioana cum numai un copil ar putea privi o savarină proaspătă, de mult timp caut o inimă soră...

— Pentru a comite un incest, fără îndoială ? zâmbi fata puțin ironic dar și promițător.

REZOLVARE INGENIOASA

„Aleia cu nuci", pot spune fără teamă că grețesc, este o adevărată perlă a Brazei. Nicăeri aerul nu este mai curat și nicăeri nu întâlnești fete mai frumoase ca în acest unger binecuvântat de natură și de oameni.

Pe aci nebunatecul Cupidon își face plimbările cotidiane, găsind totdeauna inimi tinere care să servească drept țintă săgeților sale înveninate și tot aci zeița tristeții stoarce lacrimi din ochii acelor cari au suferit cumplite deziluzii.

Mie mi-a fost dat să fiu, fără voie de astă dată, martorul unei confidențe.

Două duduițe care după vorbă și îmbrăcăminte dovedeau că sunt Bucureștence, pe banca din fața mea, citeau cu atenție o scrisoare,

Când lectura fu terminată, una din ele spuse cu oarecare ciudă :

— Scrisoarea asta pe care vreau să o trimit lui George, este prea tandră și îmi este teamă că el o va arăta la toți prietenii.

— Ei ! dragă, zâmbi cealaltă, adaugă și tu un „post scriptum" cerându-i ceva bani și cu siguranță nu o va mai arăta la nimeni.

— Imposibil ! ești singurul supravețuitor din naufragiu ? Curios, povestește-mi cum s'a întâmplat.

— O ! e simplu de tot : am pierdut vaporul.

— Scumpule, să luăm un taxi, ca să fim liniștiți.

— Dar... mătușa d-tale ?

— O !... ea se suie totdeauna lângă șofer.

RELATIVITATE

Ne-am obișnuit să socotim toate cele drept relative. Am început chiar să credem că și teoria aceasta e.. relativă. Și totuși cât adevăr cuprinde ideia aceasta a relativității lucrurilor !

Ca să vă dați seamă de întinderea relativității în viața noastră, ascultați o discuție între doi oameni, dintr'o altă lume decât a noastră.

Eroii — doi pensionari ai unei renumite închisori.

Amândoi condamnați la un nesfârșit număr de ani de închisoare grea, cu muncă silnică.

— Pentru mine, zise unul, cea mai frumoasă zi din viața mea a fost atunci când am fost condamnat la muncă silnică pe viață !

Celălalt îl privește bleg fără să înțeleagă.

— O fi înebunit săracul ! se gândește el în sine.

— Da, adăugă celălalt. Pentrucă am fost condamnat la ghilotină și abia mai târziu am fost grațiat, comutându-mi pedeapsa în muncă silnică pe viață !

Unirea face puterea

BAI MONIO SLAVOF
DAT IN JUDECATA PENTRU ADULTER

MOTTO
Locomotivele C.F.R. au defectul că nu mai pot porni din loc în mod normal şi acest defect dă loc la diferite scene, unele mai nostime de cât altele, printre călători şi călătoare.

— Ce-ai păţit bre, bai Monio, de eşti aşa de amărât ?... Ia, ia, ia... dar cine ţi-a spart capul ? pari chiar bine cotonogit.

— Ma cum eu să nu estem amărâto, bre guspudin Ştefane ?... Eu batrin homo estem ; cinstit homo estem; po mine tota Silitria şi tota Cadrilăteră mo conoşti: eu nu ştim nă toată viaţa al mele, alto fomeea decât pe Zlatca mea. A, ba, ba !... auzi tu bre domnă Ştefanache, po mine, bai Monio Slavof, ele se dai mă judicata, pentru că eu se legam nă trenă de fomee al lui ! ! !.... Boje, boje, eu, bai Monio Slavof să mergem nă faţa de judecătoră, peutru că eu am făcut nă femee al lui... asta... cum se chiamă bre ? !....

Pe mine mă bufneşte râsul, iar bai Monio din ce în ce mai dezolat, continuă cu o mină de reproş.

— La tine se ride bre şi la mine se plînge inima ! !... a ! da, da,... el reclama po mine că eu făcem „lădălteră" cu fomeea al lui.. bre, bre, mo vine se 'nebuneşti bre !!...

Da când eu se vinem la casa, eri la sara ! ! !.... ba, ba, ba... Zlatca ai primit de nă poliţia, actele ca eu sam dat nă judicata, pentru astă... „lădălteră".. Ea se merge cu actele nă ala dracului, guspudin Mladoianu, se întreaba po el ce este asta actele; el conoşti bine tote actile de nă judicata. Asta homă dracului, cum el se citeşte nă actele, el se ride şi ride şi chiama vecinele şi spune nă ele ce scrie este nă actele şi cu totele ride şi tot ride şi Zlatca... boje... boje... ea se nacajeşte că ele se ride şi ea nu ştie de cele ele ride... Zlatca se înebunesti. Atunci ala furisita femee, guspugea Lisăveta, spune nă Zlatca că eu estem dat nă judicata, ca eu se facem nă trenă ladălteră cu un fomee ! ! !...

Cum eu să intram nă poartă de nă casa nostru... Oh, boje ! !... Zlatca, cum un leoica vine nă mine înfuriata şi cu codă de nă mătură dai nă capa-l meu şi injure po mine şi sghiara şi sgheara... tot mahala s'ai adunat nă casa nostra.

Ce să mai spunem ? Zlatca dat po mine afară de la casa'l nostră; Zlatca lasat po mine, ea ai dat divorţă nă judicata... Şi eu, zău se spunem bre guspudin Ştefanachi, eu nu estem vinovat bre !!! Asta dracului trenă vinovat esti bre ! !...

— Nu te mai înţeleg de loc bai Monio, m'ai făcut curios ! Ce-are-aface trenul cu pătania d-tale ?

—Oh ! boje, boje ! stai să spunem bre guspudin Stefane : Eu să vinem cu trenă, de nă Bucureşti nă Silistra. Eu găseştem un locă nă văgon şi stai liniştită la locă al meu. Gânduri al mele este nă tarla care eu... boje, boje,... trebuit să vindem ca să avem banile, să dam nă clubă de nă partidă al nostru... Eu daca nu se vindem tarla, asta zile bogat homă trebe eu să estem... Eu vândut tarla să putem intram nă părlămentă, acuma... nici dipotata nu mai estem şi homă sărac rămânem...

Eu nici nu vedem că la faţa mea este un fomee. Când trenă gata se pleaca de nă Bucureşti, suit nă văgon un cocona. Ea întreba po mine: esti liberă locă ? Eu sculat nă picioare — eu care ai fost părlămentară, învaţat acolo ce trebe eu facem când un cocoana vine lă noi. Pentru un cocoana şi ministăr când el vorbeşti nă părlămentă, el se opreşti vorba lui, saruta mâna ei, pune po ea la locu al ei şi p'orma el vorbeşti iara — Eu am sculat nă picioare şi răspundem lă ea : Locă esti mlogă, slavă bogă... Ea ride şi spune lă mine: Mulţumesc domunule, esti... gelil...

Eu uităm lă ea si me vine să ridem, eu rămânem încurcat nă minte al meu !... po mine chiama Monio Slavof. Eu bulgar estem, cum ea să spune la mine.... „Gelil" ? Eu ridem lă ea, ea ride lă mine, p'orma... eu ai înteles :... ea crede eu estem ala drac, tatar Gelil, dipotată şi el esti de nă Durostără... ha, ha, ha ! Eu aşezam nă loc al meu, ea şede nă locă al ei, faţă nă faţă cu mine.

Când trenă trebe se pleaca... oh, boje, boje ! asta al dracului maşina de nă trenă, nu vrei tragi vagonile. Udata ea mai trage cu mare forţia şi eu credem vagonele ai sărit de nă şinele !.... Eu şarem în sus de nă loc al meu, cocoana sperie şi el şi sare şi ele de nă loc al ei.

Trenă nu vrei porneşti. Maşina dai un alta forţia, atunci... eu cadem nă braţele fomeei, şi fomeea cadi nă braţele al mele. Eu credem se cadem nă un mare groapa şi trenă se trece şi tai po mine şi eu frica mare eşti şi bagam cap al meu nă sânile de nă cocana şi stringe bine po ele, să nu cadem. Ele, cocoana şi nă ea frica eşti să tai şi po ea trenă

CONTRACT DISCUTABIL

— Voiţi o despăgubire, dar soţul d-v. n'a fost asigurat asupra vieţii, avea numai o poliţă de incendiu.
— Tocmai, a fost incinerat.

ROMANTISM

— Da, scumpa mea, dacă ar exista undeva o țară unde nu se moare niciodată, acolo aș vrea să mergem să ne terminăm zilele...

♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦♦

și stinge bine și ea po mine nă sânile al ei. Eu zapaceștem bre și rămânem așa nă brațele de nă cocoana.

Un dată eu audem :

— Canalle... te-am prins !!!..

Nă pragă de nă ușă, eu vedem un homă care eu credem că nebun ești.. Păr de nă cap al lui eu credem vrei fuge de nă cap; ochile al lui eu credem, ochile de boule, esti... El, astă nebun homă vrei apuca po mine să bata po mine, da tocma atunci, hupa, șef de nă trenă vine se dam biletele. Asta nebun homă spune nă șefă de la trenă : uitați, domnule șef, am prinsă po asta individă, cum el se lega de nevasta'l meu. Te rog sa facesi procesă, eu dam po el nă judicata că : „am prins po el când el vrei atentata se face de nă nevasta al mele".

Oh, boje, boje !!... Ce eu se facem acuma bre, guspudin Stefanache??... Mie vine se înebunești !! Cum eu să nu estem amarât bre !!

— Barem era frumoasă, bre bai Monio ? îl întreb eu cu haz.

— Frumosa, frumosa esti bre, ma ochile al ei nu vidiș bine : când ea se uite lă mine, ea vidiș po tine... și bai Monio îmi face un semn care mă luminează : Cucoana era șașie.

*

Bietul bai Monio, fost ales al națiunei, s'a jurat cu mâna pe icoană că nu va mai călători toată viața lui cu trenurile C. F. R. cari sunt trase de locomotive năstrușnice, ce dau pasagerii peste cap, când vor s'o ia din loc.

S. S. din Galați

CISMIGIUL

Veșnic hămesit de foame și cu zece guri căscate,
Când provizii zi și noapte mațelor nesăturate,
Căpcăun modern, afabil, primitor ca un boem,
Cișmigiul, își trăește viața-i de Matusalem...
Legănat în amintirea ritmurilor de gavotă,
Bărbierit cu îngrijire și vopsit ca o cocotă,
Simbol al cochetăriei și al ritmului culorii,
Freamătă de mulțumire și transpiră prin toți porii..
Democrat până 'n călcâe, înțelegător durerii,
Înfrățit cu vagabonzii, gură cască și șomerii,
Câte nopți, cu ani în urmă, când luptam s'ating un țel,
Mi-a cedat, gentil, o bancă și-am făcut din ea, hotel !
Câte visuri plămădit-am lângă brazdele 'nflorite,
Urmărind cu ochii pâlcuri de perechi înlănțuite,
Fericit și fără grijă să mai plec și să viu iar,
Când restaurantul zilnic, îl aveam în buzunar !...
Visuri de odinioară !... Când bătrânul Cișmigiu
Se făcea cu noi complice, ca un drag tovarăș, viu,
Când n'avea atâta grijă să-și susțină silueta,
Și nici slugi atât de mulle, să-i observe toaleta,
Când privirile-i domoale, străluceau mai potolit,
Când ne susura în șoapte, basme din nemărginit,
Când în taina înserării, protejându-ne-aventura
Sub mantia-i protectoare, se perpetua natura...
Azi, în ritm grăbit, bătrânul și-a croit o nouă viață
Printr'un tratament chirurgic, a întinerit la față.
Garderoba și-o comandă numai în străinătate.
Are radio, orchestre și cântare-automate.
Bănci pentru calici, adio.... N'a rămas decât un vis !..
Nu mai sunt locuri pe gratis, astăzi, nici în paradis.
Ritm modern. Nimic pe gratis. Vrei să stai ? Doi lei biletul.. .
Doar te-așezi și fotograful ți-a și scos pe loc portretul ;
O țigancă cu garoafe, te tămâe ca de rele,
Alta, își așteaptă rândul c'un paner cu floricele,
Covrigarul te îmbie; cu seminte vin vre-o zece;
Ziare, cărți, baloane, plicuri, flori, rahat cu apă rece...
Lângă tine, două babe slute și sulemenite,
Te privesc tot timpul tandru, parc'ar vrea să te invite
Și 'n amurgul ce se cerne din văzduh, încetișor,
Difuzorul ne transmite marșul din „Torealor".
Lume ca la bâlci... dădace, ofițeri, cucoane, fete,
Prinși în negura 'nserării, se transformă 'n siluete,
Și aleargă (Maratonu 'n rezistență e un fleac)
Ronțăind sau floricele, sau seminte de dovleac.
Noapte... Parcu 'ntreg respiră, ca un uriaș bondar.
Centru, luminat „à giorno" ia proporții de bazar.
„Monte Carlo" alb, exotic, ghirlantat cu lampioane,
Svârle-un soi de melodie din alămuri și tromboane,
Gem aleile în șiruri, lungi, ca de procesiune,
Un întreg norod de umbre, își vorbesc cu pasiune.
Apa susură 'n cascade. Porumbeii s'au culcat.
O cucoană-și mustră sotul : „Vai ce bou.... cum m'ai călcat !"
Intr'un colț un mosulică dă din mâini și tot îndrugă,
Invitând pe-o fetișcană la un șpriț, la „buturugă"
La pavilion, clienții sezoniști, se mișcă-agale,
Făcând cură de purgații și de ape minerale,
Iar pe lac, fixând privirea miilor de trecători,
Jerba irizată-și schimbă toată gama de culori.
Intr'o barcă: Tata, mama, doi copii și servitoarea.
Tata, suflecat la mâneci, își arată 'ndemânarea.
Trage la lopeți cu trudă... apa pleoscăe, stropește...
Mama-și scoate pălăria, servitoarea se ferește,
Iar copiii, cu obrajii bucălați și rumeniți,
Il privesc cu ochii țintă și-l admiră 'ncremeniți....
Noapte și târziu... De-alungul nesfârșitelor alei,
Se strecoară 'nfrigurate, siluete de femei.
De prin colțuri ies masculii... Conversații se 'nfiripă
. . . . . .
Noapte !... Pe alei cotite, cu vestigii de sultan,
Cișmigiul își trăește viața lui de don Juan.

Ioan Vasiliad

GRIJA VIRGINICHII

Punctul de atracție al tuturor băeților de bani gata îl alcătuesc artistele numeroaselor teatre de reviste, răspândite prin toate ungherele Capitalei.

Și cum pentru acestea elementul de bază al unei iubiri... eterne este punga bine garnisită, nu-i de mirare că visele primilor își găsesc mai totdeauna realizare. Dar în legătură cu acestea am să redau o convorbire pe care am auzit-o pe cale.

In fața mea doi tineri merg la braț. Pe ea o recunosc, este drăgălașa Virginica... El însă îmi este mai necunoscut decât însuși „talentul" lui Crăcănel Eftimiu; totuși după hainele de-o croială impecabilă, îmi dau seama că există indivizi pe care criza nu i-a atins câtuși de puțin.

La întretăierea Căii cu Edgar Quinet, Virginica opri o mașină, apoi întinzând grațios tovarășului său mâna mică și albă, îi șopti:

— La revedere Jean. Pe mâine.

— Toată noaptea mă voi gândi la tine Gina, răspunse acesta privind-o cu patimă.

— Dar totdeodată și la brățara, pe care mi-ai promis-o, gânguri ea, tuguindu-și buzele ca pentru a-i trimite un sărut.

MESERIE BUCLUCAȘE

Deși ironizați de toate categoriile de indivizi, medicii alcătuesc un „ce" indispensabil vieții. Cu ușurința cu care sbucnesc glumele la adresa lor, atunci când sănătatea ne zâmbește, ne transformăm în sărmani păcătoși pocăiți atunci când boala ne dă fiori mai neplăcute decât însăș... serenadele perceptorilor.

— Doctore scapă-mă, rostim înfrigurați și bietul medic ultând vorbele noastre de altădată și punând în practică tot ce a învățat, reușește să ne scape uneori de... viață, alteori de boala care ne tortură.

Simțindu-se rău, Mitzi, proaspătă profesionistă a dragostei, hotărâ să viziteze pe unul din numeroșii apostoli ai lui Esculap.

Acesta o cercetă în amănunțime și neștiind cu ce se „ocupă", îi spuse cu glas compătimitor:

— Sunteți foarte surmenată, dudue. Cu siguranță că aveți o meserie care nu vă permite să stați jos.

— De unde doctore, zâmbi ea șiret. Meseria mea mă obligă să stau totdeauna.... culcată

SCUZA FEMININA

Problema femeii care își înșeală bărbatul este totdeauna o problemă de actualitate, căci nouăzeci la sută — las o portiță pentru cele neprinse în flagrant delict — „calcă strâmb" fie pentrucă simt nevoia să facă aceasta, fie pentru a nu fi mai pre jos de celelalte, care dându-și seama că viața e scurtă, o trăesc din plin.

— Adulterul, îmi spunea deunăzi o femeiușca plină de foc, este o glumă strecurată în monotonia unei casnicii.

Dacă în aceste vorbe a sintetizat sau nu un adevăr, nu pot să-mi dau seama căci până în prezent Dumnezeu m'a ferit de nevasta și în consecință de coarne.

Dar iată că mă luai cu vorba și nu v'am povestit ceeace de fapt voiam să vă povestesc.

Eram la Corso, având ca vecini o blondă și un tânăr care părea îndrăgostit până peste urechi de dragalașa lui parteneră.

Totul mi-ar fi părut normal dacă la un moment dat n'ar fi intervenit un al treilea personagiu care, după cum am aflat mai târziu din discuția lor, nu era decât soțul blondinei.

— Iar m'ai înșelat, Leny? oftă acesta cu tristețe. Ultima oară când te-am surprins cu Alfred mi-ai jurat că n'ai să reîncepi.

— Dar, dragul meu, mi-am ținut jurământul, răspunse ea cu cel mai firesc glas din lume. Uite-te și tu, astăzi nu este Alfred, ci... Artur.

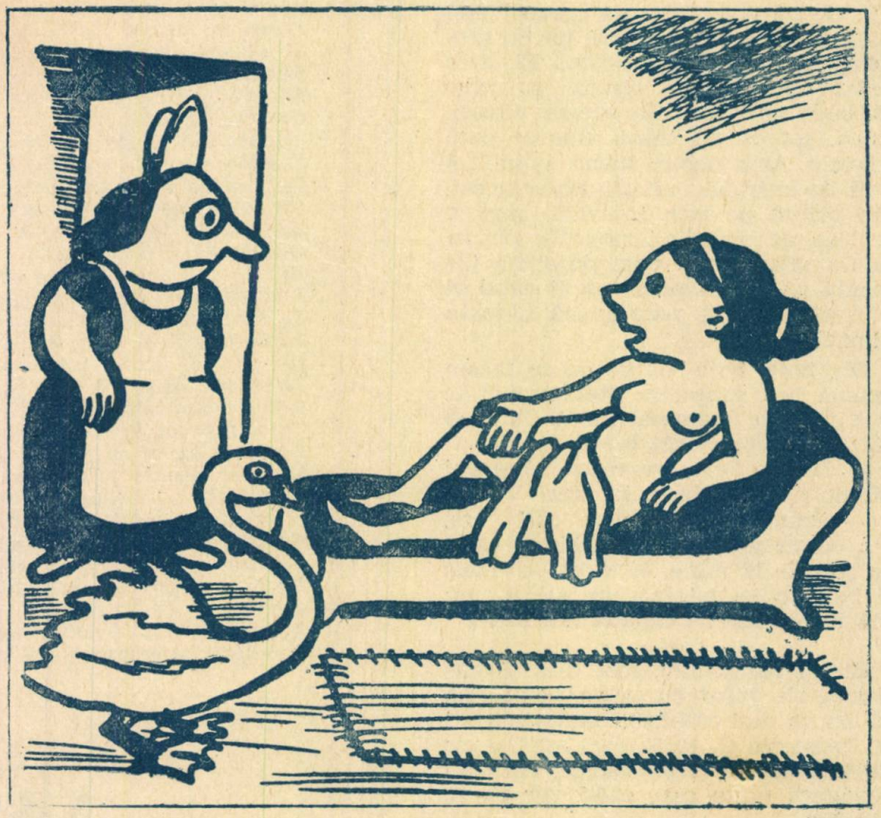

Leda. — *Ce mai aștepți ca să duci pasărea asta la bucătărie?*

MARII UMORIȘTI

Thaddea v. Gidlewska

Unde e măgarul

— O poveste din America de azi —

CAP. I

Mister Elroy lovi cu pumnul în masă și răcni ca să audă toată lumea :

„Fiica mea se va căsători numai cu acel bărbat care va avea la Banca Kansas 50.000 de dolari".

Lumea tresări speriată și-l ascultă cu respect. Desigur că această lume respecta foarte mult pe proprietarul celor 70 de linii Pulman-Car, cari uneau Cansas City cu toate colțurile lumii.

— Ați înțeles ? strigă mr. Elroy în sala cazinoului, unde juca, în fiecare seară, o partidă de bridge.

Nu trecu mult și vestea se răspândi peste tot.

Condiția pusă de bătrânul multimiliardar făcu în scurt timp ocolul lumii.

CAP. II

Doi domni sunară la ușă.

— Miss Elroy e acasă ?

— E acum în baie. După aceia pleacă să facă canotaj.

Cei doi domni așteptară. Nu trecu mult și fiica miliardarului sosi.

— Domnii doresc ceva ?

— Vă așteptam pe d-vs.

In acelaș timp unul din ei scoase un revolver.

— Găsesc această purtare fără tact, zise miss Elroy. In orice caz e interesant. Ce doriți în definitiv ?

— Veți fi răpită, miss Elroy. Afară ne așteaptă un automobil. E foarte comod. Ultimul model Chrysler. Veți fi foarte mulțumită.

Servitorul fu imediat legat, iar tânăra miliardară, escortată de cei doi domni cu revolverele în mână, ieși afară. La poartă un motor sforăia. Un model nou, aerodinamic. Toți trei se urcară în mașină.

CAP. III

Mister Elroy tremura de mânie. Telefonă la poliție. Servitorul nu putu să dea unele informații. Intre timp Mr. Elroy câștigă prin speculațiuni fericite, o sumă mare de dolari. Totuși îi era dor de fiica lui, Dorothy.

Cercetările poliției și ale detectivilor particulari n'au dat nici un rezultat.

Ce să facă ?

CAP. IV

— Cum găsiți că e la noi aci ? întrebă un tânăr pe miss Elroy.

— Hm... gentil.

Ea observă amănunțit pe tânărul care se prezintă Robley și adaugă :

— Chiar foarte bine !...

— Ce credeți, zise Robley, tatăl dvs. nu vrea să vă scape ?

— La drept vorbind, nu vă interesează asta ! răspunse miss Elroy.

Miss Elroy plecă cu partenerul ei la terenul de tennis. După aceia bău un pahar de Dry.

CAP. V

Un om mascat stătea în fața lui Elroy.

— Mi se pare că v'ați pierdut mințile. Cu ajutorul poliției eu o să vă dejoc toate planurile !

— Nu veți face nimic cu asta ! Riscați însă să vă pierdeți unica dvs. fiică !

— 30.000 spuse mr. Elroy, roșu de mânie.

— 50.000 ! răspunse mascatul cu liniștea flegmatică a unui lord.

— Eși afară ! izbucni în fine mr. Elroy.

Mascatul se înclină și părăsi camera.

Vocea puternică al lui Elroy îl chemă înapoi.

— Unde doriți să depun cele cincizeci de mii de dolari ? întrebă mr. Elroy.

— La Banca Kansas, sub numele Wrangle.

— Mâine veți avea banii !

CAP. VI

A doua zi, la orele 9 și două zeci de minute s'a depus 50.000 de lei la Banca Kansas. La orele 10 și ceva miss Elroy fu adusă acasă.

— Cum ți-a fost, feliță ?

— Minunat !

— Ai suferit mult ?

— Din contra. Am petrecut ușa de bine.

— Dar ești mulțumită că ai ajuns acasă ?

— La drept vorbind.. nu prea !

Mr Elroy își strânse în brațe fiica mult iubită.

CAP. VII

— Mr. Elroy, am venit să cer mâna fiicei dvs.

— Cunoașteți condițiile ce le-am pus ?

— Da.

— Ați vorbit cu fiica mea ?

— Nu. Dar puteți s'o întrebați !

Mr. Elroy rămase un moment perplex.

— Ce sunteți dvs ?

— Nimic !

— Nimic? Un om care vrea să ia pe fata mea trebue să fie ceva.

— Da, dar am depuși la Banca Kansas 50.000 de dolari. Cred că-i destul!

Și scoase extrasul de cont al băncii

Mr. Elroy se scuză și trecu să vorbească cu fiica lui.

— E afară un tânăr care vrea să ceară mâna ta. Are depuși la bancă 50.000 de dolari.

Dorothy sări în sus. Imaginea unui alt tânăr o urmărea mereu.

— Unde-i măgarul ? întrebă ea.

— Aci ! răspunse din camera cealaltă tânărul și intră înăuntru.

— Robley ! strigă Dorothy și-l îmbrățișă.

— Ne căsătorim ? întrebă Robley.

— Ne căsătorim ! răspunse Dorothy.

— Dar de unde ai luat banii ! întrebă mai târziu mr. Elroy ?

— Nu le-ați depus dvs singur ? răspunse Robley, zâmbind sub mustață.

Peste două zile avu loc nunta.

trad. de **Mello**

IN SEZONUL EXCURSIILOR

Ghidul. — *Doamnelor și domnilor, municipalitatea face toate sacrificiile ca intrarea la acest castel să fie absolut liberă. Dar la eșire se va percepe o taxă de douăzeci de lei.*

Pe care din doi ?

In Noembrie 1920, la restaurantul lui Iohan Ziegler, din Arpașul de Jos, discutau doi intelectuali.

Unul spunea :

— Bun băiat este avocatul Luță Căprăreţu, dar păcat că nevastă-sa îi pune coarne cam des și el, obrocitul, nu vede n'aude, nu știu, n'am văzut, nici p'acolo n'am trecut.

Acestea erau vorbele rostite de Sofronie Ludu, prim-pretorul plășii de Făgăraș, către amicul său Sandu Tetrat, proto-notarul județului cu acelaș nume.

— Dacă tu, dragă Sofronie, afirmi cu atâta convingere că Șarica, soția lui Liță, calcă strâmb, te cred din toată inima, fiindcă știu că nu ești capabil să afirmi decât fapte riguros controlate și sprijinite pe ființă de adevăr !

— Nu numai că am motive puternice să fiu convins de adevărul faptelor ce ți-am povestit, dar socotesc că femeea aceasta, prin conduita sa, va aduce lui Liță, amicul nostru comun, o scădere a prestigiului și reputației lui de om și avocat.

— Prin urmare, față cu conduita soției amicului nostru, concluzia ar fi că omul nu trebue să se căsătorească niciodată, căci căsătoria este asemenea unui altoi, care se prinde și bine și rău. zise Tetrat.

— Mă surprinde, adause Sofronie, că Liță a făcut acest pas ; el care spunea adesea că nu se va căsători niciodată, a căzut totuși în mrejele acestei fiice a Evei.

— Nu trebue să te surprindă de loc, căci în fața unei tentații violente raționamentul piere și nu rămâne decât instinctul, obiectează Tetrat.

— Da, dar nu spunea el juristul, „primus inter pares", că o femee frumoasă este „un casus belli" ? adause Sofronie ?

In acest timp, iată că apare în restaurant advocatul Liță și apropiindu-se de cei doi amici le zise :

— Bine că v'am găsit pe amândoi, căci am să vă fac istoricul pățimirilor mele, întâmplate chiar azi — cu două ore înainte de a sosi aci — și... uite cum s'au petrecut lucrurile :

Mă pregătisem să plec la Brașov să pledez un proces; mi-am luat rămas bun dela soție, m'am urcat într'o trăsură și am pornit la gară. Pe drumul până la stație, 'mi adusei aminte că am uitat un act de care aveam nevoe în pledoarie; mă înapoez acasă, în galopul cailor, când ce să vezi, în birou mă isbește un miros nesuferit de tutun.

— Dragă nevastă, îi zic eu, cine a fost în lipsa mea în birou și a fumat, căci eu nu sunt fumător?

— Nu știu nici eu, răspunse dânsa cam îmbufnată.

Taina era să rămână taină, însă un strănut strașnic, venit pe neașteptate din direcția unui dulap cu rufe, a început să mă lămurească asupra misterului .

Mă reped la ușa dulapului, cu o nespusă curiozitate și descoper înlăuntrul acestei mobile, pe prietenul meu din copilărie, dr. Florea Băbănuță.

— Ce cauți mă aici ? întreb eu.

Palid ca un mort și doborît de rușinea ce i se zugrăvea pe față, răspunse :

— Poți să mă ucizi ca pe un câine, căci merit, deoarece am săvârșit o ticăloșie, răspunse el.

— Știi ce, Florea ? Eu te ert cu o condiție ! Să simulăm un duel prin împușcare. Soția mea are să apară în birou să vadă ce s'a întâmplat și dacă mă va jeli pe mine, dânsa va rămâne soția mea, iar dacă te va jeli pe tine, ea va fi soția ta de azi înainte.

— Foarte bine, primesc propunerea, zise Florea.

Scosei din birou două revolvere, din cari unul l-am dat lui Florea, iar pe celălalt l-am oprit eu. Amândoi descărcarăm revolverele de odată și ne rostogolirăm pe duşumea simulând că suntem morți.

La auzul detunăturilor de arme, soția, care era într'o cameră alături, veni îndată în birou și văzându-ne răsturnați pe jos, deschise ușa unui alt dulap și cu un glas dulce zise :

— „Ieși Alecule afară, că Florea și Liță s'au curățat".

— Da, draga mea, din cauza decorației, a fost nevoit să-și taie jumătate din barbă.

Z. I. Siligeanu

ȚIGARA SALVATOARE

Trenul tocmai intra în gară când se auziră câteva țipete de spaimă.

Uimit, mă luai după șeful gării și după cei câțiva curioși atrași de strigăte.

Ajunși în fața unui compartiment de clasa doua, zărirăm o femee care striga șefului de gară, arătând spre un călător din acelaș campartiment cu ea :

— Domnule șef, dați ordin ca să fie arestat imediat acest îndrăsneț. Acum zece minute, s'a aruncat asupra mea și, în ciuda rezistenței, m'a sărutat...

— Ascultă, domnule, zise sever șeful gării, recunoști fapta de care te acuză doamna ?

Voinic și flegmatic, cel întrebat răspunse arătând o țigară pe care o ținea în mână.

— Spune d-ta, domnule șef, dacă este posibil să fi săvârșit ceeace doamna îmi reproșează, atunci când aveam în mână țigara asta ?

Am isbucnit cu toții în râs, căci țigara în chestie, aproape complet fumată, avea tot scrumul neatins. Alibiul era fără replică.

Curios, comisarul care venise între timp, dădu ordin ca doamna să fie poftită la comisariatul gării, deși ea protesta și era cu lacrimile în ochi, spre a se face anchetă.

Trenul porni din nou, mă urcai în compartimentul pe care călătoarea îl părăsise și încercai să leg o conversație cu domnul care fusese acuzat pe nedrept, și care, scăpând de sub vigilența comisarului, rămăsese în tren.

— Nu prea păreți emoționat de aventura asta ?

— De fel, domnule.

— Aveți mult sânge rece.

— Așa mi se pare.

— Fără țigara asta salvatoare, o puteați păți rău.

— O ! știu să-mi iau totdeauna precauțiuni.

— Ce precauțiuni ?

— Veți înțelege imediat despre ce e vorba : adineauri am făcut într'adevăr curte acelei femei; dar m'a respins; însă cum eram singuri în compartiment, n'am stat mult pe gânduri : ceeace n'a vrut să-mi ofere cu frumosul, am obținut forțat.

— Cum ! Este deci adevărat ?

— Da.

— Cum ai putut în timpul ăsta fuma țigara ?

— Nu fumez de fel.

— Atunci... nu mai înțeleg nimic !

— Iți pot destăinui secretul.

Și rupând țigara în două, călătorul sau mai bine zis îndrăznețul, îmi întinse jumătate surâzând :

— Luați, zise el, e o țigară de șocolată !

trad. de **I. Trif**

IEPURELE

Imi picase o afacere frumoasă. Butoianu, depozitarul de băuturi, îmi spusese că are urgentă nevoe de niște trăscău și-mi oferise un preț neașteptat de bun dacă i-l pot procura.

In Livezeni aveam cunoscuți, producători. Ridicând marfa pe prețul obișnuit al satului și predând-o lui Butoianu, după o socoteală făcută la iuțeală, îmi rămâneau cam trei zeci de miișoare de lei, fără ca eu să bag în toată afacerea asta măcar un leu capital.

Ce'mi ziceam ? Incărcăm repede butoaiele la căruțe, iau oamenii cu mine și haidem la oraș. Butoianu îmi achită paralele pe prețul convenit, eu plătesc oamenilor și-mi rămân c grămadă de bănișori la chimir.

Trebuia să procedez repede.

Inchiriai deci o motocicletă și fuga la Livezeni.

Drumul a fost fără nici un accident. Numai că aproape de gura satului un afurisit de iepure răsare dintr'o tufă și-l văd trecând deacurmezișul șoselei.

— Tii ! A dracului lighioamă... O să-mi iasă afacerea pe dos.

Superstiția cu piaza rea a iepurelui îmi încolțise în minte. Totuși, în sat înțelegerea a fost mai mult de cât sat'isfăcătoare. In două ore convoiul de căruțe pornise. Era un șirag de care, cât satul de lung.

Bicele pocneau vesele, jugurile gemeau încordate, roatele scârțâiau de greutate. Am pornit înaintea oamenilor, tot cu motocicleta, să-l anunț pe Butoianu că trăscăul e pe drum.

Ce să mai lungesc vorba ?Afacerea a mers minunat. Când se îmbina ziua cu umbrele amurgului, mă despățeam de oameni, asortat cu hârtiuțele albăstrele la buzunar.

Sătenii, veseli și ei de vânzarea făcută, ținuseră să ne cinstim. Voiau adică să-mi dovedească pe cum că trăscăul lor nu e bolearcă (țuică falșe din leșie de cenușe cu ardei), ci e lacrimă curată de prună.

Acum, să mărturisesc, extractul de prune mă cam.... extrăsese. Nu eram obișnuit cu așa băutură tare, dar nu putusem nici să stric cheful oamenilor cu cari făcusem o așa de bună treabă.

Am dus motocicleta de unde o luasem, am plătit chiria și am plecat spre casă. Eram liniștit. Insfârșit, afacerea îmi reușise așa cum sperasem. Uitasem toate palpitațiile și nădușelile unei zile de goană, de socoteli și încordare.

Deodată însă îmi apăru în minte imaginea iepurelui. Imi veni să râd gândindu-mă la superstiția neroadă a oamenilor. Uite : mie mi-a eșit iepurele înainte, mi-a tăiat drumul deacurmezișul — și eu de pagubă nu am dat. Cum dracu să dau, când simțeam în buzunar treizeci de miișoare ?

Scuturai din cap, să nu mă mai gândesc la iepure. Dar... în locul urechiatului din varză, mă pomenii față 'n față cu Fifi. Minunat vopsită, îmi zâmbea așa de dulce apropiindu-se de mine.

Ei, Fifi asta era o curtezană deliciosă — mai ales când beai trăscău. Ce ochișori negri și dulci, ce guriță îmbietoare, ce obraz suav, ce trup plin de farmec!... Și brațele ei albe și pline, par'că mă chemau.

Puteam să rezist ?...

Eram tânăr, aveam parale, băusem trăscău, iar Fifi se băgase de tot în sufletul meu.

Ce-a mai fost, greu să-mi mai pot reaminti. M'am dus cu ea undeva, deși nu știu unde și nici ce-am făcut pe-acolo. Băutura punea tot mai mult stăpânire pe biata mea humă. Imi amintesc doar că-i spuneam fetei mereu :

— Ah, Fifi, te iubesc ! Pupă-mă că mor.

M'a trezit dimineața sergentul. Mă găsise dormind pe o bancă în grădina publică. Cum de-ajunsesem aclo, nu știu.

Când mi-am cercetat buzunarele, banii dispăruseră.

Infuriat am plecat s'o caut pe Fifi. Dar... dispăruse și ea. Cine știe în ce colț de țară plecase... să pupe și pe alții să nu moară.

— I-i-i !... Fir'ai al dracului de iepure păgubaș ! Tot adevărat, vasăzică proverbul din bătrâni.

Și-mi venea, măi fraților, îmi venea de necaz să mă dau cu capul de toți pomii și de toți stâlpii de telegraf. Uite-așa !

Zefir-Piteşti

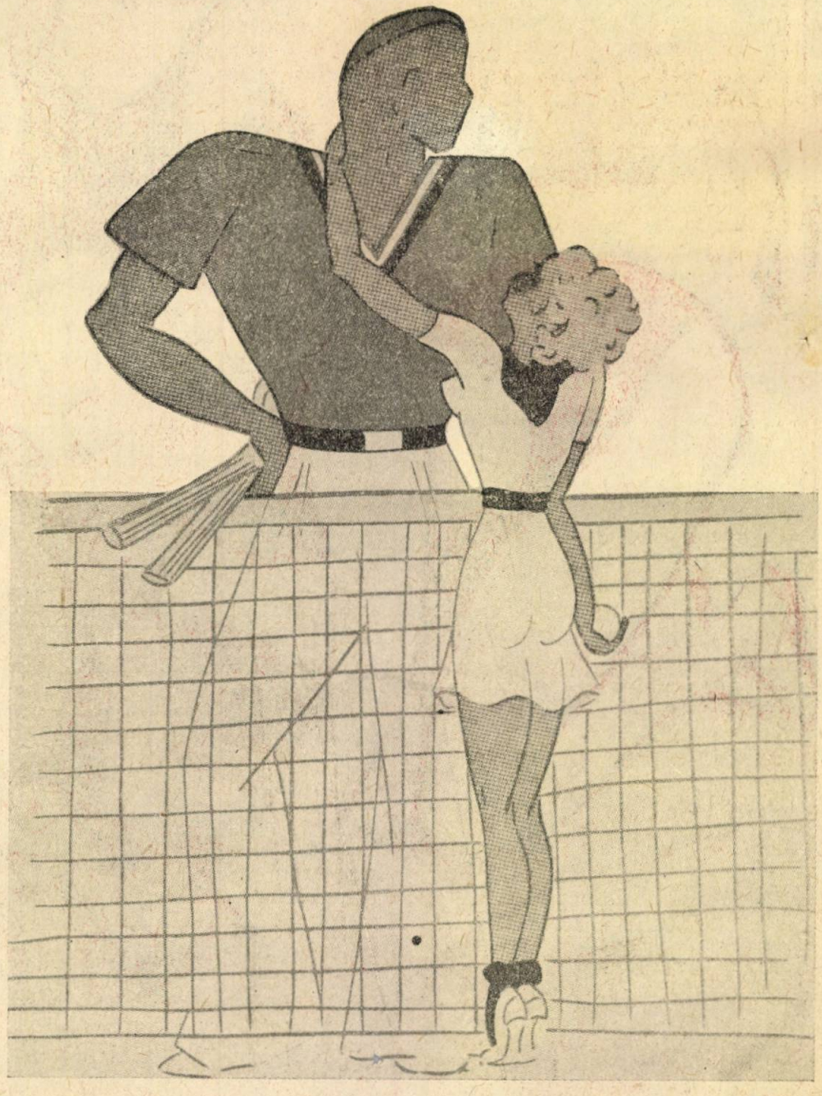

Cuceritor tip 1936.

Veselia

—Cum găseşti discul?
—Fermecător!

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120.228/932.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL", STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREŞTI. (ROMANIA)

Nr 36 ANUL XLIV JOI 3 SEPTEMBRIE 1936

Veselia

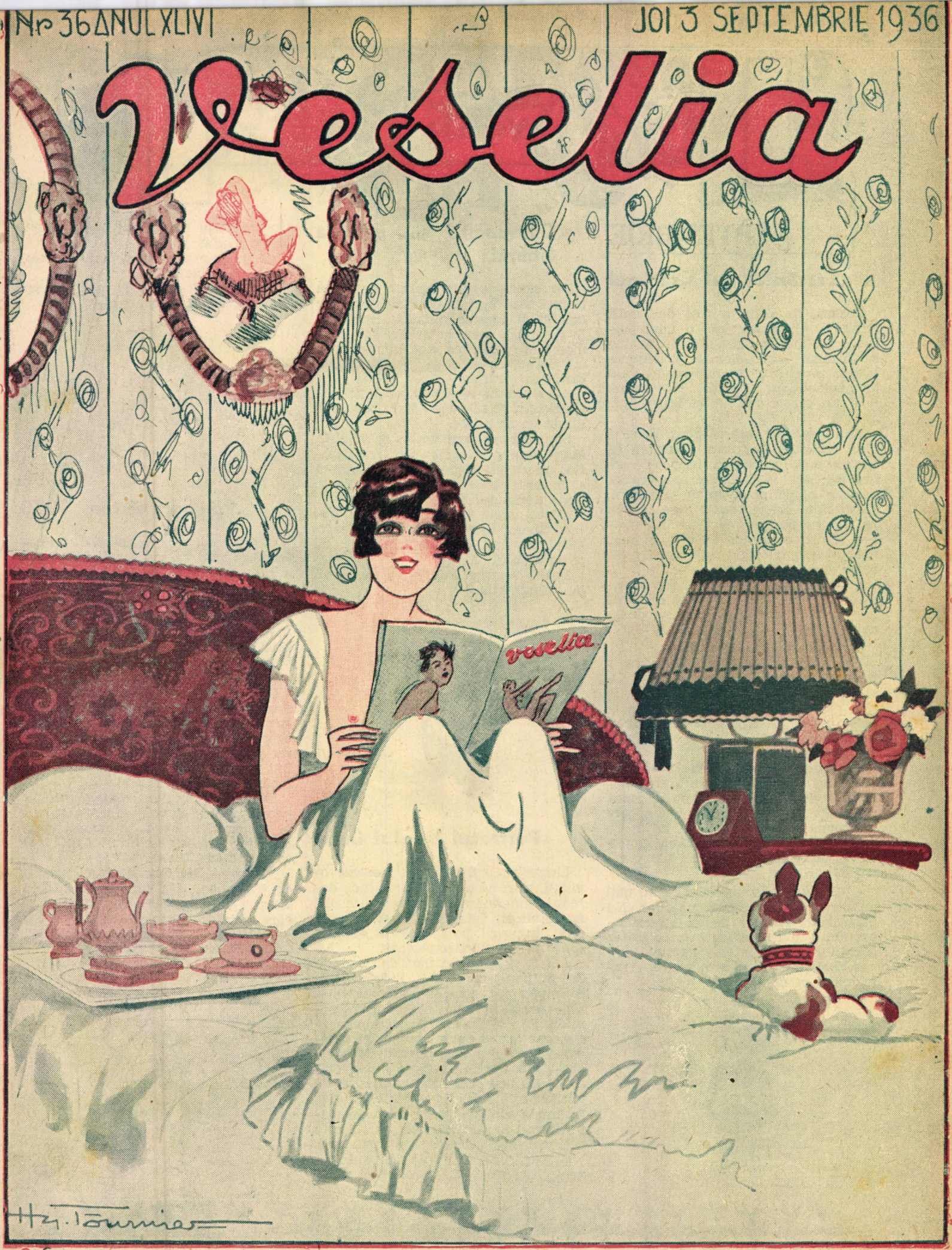

— „Eu? Eu, Joia, mă scol tot'dauna cu veselia in ochi"

5 LEI

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

3 SEPTEMBRIE

„Tratările" lui Crăcănel

Breaza, de când a fost declarată staţiune climatică, nu o mai cunoşti. S'a transformat atât, încât dacă în locul pietroaelor ce îţi mângâe tălpile picioarelor într'un mod destul de neplăcut, ar fi asfalt, ai jura că este un crăşel drăguţ şi bogat în... aer.

Să nu credeţi însă că aerul Breazei este tot atât de puţin folositor ca acela ce se strecoară într'o pungă deşartă. Aşi ! Cel de aci este marea bogăţie a comunei, spune primarul, justificând astfel taxele care se pun pe fiecare pereche de plămâni. (Noroc că nu se poate exporta şi aer, căci atunci cu siguranţă l-am plăti şi pe el cu metrul cub).

Şi vin vizitatori de prin toate unghiurile ţării, dar nu ca al de mine sau al de mai ştiu eu care necunoscut.

Tot oameni unul şi unul.

Crăcănel Eftimiu, de exemplu, a descins într'o zi dintr'o luxoasă limuzină gri (cu nr. 2043-B ca să fiu mai precis) şi aruncând din picioare într'o parte şi 'n alta de parcă ar fi umblat pe scaeţi, pătrunse în cofetăria „Temperanţa".

Un tânăr găsi de cuviinţă să-i ureze bun sosit „în numele brezenilor" spunea el, fapt care a făcut pe... marele patriot să-l invite să bea o bere împreună.

— Maestre, îl întrebă tânărul puţintel emoţionat, aveţi ceva în preparaţie ?

— Desigur, răspunse Crăcănel, mai mândru ca un conte maghiar. Nu peste mult timp va vedea lumina tiparului o nouă lucrare în care tratez chestiuni de un interes capital.

Numai prostia nu şi-o poate... trata, gândim noi.

Comuniştii şi... botniţa liberală

Nu există partid politic care în timpul sau după guvernare să nu fie înjurat şi aceasta din două motive : 1) pentrucă opoziţia nu are altă menire şi 2) pentrucă este imposibil ca un partid să nu facă prostii atunci când ţine frânele ţării.

Adesea unii sunt învinuiţi pe nedrept dar, ce să-i faci, fără „victime" nimic ne se poate.

Şi pentrucă veni vorba de bârfeli, le voi reda şi pe acelea ale unui pamflet comunist, răspunzând totdeodată şi la întrebările pe care acesta le pune domnului Guţă Tătărăscu.

„Dece, scrie el, neputinciosul guvern liberal îneacă prin cenzură strigătul revoltei noastre ? De ce ne pune botniţă" ?

Foarte simplu. Pentru ca să nu vă ia... hingherii.

Portretul d-rului Lupu

Linguşirea este un „ce" necesar omului, prin ea dobândeşti ceeace doreşti, ajungând acolo unde poate nici nu gândeai. Într'un cuvânt, mulţumită linguşirii, poţi să devii „cineva" dintr'un simplu necunoscut.

Adusă şi la noi în ţară de puzderia de galiţieni, care ne-a îndrăgit în ultimul timp, această „calitate" şi-a făcut cuib în sufletele multor Români. Faptul nu este prea îmbucurător, dar are şi părţi bune, căci, gândiţi-vă, ce s'ar face domnul Mihalache dacă aceste „periuţe" n'ar exista ? Nu l-ar mai asigura nimeni de aptitudinile sale dictatoriale. Ce s'ar întâmpla cu Madgearu dacă „periuţele" nu l-ar convinge că şpertul este cea mai legală dintre... operaţii... etc.

Şi pentrucă o pornii pe panta exemplificărilor, să vă redau şi parte din portretul doctorului Lupu, făcut de un ziarist naţional-ţărănist.

„D-rul Lupu este tipul omului activ, deşi bun şi blând".

Iată, ne-a fost dat să vedem şi un „lup" cu calităţi de... oaie.

„Plăceri" sistem 1936

Să nu credeţi că în epoca de transformare prin care trecem, dragostea a rămas aceiaşi ca altă dată. Din contră, mai mult ca oricare alt sentiment, ea a evoluat reducându-se la o frază : „iubeşte-mă sau te împuşc". In acest bizar rezultat se oglindeşte fidel goana după senzaţional sau mai bine zis după originalitate, care caracterizează secolul nostru.

Scrisori, în care romantismul se strecoară cald şi nespus de duios, nu-şi mai trimit decât şcolarii prea sentimentali iar declaraţii înflăcărate nu mai fac decât bătrânii, cari, voind să se înşele pe ei înşişi, se cred încă apţi pentru iubire.

Un singur lucru a rămas aproape neschimbat : sinuciderile. Zic aproape pentrucă şi aci a intervenit eternul dor de originalitate. Căci iată ce citesc în „Universul" :

„Tânărul Ilie Comşa, fiind părăsit de iubita sa, şi-a pus capăt zilelor. Asupra lui s'a găsit o scrisoare în care scria doar cuvintele :

„Mă sinucid, fiindcă aşa îmi place".

Aşa... plăcere mai zic şi eu.

Puf.

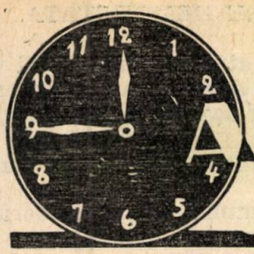

ANDRÉ BIRABEAU

AMORUL E INGENIOS

— *Sunteți adorabilă !...*

In realitate el nu exagera deloc. Era mai mult decât adorabilă, era încântătoare. Ea o știa, o știa și Claudio, care era mai mult de cât entuziasmat.

Eșiră împreună, din luxosul și elegantul ei apartament din cartierul Passy. Doamna Feloy voia să facă o mică plimbare. Claudio se oferi s'o conducă.

Ea îl lăsa să plăvrăgească. Părea indiferentă la cele ce vorbea el, deși era numai urechi.

Doamna Feloy nu mai avea aerul de a fi ceiace era în toate zilele, femeie măritată și perfect virtuoasă.

Atâta bunătate din partea ei era o adevărată fericire pentru Claudio.

O voce din popor, formată de obicei din mai multe glasuri, spunea că doamna Feloy era cochetă. Ceiace în definitiv nu era mare lucru. Sau dacă doriți să știți mai precis, a flirtat cu Titio, Caio și Sempronio. Totuși se adăuga întotdeauna că doamna Feloy n'a trecut nici odată graniță simplei cochetării sau a flirtului cotidian.

Astăzi a acceptat să iasă la plimbare cu Claudio. El vorbea. Ea nu-i răspundea. Pentru că a nu răspunde unui bărbat e un sistem femeiesc de a răspunde.

Au părăsit cartierul liniștit și elegant și s'au trezit într'un cartier popular, plin de oameni și unde se întâlnesc mereu negustori de tablouri, antichități, vechituri și cărți mai mult sau mai puțin rare.

Doamna Feloy privea magazinele care se înșirau unele lângă altele. Privea, cu oarecare atenție, poate pentru ca să nu fie obligată să privească la Claudio.

Deodată ea scoase un mic țipăt.

In vitrina unui magazin zări un obiect la care privea cu o curiozitate amestecată cu oarecare venerație.

—Il recunosc, nu poate fi vorba de o confuzie. Vedeți orologiul acela, în fund, îl recunosc foarte bine. Pe vremuri era la noi în casă. Chiar în camera tatălui meu. Vedeți ? jos trebue să fie scris numele fabricantului „Bourgeois fils", iar sub el o coroană de trandafiri. Hai să intrăm înăuntru. Să vedeți că litera „S" dela Bourgeois e aproape ștearsă. Câte amintiri ! Câte iluzii ! Copilăria mea... Orfană, tatăl necăsătorit, eu nu avem pe nimeni, pe nimeni, doar acest orologiu. O singură inimă bătea pentru mine în aceiași casă înghețată : inima orologiului ! Era pentru mine o ființă vie, caldă. Aveam șaisprezece ani și voiam să iubesc. Și orologiul începu să-mi vorbească de un frumos prinț, pe care-l visam zi și noapte. De șasezeci de ori pe oră. Orologiul îmi spunea : A... mor ! A.. mor ! A.. mor..

Prințul, frumosul meu prinț n'a venit. M'am măritat. Și într'o zi orologiul meu, scumpul meu orologiu, fu vândut, ca un simplu obiect fără valoare și cu el dispăru și prințul meu.

— *Dar poate că prințul cel frumos mai este în orologiu, unde și-o fi trăind viața lui, întrerupe Claudio.*

D-na Feloy îi zâmbi recunoscătoare.

— *Credeți ?*

— *Nu știu... O voce lăuntrică, profetică, îmi spune că orologiu acesta va fi mâine, la ora patru, în camera mea.*

Doamna Feloy se roși puțin.

O oră mai târziu ei se despart. Inainte de a se despăți își dau mâna. Degetele ei ar fi vrut să spună multe... multe, dar degetele n'au voce și nici urechi.

Mai trece o jumătate de oră. Poate trei sferturi de oră. Doamna Feloy trebuia să fi intrat de mult în elegantul ei apartament. In realitate nu era așa.

Doamna Feloy tocmai intra în magazinul de antichități. Voia oare să revadă încă odată vechiul ei orologiu ? Probabil că da.

De astă dată nu mai era sentimentală. Strânse mâna anticarului și zise :

— *Bună ziua, domnule Krassmayer. V'am adus o nouă afacere. Vă rog însă : cea mai mare discreție. Știți ce înseamnă ducă se va afla toată chestia asta ? Se duce de râpă toată reputația mea. Dar ce să-i faci ? Trăim timpuri grele. Bărbatul meu e victima crizei economice. Abia îmi dă pentru strictul necesar. Ba jumătate din ceiace îmi dădea acum un an. Dar ca să-mi impue restricțiuni e imposibil. Am încercat, dar în zadar. E ceva mai puternic de cât mine. Alte femei ar găsi o soluție convenabilă i sigură. Și-ar lua amant. Eu însă nu pot. Sunt o femeie cinstită. Am oroare de adulter. Am găsit însă o soluție, un compromis. Cochetăria. Promit câte unui tip mult, chiar foarte mult, și asta îl determină să cumpere, sub un pretext oarecare, un obiect scump. Iar eu încasez dela dvs. un comision, bine meritat. Dacă nu e chiar sută la sută corect, e în ori și ce caz departe de a fi un lucru necinstit. Nu-i așa ?*

— *Aveți dreptate, doamnă, răspunse el. Și ce va cumpăra astăzi adoratorul dvs. ?*

— *Orologiul acela mare. Știți orologiul acela, de care v'ați plâns că nu-l puteți vinde. Cereți 8000 de franci. Ei bine, cereți 9000 de franci și îmi dați și mie 3000 de franci. Va veni un tânăr brun, înalt, să-l cumpere. Nu-i așa ?*

— *Doamnă, zise el, tânărul brun a fost chiar înaintea dvs.*

— *Și ce-a făcut ?*

— *I-am cerut 9000 de franci. Mi-a răspuns că e prea mult și nici nu are atâția bani. In schimb mi-a propus altceva, să-i închiriez orologiul pentru opt zile !...*

trad. de **Mello**

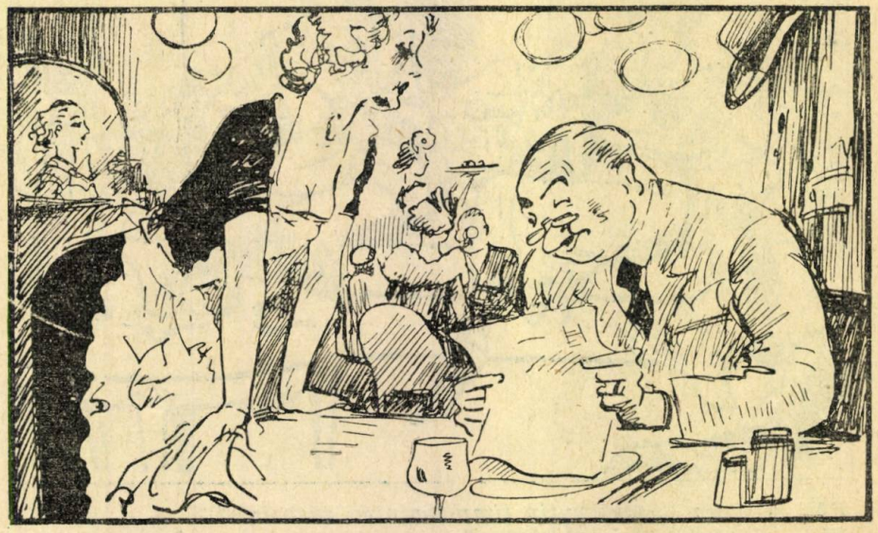

— *Dar... toate lucrurile astea frumoase pe cari mi le oferi... nu le văd de fel pe listă...*

MOTIV DE SUPARARE.

Trebue să-ți măsori cuvintele atunci când promiți ceva servitorilor pe care vrei să-i angajezi, pentrucă aceștia nu uită niciodată promisiunea ta mai mult sau mai puțin formală și, ce-i mai rău, ți-o amintesc atunci când nici nu te aștepți.

Dar să vedeți ce i s'a întâmplat amicului Sissy care, ca orice Rumân care se respectă, nu poate trăi fără serv.

Zilele trecute. pe când își făcea obișnuita pimbare prin grădina casei, fu întâmpinat de valet, cum îi place să-și numească servitorul.

— Domnule, spuse acesta, permiteți să vă spun câteva cuvinte ?

— Spune, Jeane, Ce s'a întâmplat ?

— Astăzi se împlinește un an de când sunt în serviciul dvs. și în momentul angajării mi-ați făgăduit că după un an îmi veți mări leafa.

— Da, da, făcu Sissy cu seriozitate. Dar cred că și tu îți reamintești că eu am pus o condiție esențială : să nu-mi dai nici un motiv de supărare.

— Și v'am supărat vreodată ?

— Desigur. Adineauri când mi-ai cerut... să-ți măresc salariul.

SA N'AUDA MAMA-TA

Ca orice stațiune din țară, Breaza este împânată cu.. panduri antifasciști care nu fac altceva toată ziua decât să soarbă aerul „pentru care au plătit taxa la primărie".

Câte odată voind să se distreze, vin însoțiți de balabuste la „Temperanță" cu câte un pachețel sub braț în care au totdeauna 2—3 roșii, o bucățică de unt, un sfert de pâine etc., etc. și comandând un șprit „la două pahare", stau ore întregi, bucuroși că au luat masa la... restaurant.

Eri avui vecini de masă o familie compusă din bărbat, soție și un copil înzilizit ca bucătăria unui birt economic.

— Papa ! sări deodată băiatul.

— Ce-i Șmil ?

— Iu am citit într'o carte că animalele își schimbă blana în fiecare iarnă.

— Taci din gură, șopti tătâne-său, privind speriat jumătatea care din fericire era ocupată cu mâncatul, să nu audă cumva mamă-ta, vai di cap al meu !

REZOLVARE NEAȘTEPTATA.

S'a voribt atât despre medicii cari au pe lângă alte calități și pe aceia de a scrie în așa fel încât nici ei să nu înțeleagă, că întâmplările ale căror eroi sunt ei, au devenit simple banalități.

Totuși de multe ori și din lucrurile obișnuite sbucnesc glume cu un dram de originalitate.

Iată ce îmi povestea deunăzi avocatul brezeam Dan P....., băiat pe cât de drăguț, pe atât de spiritual.

— Invitasem la masă pe amicul dr. Const. D... cu care de mult timp nu mai discutasem în tihnă, deși nu stăm prea departe unul de altul. In ziua hotărită sosi un băețel care îmi aduse un bilet spunând că este dela domnul doctor. Cu toată bunăvoința mea, îmi fu imposibil să-l descifrez și cum știam că nu există decât o categorie de oameni care poate descifra herogliflele medicilor, dădui fuga la farmacistă.

— Doctorul mi-a dat acest...

— Imi dați voe, mă întrerupse ea luând biletul și citindu-l (pare-se) cu atenție. Apoi fără să spună un cuvânt îmi întinse o sticluță.

— Costă 250 lei, domnule avocat.

LINGUȘITORII

EA. — *M'am născut puțin timp înaintea războiului.*
EL. —*Războiul italo-abisinian ?*

D-lui T. Arghezi.

Literatura e o casă
Unde-adăpost găsești de cați.
Dar nu uita, dom'le Arghezi :
Nu-i casă de alienați.

*

Unui magistrat.

Deși nu-i e copilă soața
Junii vor din ochi s'o soarbă
Ea-i preferă, vede lumea,
Dar Justiția e... oarbă.

Pufulache

Aniversare

Un studio atât de modern, cu uşile lui grele, că pare mai curând interiorul unui tezaur — un tezaur care adăposteşte o comoară, Anny Mesange.

Anny, îmbrăcată, dacă pot zice aşa, într'o pijama revelatoare, pentru moment îşi face unghiile c'un polizor; dar din fericire se gândeşte la altceva!

Ea ciuleşte urechile la orice zgomot şi mai des la acela al uşei ascensorului care se închide; se aude sunând. Anny surâde, dar imediat adoptă un aer indiferent.

Intră prietenul ei, Miguel Apressunta, un industriaş american din sud, cincizeci ani, bine crescut, bine îmbrăcat şi mai ales bine făcut.

Anny, aruncându-şi privirea spre mâinile lui spre a vedea dacă are vrun pachet. Bonjour!

Miguel. — Bonjour, scumpo! (O sărută).

Anny. — Cum! astăzi este ziua mea şi tu vii cu mâna goală?... *(Miguel vrea să vorbească).* O! nu zice că n'ai ştiut; ţi-am trimis doar, câteva rânduri cu subreta ca să nu uiţi. N'ai primit scrisoarea?

Miguel, c'un râs puţin obraznic. — Ba da! Deci tu ai trimis-o pe Leonia...

Anny. — Te-a supărat asta?

Miguel. — Nu.. Am fost doar surprins de familiaritatea ei...

Anny. — Eu am dresat-o aşa....

Miguel. — Da... da... totul se explică... Dar ceeace mă surprinde este faptul că tu ignorezi că o femeie nu trebue să-şi serbeze aniversare...

Anny, indignată. — De ce?

Miguel. — Fiindcă asta înseamnă c'are un an mai mult.

Anny, fără menajamente. — Povestea c'un an mai mult, este bună pentru femeile bătrâne, dar n'are nici o legătură cu cei douăzeci şi patru de ani ai mei!

Nu mi-ai adus nici măcar un buchet de cinci franci!

Miguel, cu aroganţă. — Un bărbat ca mine nu oferă buchete de cinci franci!

Anny. — Am constatat asta. Nu-ţi place să faci cadouri, regretabil!

Miguel. — De ce cauţi să mă superi! Intenţionam să-ţi cumpăr ceva, dar nu de ziua ta...

Anny, îmblânzindu-se. — Dar, Miguel, poţi să-mi cumperi ceva şi mâine, pentru asta nu mă supăr.

Miguel. — Bine! Râvneşti la ceva? spune ce vrei?

Anny. — Materialist mai eşti! Nu-ţi dai seama că ceeace place unei femei este intenţia, surpriza.

Miguel. — Surpriză! Ce fel de surpriză când îmi scrii să nu uit că este ziua ta!

Anny. — Şi parcă a servit asta la ceva! Mi-ar fi făcut multă plăcere să fi ghicit tu ce doresc.

Miguel. — Nu prea sunt tare în ghicit.

Anny. — Incearcă, poate ghiceşti... Ţi-am vorbit despre asta poate de douăzeci de ori în cursul conversaţiilor noastre... O! fără să-ţi spui: „Aş vrea să-mi cumperi asta", fiindcă eu am tact, şi credeam că o să înţelegi.

Miguel. — Cu toate eforturile, nu pot deslega şarada.

Anny, c'o severitate prefăcută. — Eşti extraordinar! Nu-ţi aduci aminte? Inelul văzut pe rue de la Paix...

De zeci de ori am trecut amândoi prin faţa bijutierului...

Miguel. — Cum este inelul care ţi-a plăcut?

Anny, cu modestie. — O! nu-i cine ştie ce... Un smaragd mare cât unghia... cu un cerc de briliante... Iţi aduci aminte?

Miguel. — Nu, dar în fine, mă duc să-l văd...

Anny. — O! poate c'are să-ţi pară prea scump...

Miguel. — Ai întrebat de preţ?

Anny. — Da, din simplă curiozitate....

Miguel. — Cât costă?

Anny, timidă. — Patruzeci şi cinci de mii... *(Cu vioiciune)* Cred că-l poţi scoate cu patruzeci.

Miguel, roşu de indignare. — Nu sunt eu omul care să mă tocmesc!

Anny, după o pauză. — Ţi se pare prea scump?

Miguel. — Nu ştiu, tocmai calculam...

Anny, acră. — O! ştiu...

(Intră Leonia, c'un minunat buchet de flori în braţe şi c'o scrisoare).

Leonia. — De ziua coniţei...

Anny, veselă.— O! frumoase flori! *(Desface scrisoarea şi o citeşte).* Jean Treville.. Frumos gest.

Miguel. — Cine este ăsta?

Anny. — Un tânăr bine crescut!

Miguel. — Ştie data aniversărei tale?

Anny. — Cred că da!

Miguel, c'o voce acră. — Da... cred că i-ai scris şi lui...

(Se îndreaptă spre uşă).

Anny. — Iţi jur... Unde te duci?

Miguel. — In rue de la Paix, să-ţi cumpăr inelul!

(Către Leonia). Să faci bine şi să duci florile astea înapoi.

Leonia şi Anny, în cor. — O!

Miguel. — Am zis! *(Pleacă).*

Leonia, izbucnind în râs. — Bună ideie am avut să cumpăr pe stradă buchetul ăsta de flori! Când am văzut că dvs. nu mă chemaţi, după cum fusese vorba, ca să-mi arătaţi cadoul, am ştiut că trebue să joc o mică comedie...

Anny. — Bravo! Leonio. De azi încolo ai cu cincizeci de franci mai mult pe lună!...

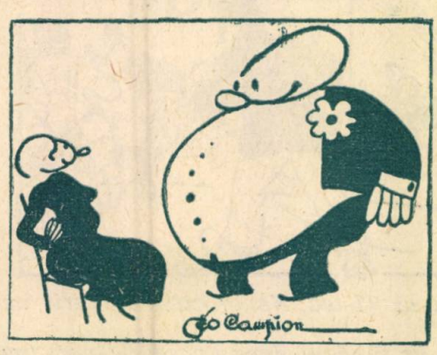

El. —*Ce-ai face dacă m'ai iubi?*
Ea. — *Aş mări patul.*

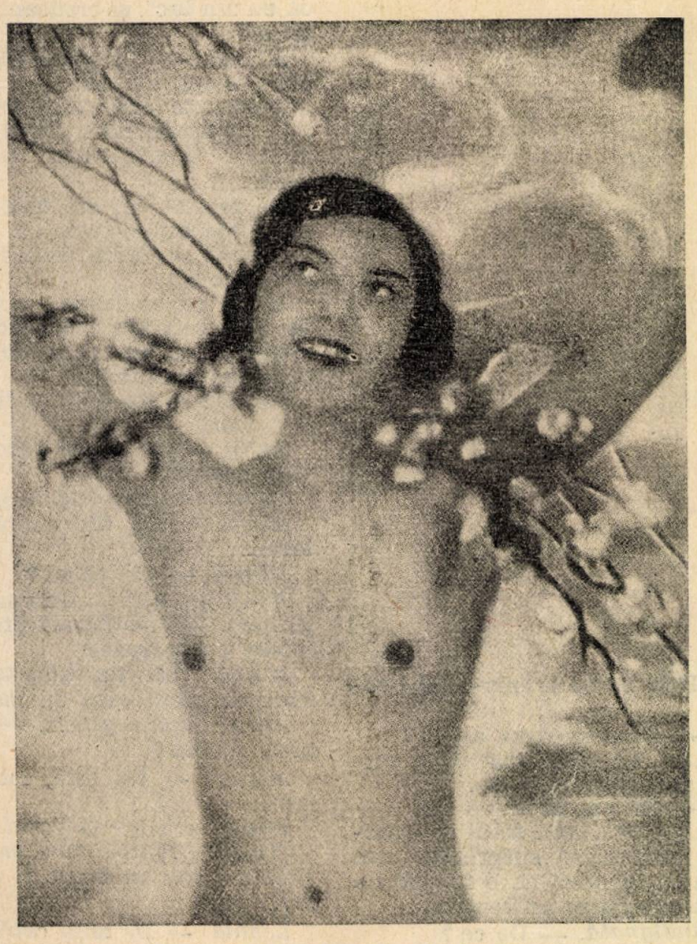

STUDIU DE NUD

Uiţi întotdeauna câte ceva

Era cu adevărat ispititoare, madame Gerbidon, în orice rochie ar fi fost îmbrăcată. Dar în domitor şi numai în cămăşuţă, ar fi sedus şi pe un eunuc.

Gontran Laplume, care n'avea nimic asemănător cu un păzitor de harem, nu putea să-şi vadă iubita în decolteu fără să-şi piardă capul. Trecând dela aţâţarea violentă la beţia dragostei, el lăsa timpul să se scurgă fără a se preocupa de ora când ar fi fost prudent să plece.

Această imprudenţă nu-i căşună nici un rău timp de câteva luni. Dar într'o zi, zeul dragostei încetă să-l mai protejeze şi domnul Gerbidon, picând pe neaşteptate acasă, era să-l prindă în flagrant delict.

Madame Gerbidon avu deabea timpul necesar să-şi împingă iubitul într'un armoar a cărui uşe o închise cu cheea.

Bărbatul ei intră în casă o secundă mai târziu.

Ce vesel era Gerbidon. Işi sărută fugos nevasta.

— Puicuţo, îmbracă--te repede. Plecăm pentru o săptămână la Nisa. Ce fericire să stai opt zile pe malurile Mediteranei.

— Dar, dragul meu, lasă-mi timp să...

— Iţi acord cinci minute să te îmbraci cuviincios. Geamantanele sunt deja făcute. Am dat ordine secrete Melaniei şi acum o ştergem din Paradisul ăsta torid.

— Lasă-mă singură să mă fardez.

— Nu, nu mă mişc de aci. N'ai nevoe de nici un fard, eşti destul de bine şi aşa. Am să-ţi ajut să te îmbraci. Am şi reţinut două locuri în rapidul de 9.15.

Lulu se văzu nevoită să se resemneze şi să-şi îmbrace o toaletă de călătorie.

Tiranul ei bărbat n'o lăsă o clipă singură grăbind plecarea.

— Lasă totul aci aşa cum este. Vei aranja casa la întoarcere !

Incuiă cu grije uşile şi zise coborând scara :

— Iau cheile cu mine, fiindcă Melania a plecat în satul ei...

Femeia adulteră, cu respiraţia aproapte oprită, făcu o încercare în favoarea bietului tânăr închis în armoar.

— O ! bărbăţele, mi-am adus aminte c'am uitat ceva în garderob. Dă-mi cheile şi coboară tu cu valizele.

— Nu, nu, te cunosc prea bine. O să stai două ceasuri sus. N'ai decât să cumperi ce-ţi lipseşte la Nisa.

In tren, Gerbidon fu vesel ca o păuniţă, o păuniţă înşelată de păun.

Lulu avea o mutră plouată.

— Ce gânduri te bântue ?

— Am uitat ceva în garderob...

— Cred că te poţi lipsi opt zile de fleacul uitat acasă.

La Nisa, pe Lulu o mustră din nou conştiinţa.

— Ascultă, bărbăţele, în timp ce tu faci rost de locuinţă, eu mă reped puţin la Paris pentru a-mi lua.... ceeace am uitat în garderob. Mă întorc foarte repede.

— N'ai să pleci de fel. Procură-ţi aci ce ai nevoe. Se găseşte orice. Absolut tot ! Iţi dau voe. N'o să pretinzi că obiectul pe care l'ai uitat acasă este imposibil de înlocuit.

In clipa aceea, un tânăr, frumos ca Antoniu şi elegant ca Maurice Chevalier, privi cu ochi mângâetori la Lulu care murmură cu înţeles :

— Da, bărbate, ai dreptate... Cred că aci pot găsi orice !...

OAMENI BUNI

— Un lucrător a căzut dela etajul al VI-lea. Nenorocitul a murit imediat.

— Doamne, dar ce ar fi fost dacă ar fi căzut depe un sgârie-nori american de treizeci de etaje !...

FEMEIA VAMPĂ

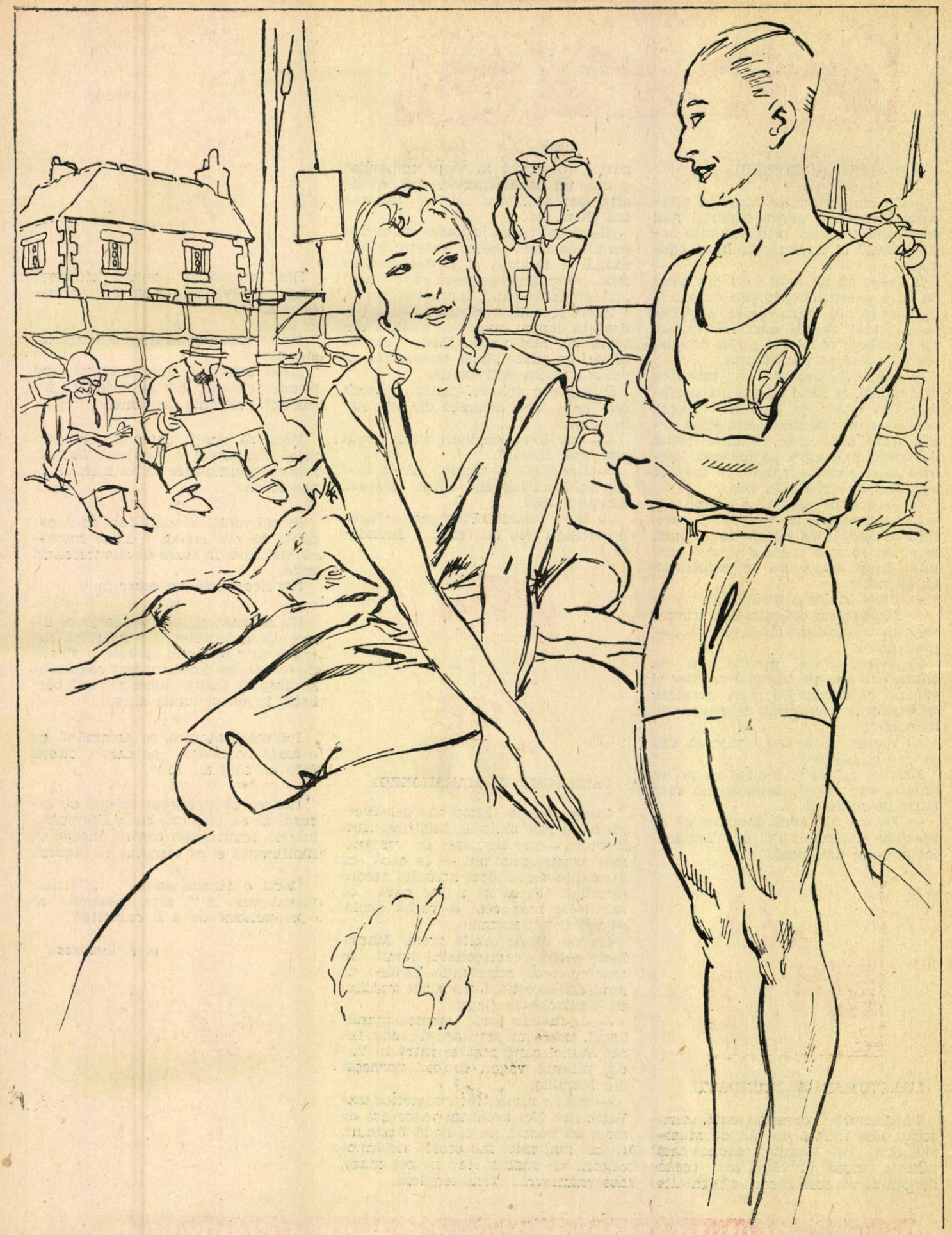

—Spune drept, nu ţi-e frică de mine?
—De fel, ba mi-ar face multă plăcere să te intâlnesc in mijlocul unei păduri.

ION MANU ȘI COPILUL.

După cum v'am mai spus și altădată, Ion Manu adoră copiii și mai ales pe aceia cari prin anumite acțiuni arată că au o foarte bună educație.

E drept că de multe ori cuvintele cu care aceștia îi primesc duioasele intervenții nu sunt chiar protocolare, totuși aceste mici neajunsuri nu-i știrbesc câtuși de puțin dragostea cu adevărat părintească.

— Eram în tramvai, ne povestea el deunăzi, și fiind obosit mă prefăceam că citesc cu atenție ziarul, pentru a nu mă simți obligat să cedez locul meu unei doamne destul de corpolente care se balansa asemea unei șunci afumate pe care ai agățat-o de grindă în pod.

Pe banca de alături o duduiță și un băețel numai de vreo 7 ani care, fără a aștepta ca cineva să-i spună se sculă făcând semn doamnei care între timp reușise să se proptească lângă mine.

— Stați în locul meu.

— Mulțumesc drăguțule, murmură aceasta aruncându-mi o privire disprețuitoare.

Eu cetii înainte, privind însă cu coada ochiului pe băețelul cavaler și văzând că numai cu mare greutate își menține echilibrul, îi spusei cu blândețe :

— Puiule, dacă vrei, vino să stai pe genunchii mei.

Băiatul mă privi o clipă ca pe un animal rar : apoi răspunse nu fără oarecare mândrie :

— Eu nu am spus doamnei să se așeze pe genunchii mei, ci m'am sculat și i-am dat locul.

CARCIUMARI ȘI INUNDAȚII.

Cârciumarii, oameni foarte cumsecade, de îndată ce văd că musteriul este „bine dispus" atunci când pășește pragul prăvăliei lor (ceace denotă că s'a mai răcorit și prin alte părți), strecoară în vinul comandat și câte un pahar două de apă, nu de alta, dar să... nu strice sănătatea clientului.

Și-i drept că majoritatea nu-și dau seama de acest „botez" intern; totuși există și excepții și dintre acestea face parte și Pilangescu care nu-i „treaz" decât când doarme.

Zilele trecute ducându-se la o bodegă în centru, comandă o sticlă din vinul cel mai vechi. Peste câteva clipe i se aduse sticla care părea că deabea fusese desfundată.

Pilangescu goli un pahar, plescăi din limbă, apoi strâmbă din nas nemulțumit.

— Dar bine, chelner, vinul ăsta este apă chioară.

— Imposibil, domnule, căută să-l convingă chelnerul, vinul datează din anul 1900.

— Ei și ? zâmbi Pilangescu. Parcă pe vremea ceia nu erau... inundații ?

VASILACHE ȘI MARSILIEZUL.

Chiar dacă la Olimpiada dela Berlin n'am fost chiar la înălțime, sunt sporturi — ne înscrise în programul acestei reuniuni — la care cu siguranță am doborî actualul record mondial. Și ca să nu se pară că afirmația mea este o vorbă goală, vă voi da un exemplu.

Se știe că de multă vreme Marsiliezii dețin campionatul lumii în ceace privește minciunile. Ei bine, pe unul din aceștia l-am auzit vorbind cu Vasilache la Capșa.

— La noi în țară, spunea marsiliezul, există un tren așa de lung, încât atunci când mașina intră în Paris, ultimul vagon deabea pornește din Marsilia.

— Asta-i nimic, făcu cu seriozitate Vasilache. Noi avem un vapor așa de mare că poartă pe el două bazinuri. In cel mai mic, fac școală de înnot ofițerii de marină iar în cel mare, face manevră... flota engleză.

Dacă vrei să fii precis informat despre cineva, adresează-te dușmanilor săi.

✱

Multe femei spun despre fostul lor amant :

„Deși nu-l mai iubesc, totuși am rămas prieteni". Ca să vedeți ce înseamnă prietenia, la femei.

✱

Vreți să goniți demonul adulterului din soțiile d-voastră ? *Dați-le*, atunci, posibilitatea să vă înșele măcar odată.

✱

Există mulți bărbați cari sunt capabili să cucerească o lume întreagă, dar nu-s în stare să-și cucerească soția.

Napoleon este un exemplu.

✱

S'a afirmat că iubirea femeii se diferențiază de aceea a bărbatului. Intr'adevăr : bărbatul iubește o singură femeie, în dorul tuturor celorlalte, în timp ce femeia iubește... toți bărbații, în dorul unuia singur.

✱

Iubirea platonică se aseamănă cu o carte frumoasă, pe care o citești fără ca să-i tai foile.

✱

Iubirea unui bărbat începe cu lacrimi și se termină cu indiferență ; iubirea femeei, din contră, începe cu indiferență și se termină cu lacrimi.

✱

Când o femeie spune : „Ce manierat este X !" asta înseamnă că e pe punctul de a fi cucerită.

p. c. Dimcescu

—Foarte frumoasă şapcă... ţi-ai cumpărat-o cu ce ai câştigat la cărţi?
—Da, dar cu ce am pierdut, puteam cumpăra unul din iahturile astea.

Formele autorității nu îmbracă aceleași caractere în toate țările. Un călător observator ne-a servit o probă citindu-ne câteva avize destinate publicului.

In Franța, în unele tramwaie, scrie :

„Interzis să vorbiți conducătorului".

In Germania, avizul se transformă în :

„Interzis să vorbești conducătorului, contravenienții vor fi amendați pe loc".

In Mexic, avizul este și mai imperativ :

„Interzis să vorbiți conducătorului sub pedeapsa cu moartea".

Iar la Tel-Aviv, scrie :

„Câștigi dijă civa dacă vurbești la condicător ?".

*

Lucia vine la prietena ei Suzi pe care o găsește foarte mâhnită.

— Ce ai, draga mea ?

— O grămadă de supărări, căci sunt sigură că bărbatul meu mă înșeală.

— Ce te face să crezi asta ?

— O mie și una de lucruri.

— Ascultă, Suzi, dacă vrei să știi precis de te înșeală ori nu, adresează-te agenției de detectivi „Urmărirea", care să-l supravegheze.

— Că bine zici, așa am să fac.

După cincisprezece zile, Zuzi trece pe la agenție ca să afle rezultatul anchetei.

— Soțul dvs. este credincios, doamnă, îi spuse directorul, l'am *urmărit PAS CU PAS*...

— Imposibil, replică Suzi.

— De ce, doamnă ?

— Fiindcă bărbatul meu este aviator !....

*

DIALOOG

Auzit într'un vagon de tramwai de pe linia nr. 16, într'o Sâmbătă după amiază.

Un domn șic, elegant, sexagonar, abordează o încântătoare dudue.

— Domnișoară, aș fi fericit să vă pot vorbi mai serios... acceptați să luați o ceașcă de ceai în tovărășia mea ?

— O ! domnule sunt fată cinstită !...

— N'am pretins contrariul ! Vă rog, nu mă refuzați.

In cele din urmă dudulia coboară din vagonul de clasa treia, urmată de bătrânel, acesta apucă brațul viitoarei lui victime și zice :

— Înțelegi... dudue, o ceașcă de ceai nu angajează la nimic ; afară de asta îți promit c'am să te conduc cu automobilul... acasă la d-ta, *mâine dimineață !...*

„NAE CIUCUREL"

tragi-comedie într'un act

de **Mihail Negru**

— Urmare —

CIUCUREL : Mon cher, e o cucoană bătrână. Cucoană, adică vorba vine, o văduvă... Stă aci, ușe'n ușe cu mine... Ce vrei, dragă, ne-am strâns și noi cum am putut... Casa asta e un adevărat hotel, patru etaje... Pe vremurile astea... E o bătrână foarte cumsecade, dar simplă, știi... Nevasta mea se ajută grozav cu ea. Mai o cafea, mai o ședere la taifas, — în timp ce eu buchisesc aci, cu opera mea... Fiindcă opera mea, să fii sigur d-ta...

DĂNOIU : Adică, nene Nicule, numai pentru asta se duce cucoana p'acolo ?

CIUCUREL : Păi, n'auzișI ?.. De asta... Uneori îi mai dă și în cărți... Ca femeile, dè !... Fiindcă eu, domnule *(solemn și declamator)*, eu cu durere ți-o spun, n'am timp ! N'am timp !.. Imi neglijez casa și nevasta, pentru opera mea... Și sunt șapte-opt ani, iacă, de când mă trudesc așa...

DĂNOIU : Eu cred că faci rău... Scuză-mă că ți-o spun... Cred că rău faci...

CIUCUREL : Ce ? Că mă ocup de lucrarea care mă va consacrà ?...

DĂNOIU : Nu... faci rău că nu te ocupi de casă, de casa d-tale... *(Pauză)*. Și vecina asta, madam Ciovârnescu, sau cum îi zice, are vreun băiat, ori vreun nepot ?...

CIUCUREL : Madam Ciovârnescu ?... Da, are. Dar de unde știi ?... Are un nepot, Marin.

DĂNOIU : Il văzui mai adineauri, suind pe scară, în urma noastră... Și mi se pare că l-am mai văzut și altă dată, și chiar pe la d-ta... E unu cu o clae mare de păr, nu ?

CIUCUREL : *(râzând cu poftă)*. Da, are un nepot, un poet *(râde)*. Eu cred că e un băiat cumsecade, deși aud că lumea p'aici nu prea-l vorbește de bine...

DĂNOIU : Nu ți se pare curios că stă așa de geaba, coșcogeamite omul ?

CIUCUREL : Ei, dragă, ce să-i faci ?... Nu știi ce greu răzbește azi un tânăr, în viață ? Eu, uite, nu mai departe, dar mă gândesc la mine... Și pe urmă, să vezi, îmi mai ajută și mie uneori...

DĂNOIU : *(cu neîncredere)*. Zău ?... Mă prinde mirarea... Ce poate să-ți ajute ăla ?...

CIUCUREL : Imi copiază, uneori pe curat, extrasele, când obosesc eu. Ei dragă, nici n'ai idee ! Ce să fac ! ? E foarte plicticos și îndrăzneț totodată... N'ai idee...

DĂNOIU : *(ascultând cu gândul în altă parte)*. Apoi, foarte rău ! De ce-l lași să fie îndrăzneț ?...

CIUCUREL : *(ochii mari)*. Pe cine ?

DĂNOIU : Cum „pe cine ?..." Nu vorbeai de haimanaua aia cu plete'n cap și cu cravata de doi coți la gât ?

CIUCUREL : *(râde tare)*. Ei, bată-te să te bată !... Curat proverbul : una vorbim, basca ne'nțelegem ! Eu vorbeam de sistemul meu, domnule, de noua mea teorie asupra așezărilor în regiunea subcarpatină... Hei, drăcia dracului ! *(râde sgomotos)*.

DĂNOIU : Aaa... Scuză-mă... Eu eram cu gândul la ăla, la poetul, cum îi zici d-ta...

CIUCUREL : Lasă-l, dragă, zău, săracu', lasă-l că e băiat bun... Stă toată ziua cu mătușI-sa și cu nevastă-mea... Sunt bucuros că pot să lucrez liniștit. Nevastă-mea, știi, mereu îmi bate capul, ba să ieșim la cunoscuți, ba la cinematograf... Zice că să isprăvesc odată cu nebuniile...

DĂNOIU : Ți-a spus-o așa... deadreptul ? Mă mir...

CIUCUREL : Ei, ce să-i ceri ei ? Cap de femeie ? Ce înțelege ea, domnule, din chestiile mari, de știință ?... Dar așa, uite, am mare noroc cu băiatul-ăla... Mai joacă o carte, le mai spune câte-o năsbâtie auzită prin oraș... Toată ziua când îl cauți e cu nevastă-mea. Că bătrâna, ca babele...

DĂNOIU : Ce vorbești, domnule ? Cum așa ?...

CIUCUREL : Apoi baba, știi, mai atipește după masă, la ea în odaie... Și pot, mon cher, să-mi văd de treabă, liniștit și nesupărat... Că

vezi d-ta, chestia așezării daco-romane, în regiunea subcarpatină, asta cere timp, nu glumă... Nu mai iei o țuică ?... Ia, că e naturală... E dela un chiriaș al meu, din Călărași... *(toarnă în pahare)*.

DĂNOIU : Bine, nene Nicule, te-aș întreba ceva... Da' ...nu te superi ?

CIUCUREL : Ei, zi !... Ce anume ?... Ia de aici ! Hai noroc să dea Dumnezeu ! *(ciocnesc)*.

DĂNOIU : D-tale nu ți se pare, — cum să zic ? Nu ți se pare că e cam nepotrivit ce faci ? Te'ntreb și eu așa.. Scuză-mă...

CIUCUREL : Nepotrivit ?... Ce e nepotrivit ?...

DĂNOIU : *(lungă șovăire)*. Că... nepotrivit că... stai așa, cu ușa vraiște... Servitoarea tocmai în fund... Baba la ea în odaie, dormind... Nu te gândești că, într'o zi, ai să te pomenești cu cineva nepoftit în casă ?... In gospodăria d-tale, nu prea e ușe... și nici încuietoare...

CIUCUREL : Ei, asta e acum ! Păi n'auzi, omule, că suntem ușe'n ușe ?... Ei văd la mine ca la ei acasă... Au ei grije.

DĂNOIU : Eu, — să mă ierți — cred că ar fi mai bine să vezi, la d-ta în casă, și d-ta singur...

CIUCUREL : Ei, asta e !... N'am eu, dragă, timp să fac acuma și pe vardistul ! *(râde cu poftă)*. Dacă sunt ei, aci, în ușa mea ?...

DĂNOIU : *(cu un gest de ridicare din umeri, se ridică să plece)*. Apoi, nene Nicule, mulțumesc, și-ți zic bună seara !... *(își așează bine subsoară servieta încărcată)*.

CIUCUREL : Da' de ce nu mai stai un moment, omule ?... Lasă servieta aia jos, ce Dumnezeu !

DĂNOIU : Nu ! Că mă tem c'o uit... Nu pot, zău. Am de citit afurisitele alea de concursuri dela clasa V-a... Scriu unii, domnule, cu piciorul, parcă... Aia au s'ajungă și ei poeți, cu siguranță.

CIUCUREL : *(râzând)*. Ai d-ta ce ai, cu poetul cu claia 'n cap și cu cravata de doi coți la gât... Imi pare rău că nu mai stai... Dar de altfel, am și eu destul de lucru... Vreau, domnule, să fac ceva care să mă consacre... Adică, ce, teoriile noui sunt monopol, pentru străini și pentru domnii universitari ?... Aud ?...

DĂNOIU : Dè, aici poate că ai dreptate... Să-ți ajute Dumnezeu... *(Se ridică și-și ia pălăria)*. Da' eu, știi, în locul d-tale, tot l-aș cam lua la goană, pe poet... Eu, uite, n'aș avea încredere în el, să-ți spun drept...

CIUCUREL : *(îngrijat)*: Să-l iau la goană ? Dece ?.. *(lungă pauză ; foarte îngriat)*. Il crezi să... să aibă obiceiul să pună mâna pe ceva din casă ?...

DĂNOIU : Ei... dè... de unde știi ?...

CIUCUREL : Ei, lasă, domnule, fugi d'acolo, că până'ntr'atâta nu-l cred în stare !

DĂNOIU : Ba, uite... Eu îl cred... Eu îl cred în stare !...

CIUCUREL : Ce tot vorbești, nene ? N'are aerul să fie așa de păcătos... Ce dracu !...

DĂNOIU : Poate să-ți ia ceva, și încă ceva de seamă... ceva la care eu sunt sigur că d-ta ții foarte mult... Și-o să fie, poate, târziu când vei băgà de seamă... Ține minte !

CIUCUREL : Nu mai spune *(lungă pauză, meditând, apoi izbucnind)*. Ideile ! Nu ?... Ideile... asta ai vrut să spui ?... Poate să-mi fure sistemul ! și să-mi vândă teoria !... sau s'o divulge !... și să mă nenorocească !... Tiii ! Te pomenești !... Dà-dà-dà !

(Se plimbă nervos prin odaie, având aerul că s'a dumirit).

DĂNOIU : Să știi că poate să te nenorocească... Dar nu cu ideile... Asta n'ar fi mare lucru, că mai găsești altele...

CIUCUREL : *(fierbând)*. Cum nimic, mon cher, cum nimic ?... Eu am o idee, care...

DĂNOIU : Ei ! Pe aia nu ți-o fură. E altceva !... Dar nu știu cum să-ți spun... să bagi de seamă... că nu faci bine !...

CIUCUREL : Ah ! da ! Știu !... Că mă consum... Nu ?... Că-mi sdruncin sănătatea ?... Nu ?... Vreau gloria, domnule, mă înțelegi ?... Vreau celebritatea cu orice preț...

DĂNOIU : *(brusc, privindu-l)*. Ia ascultă ! Dar... nevasta vrei să ți-o păstrezi ?...

CIUCUREL : Păi, bine'nțeles ! Dar ce fel de vorbă i-asta ?...

DĂNOIU : Ei, iaca, e o vorbă foarte la locul ei... Te cunosc, știu ce suflet ai... și...

CIUCUREL : Adică... adică ce vrei să spui ?...

(Va urma)

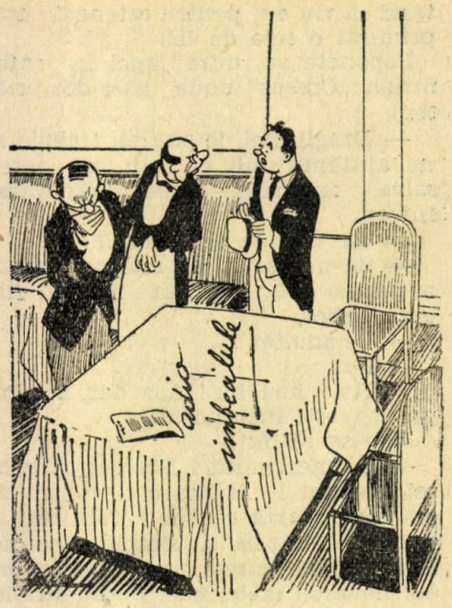

— Doamna care a plecat... n'a lăsat nici o vorbă pentru mine ?

FLAGRANT DELICT

— Mizerabile !
— Viperă !
— Bou, încălțat !...
— Zgripțoroaică...

Astea erau cuvintele pe care le schimbau, de opt ani, de dimineață până seara, de seara până dimineața, domnul și doamna Poponete.

Or, în ciuda eforturilor laudabile pe cari le făceau cei doi soți pentru a-și schimba vocabularul, veni o zi când Nae simți o vie dorință să joace acest repertoriu... c'o altă parteneră.

Dar cum să scape de madam Poponte ?

Divorțând, evident. Dar vai ! Nu poți divorța așa ușor ! Și, dacă eroul nostru ar fi pornit decis să desfacă lanțurile căsniciei, Sofia se crampona de bărbatul ei, nedându-i nici un motiv de divorț.

Nimic nu-l oprea, îmi veți spune dv. Nimic nu-l oprea pe Poponete să se poarte ca o brută față de jumătatea respectivă.

Asta și făcu. De douzeci de ori, pe stradă, la cafenea, la cinematograf, Nae provoca scandal bătându-și nevasta până la sânge. Dar madam Poponete, cu toate astea, nu voia de fel să divorțeze.

Își ura prea mult bărbatul pentru a-i da așa ușor libertatea.

Atunci bietul bărbat se decise să-i întindă o cursă odioasă.

Intr'o seară, simulând că pleacă în provincie, el angajă un șomer, îi încredință cheia casei și-i arătă modul cum să se strecoare discret în cuibușul conjugal.

— Apoi ? întrebă șomerul.

— N'ai decât să taci chitic aștep-

tând să viu eu; pentru osteneala asta primești o mie de lei.

Poponete se duse apoi la cafeneaua „Cresus" unde găsi doi prieteni.

— Dragii mei, le zise el, trebuie să ne ajutăm unii pe alții. Mă puteți salva, amândoi, dintr'un adevărat infern.

— Ce trebuie să facem ?

— Să-mi serviți ca martori pentru a prinde pe nevasta mea în flagrantdelict.

— De adulter ?

— Da.

— Ha ! ha ! ha ! Așa dar, tu, Poponete, ești încornorat ?...

Nae se răți:

— Eu încornorat ? Desigur că sunteți nebuni ! Am oare o mutră de om care poartă coarne ? Totul nu se reduce decât la o simplă comedie. Bărbatul pe care-l vom găsi în patul nevestei mele, nu-i decât un biet șomer, un om plătit și care n'are să se atingă nici de un fir de păr din capul ei !...

Cei doi prieteni primiră misiunea

Foarte veseli, se îndreptară spre casa lui Poponete, care țopăia vesel pe stradă la gândul liberării din jugul greu al căsniciei.

— Ha ! ha ! ha !... făcea el vesel, cred că de data asta am să pot divorța ușor !

Dar, deodată, tresări :

— A ! idiotul ! tâmpitul ! nemernicul !... totul cade în baltă.

— Dece ? întreabă acoliții.

— Tipul pe care-l vedeți colo, tremurând ca o piftie în fața ușei mele, nu-i altul decât șomerul căruia i-am promis o mie de lei pentru a se culca lângă nevastă-mea !... Nu înțeleg nimic !

Cei trei bărbați iuțiră pașii...

— Ei bine, ce s'a întâmplat ? întreabă Poponete.

— Îți place să faci șotii, domnule !

— Ce vorbă e asta ?

— Mi-ai făgăduit o mie de lei dacă mă achit de misiune și, când am ajuns la destinație, am găsit patul ocupat de un fârțângău, care se giugiulea cu nevasta d-tale !... Se vede că nu venea pentru prima oară la ea în dormitor ! Să-ți fie rușine, domnule, nu trebue să-ți bați joc de un biet șomer ca mine !...

RIDENDO

CASTIGAT MORIȚ...

Iancu îl întâlnește zilele trecute pe Moriț.

— Ci faci, Moriț ? Ești așa di galben ! Ai fost bulnav ?

— Oi vei, Iancălă, nu-mi mai vorbi. Alaltăeri am stat nouă ore fără cunoștință.

— Nouă ore ! Ci s'a întâmplat ? se îngrijoră Iancu.

— Am durmit ! răspunse Moriț, scărpinându-se în barba-i încâlcită.

✸

Povestea se petrece la Varșovia

— Vreți să facem baie împreună ?...

unde după multe eforturi, municipalitatea a reușit să reducă tariful locurilor în tramvaele cari circulă între cartierele mărginașe și centrul orașului.

In cartierul Nou, unde locuesc numeroși evrei (un fel de calea Văcărești) Samuel se plânge lui Isac despre această reformă.

— Moi, Samuel, nu ti înțăleg di fel ; cuntrarul, tu trebue să fii foarte mulțămit. Uiti o ucazie dija minunată ca să faci icunumie.

— Eh ! poati că da da, răspunde Samuel, dar acum trebue să merg di patru ori pe zi pi jos până în uraș în loc di două ori, ca până acum, ca să pot face icunumie di opt lei !...

✸

Un vizitator întreabă, zilele trecute, pe păzitorul unei galerii de istorie naturală dintr'un muzeu din Paris :

— Ce vârstă are dinosaurul ăsta ?

Păzitorul, care s'a întâmplat să fie evreu, se scarpină puțin în perciunii soioși, și răspunde :

— Cincisprezece mii di ani și opt luni.

— La naiba ! zice curiosul... Cum Dumnezeu de ai putut socoti c'o asemenea precizie de savant ?

— Oi, este, așa di ușor, răspunde, gardianul. Chind m'am angajat aci, mi s'a spus că dinosaurul are cincisprezece mii di ani. Ori eu sunt în sirvici di opt luni, sucuteala este așa di ușoară !...

✸

Copilul unui bogătaș evreu este pedepsit c'o oră de arest, care trebue executată după sfârșitul lecțiilor, fiindcă a greșit într'o problemă de aritmetică.

Când a plecat toți evreii din clasă și n'a mai rămas de cât profesorul, micul ovreiaș, pe nume Leibișor, zice :

— Cu chit m'am înșelat, domili prufesor ?

Profesorul adoptă o mutră severă:

— Cu cincisprezece lei, băete.

— Știi ce, domnuli prufesor, puftim cincisprezece lei, și să nu mai vorbim di asta !...

VEDETA NECUNOSCUTĂ

Rezemat de ghișeul unei bănci de pe marile bulevarde, Jim Bradford număra un teanc de bancnote a o mie franci pe cari le primise din mâinile casierului... Odată numărate, le băgă în buzunarul dinăuntru de la vestă.

Lângă el, o foarte frumoasă și elegantă femeie citea într'un ziar cursurile acțiunilor „Brazilia Petrol". Jim se uită la ea și privirea-i se umplu de lucire indefinită, căci el nutrește pentru femei un dispreț bolnăvicios.

O! tânărul are motivele lui, deabea a scăpat din divorț, dintr'un coșmar de șase ani...

Jim eși din bancă și prinse a hoinări pe marile bulevarde. Privirile lui alunecară pe terasele cafenelelor asupra femeilor ușoare. Ridică din umeri și deodată se lovi puternic de o femeie.

— *Am ajuns să socotesc greutatea unei stele.*

— *Dacă ești așa de priceput, încearcă să calculezi vârsta acestei stele de teatru !...*

Privirea ei este plină de tristețe. Melancolia asta-l ispitește pe Jim. Este aceeași femeie care stătuse lângă el în bancă.

— Ertați-mă, doamnă.

Rămase năucit, ca un licean în fața primei aventuri, căci dela despărțirea de nevastă, Jim se limitase la săruturile strict tarifate, în casele de iluzii.

— Pari distrat, domnule...

Vocea-i este muzicală și pură. Jim nu se gândește decât la chipul cum să seducă pe această ispititoare femeie.

— Vreți să luați ceaiul cu mine ?

Necunoscuta isbucnește în râs, atât de stupidă i se pare propunerea tânărului.

— N'am timp pentru așa ceva, trebue să mă duc la studio, dincolo de Vincennes, regisorul meu m'a chemat la telefon.

— Sunteți artistă ?

— Am oare aparența unei figurante ? O ! dar d-ta nu te duci de fel la cinema ?

— Ba da, din când în când, dar..

Jim scotoci prin amintirile lui.... Nu, n'a văzut niciodată chipul ăsta... necunoscuta nu-i nici Greta Garbo, nici Marlene Dietrich, nici Jean Harlow...

Ajungând în fața unui automobil luxos, necunoscuta zise șoferului :

— La studio !

Cu mâna pe portieră, ea se uită la Jim.

— Deci nu voi rămâne pentru d-ta, tinere, decât vedeta necunoscută.

Brusc, adăugă :

— Dacă vrei, mă poți întovărăși până la studio !

Jim se sui lângă ispititoarea femeie.

— Spune-mi numele d-tale.

— Nu, sunt prea vexată că nu m'ai cunoscut.

C'un gest brusc, ea trase o perdea care-i izolă de șofer. Automobilul pare un buduar ambulant. Pe o masă pliantă de acajou roșu, o trusă de ivoriu și argint, un serviciu de fumat, tot obiecte inutile și elegante cari servesc de cadru unei femei bogate și cochete.

Piciorul lui Jim se lipi de pulpa necunoscutei.

Ea se mulțumi să murmure :

— Trage și perdeaua cealaltă.

Jim citise atât despre artistele de cinematograf, că repurtarea victoriei nu-l uimi de fel. Când fu însă aproape să-și ajungă scopul, necunoscuta se sustrase, cu cochetărie :

— In fond cine ești tu, tinere ?

— Sunt iubitul vedetei necunoscute, răspunse Jim cu brutalitate.

— O ! încă nu.

Râsul ei se armonizâ în vocale cari amețiră complet pe Jim.

— Cu brutalitatea d-tale, mi-ai desfăcut jartiera.

El se aplecă asupra necunoscutei, prinzându-i jartiera, apoi o sărută amețit.

Necunoscuta nu opuse nici o rezistență.

*

Automobilul sbura cu viteză.

Visul, acum, luase sfârșit.

— Spune-mi măcar numele d-tale, o imploră Jim.

— O ! nu. Acum m'aș jena. Am să cobor și șoferul meu te va duce unde vrei. Adio...

— Te mai pot vedea ?

— Poate într'o zi, pe ecran...

Jim o privi în ochi. Cât este de frumoasă și ce corp mlădios are...

Ușa automobilului se deschise și necunoscuta coborî.

Un surâs batjocoritor îi flutura pe buze.

In contemplarea-i mută, Jim n'a auzit cealaltă portieră deschizându-se. Niște cătușe îi imobilizează mâinile și în gură primește un căluș. Necunoscuta s'a aplecat asupra lui. Ii desface vesta... de unde scoate teancul de bancnote strecurându-l în corsaj... Un miros puternic de eter invadează nările lui Jim...

Nu se deșteptă din leșin decât la miezul nopței... E singur într'un tufiș de mărăcini din pădurea Vincennes.

trad. de I. Trif

RODA-RODA Scufița roșie

SAU CUM SE FAC FILMELE

Persoanele :
EU
MR. SWINBURN

Scena se petrece în biroul meu de lucru. După amiază. Abia am primit corespondența. Douăzeci și trei de manuscrise refuzate. Deasemenea, într'un plic, trei mărci în timbre poștale, onorariu pentru o baladă intitulată „Trebue fetele să poarte corset ?“ Apoi un preț curent al conservelor de lăcuste și în sfârșit șapte acuzațiuni de plagiat.

EU. — (Sunt disperat).

MR. SWINBURN. — *(Intră. Tip întreprinzător, bine ras, (ce lame o fi întrebuințând ?) cilindru, pantofi-sport. Un om energic, volubil. Omul care nu-și ia notițe pentru că nu are timp pentru așa ceva).* Mr. Roda-Roda ? Bine. Am citit articolul dvs. asupra artei și a cinematografului. Ideia fundamentală e foarte bună. E și părerea mea. Dacă cinematograful vrea să aibă o influență artistică, ca artă adevărată, de sine stătătoare, nu trebue să caute să imite teatrul. Ar trebui, din contra, să-și perfecționeze posibilitățile sale de exprimare. Bunăoară, ar trebui să acționeze asupra unui element specific : surpriza. Surpriza, neprevăzutul. In aceasta constă superioritatea sdrobitoare a filmului asupra scenei. Acțiunile în film sunt mult mai curgătoare, mai bogate și cu efecte mai mari. Iată, în linii generale, părerea mea.

EU. — Da... dar..

MR. SWINBURN. — In alte părți dvs. cereți filme speciale pentru copii. Sunteți pentru filmul amuzant, simplu și instructiv. Și tocmai pentru aceasta am venit la dvs. Dați-mi un exemplu, o acțiune pentru un film de copii. O idee și atât. Cinci dolari adaus.

EU. — Eu...

MR. SWINBURN. — Dar vă rog ceva mai repede. Premeditarea în afaceri e nefolositoare. Prima idee e întotdeauna cea mai bună. Mie îmi lipsește numai ideia. Restul îl fac eu singur.

EU. — Dar...

MR. SWINBURN. — Fără mofturi. Propuneți-mi o acțiune simplă. Cred că nu-i deloc greu. Evitați pretențiunile de originalitate.

EU. — *Intr'un singur minut am fost de trei ori cald și de trei ori rece).* O acțiune simplă pentru un film de copii ? Asteptati vă rog, un moment..

MR. SWINBURN. — *(scoate ceasul).* Cinci secunde !

EU. — Totul a venit așa neașteptat...

MR. SWINBURN. — Lăsați pretextele, altfel iau înapoi avansul.

EU. — *(brusc inspirat).* Scufița roșie !

MR. SWINBURN. — Ce'nseamnă „Scufița roșie ?“

EU. — O poveste !

MR. SWINBURN. — O poveste ? Frumos ! Foarte frumos ! Care e conținutul ?

EU. — O mică și drăgălașă fetiță locuia la părinții ei. De Crăciun bunicuța îi dădu o scufiță roșie.

MR. SWINBURN. — Minunat. Ajunul Crăciunului într'o colonie nemțească. Vile splendide pe Gange. Sclavii goi duc cadourile. Viață de familie. Emoție. Mama își sărută fiica pe frunte. Un cor de îngeri. Ingerii sboară spre cer. Intre timp tatăl face curte guvernantei.

EU. — Scuzați, ați înțeles greșit ideia mea !

MR. SWINBURN. — De loc, o trec doar în spiritul artei cinematografice. Mai departe...

EU. — Vine însă o veste rea : bunicuța e bolnavă.

MR. SWINBURN. — Splendid. O telegramă prin Radio : Bunicuța s'a îmbolnăvit, veniți urgent. O mașină e gata de plecare.

EU. — Bunicuța bolnavă locuește în pădure.

MR. SWINBURN. — In junglă.

EU. — Mama dă fetiței plăcinte, binecuvântări și o sfătuește să fie precaută. Fetița își ia rămas bun dela mamă și pleacă.

MR. SWINBURN. — Superb ! O despărțire cu lacrimi. Emoție. Corul de îngeri. Automobilul se pune în mișcare. Pornește. Trece peste un invalid și-i sdrobește și celalt picior. Trece peste un pod. Podul se prăbușește. Tensiune. Acțiune încordată. Mai la vale o pantă stâncoasă. Emoție. Atențiune foarte încordată. Scăparea — opera îngerilor. Copilul e scăpat. Emoție mare. Ce vine mai departe ?

EU. — In pădure copilul întâlnește un lup.

MR. SWINBURN. — Vrei să zici un rinocer ?

EU. — Un lup !

— Te-ai întrebat vreodată ce-ai fi făcut dacă aveai veniturile lui Rotschild ?

— Nu. Dar m'am întrebat adesea ce-ar fi făcut el dacă avea venitul meu !...

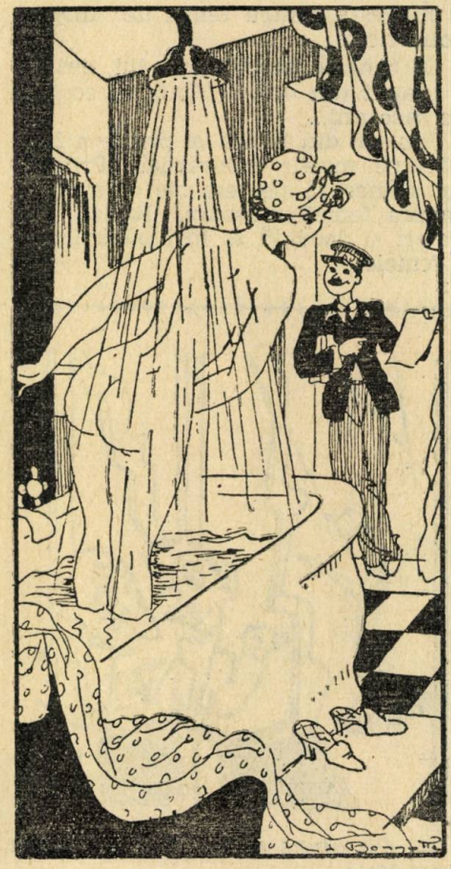

— Am primit ordin ca, dacă nu achitați nota, să vă închid imediat apa !...

MR. SWINBURN. — Un rinocer!

EU. — Lupul întreabă: „Incotro, copilul meu?“ Scufița roșie: „La bunicuța; e bolnavă, și-i duc plăcinte“.

MR. SWINBURN. — Un conținut foarte bogat. Nici nu m'am așteptat la așa ceva. Copilul fuge de rinocer. Rinocerul după el. Tensiune mare. Respirația spectatorilor oprită. Copilul dă peste tatăl lui care avea întâlnire, un rendez-vous cu guvernanta. Amândoi fug prin junglă. O vânătoare sălbatecă. Emoție. Rinocerul mereu după ei. Trupe de călăreți. Un maharadjac pe un elefant. Aceiași indieni. Foarte bine. Mai departe.

EU. — Lupul o însoțește până la locuința bunicii.

MR. SWINBURN. — Bateți-vă capul cu lupul vostru! Scufița ajunge la casa bunicii. Atenție încordată. Rinocerul o ajunge. Dă cu cornul în perete. Bunicuța, tatăl, guvernanta, copilul, în cel mai mare pericol. Emoție.

EU. — In timp ce Scufița roșie era afară, lupul intră înăuntru și o mănâncă pe bunicuța.

MR. SWINBOURN. — Bunicuța a fost sfâșiată în bucăți.

EU. — O mănâncă pe Scufița roșie, se culcă în patul bunicuței și doarme.

MR. SWINBURN. — Aci trebue să facem o mică modificare. Rinocerul se găsea în culcușul său.

EU. — Atunci trecu un vânător, auzi sforăitul lupului, îl omoră și-i spintecă burta. Scufița roșie și bunicuța ieșiră imediat de acolo.

MR. SWINBURN. — Happy and!... Maharadjacul, însoțit de arcași indieni, omoară rinocerul. Prof. Doyen din Paris, cu cei doi asistenți, ia parte la operație. Bunicuța este refăcută la loc. Maharadjacul se căsătorește cu mama. Tatăl cu guvernanta. Nuntă cu animale exotice. Corul de îngeri. Emoție. Mulțumesc. *(se ridică)*. Ideia dvs. e minunată. Restul vom face noi. Vă vom trimite prin mandat poștal 100 de dolari...

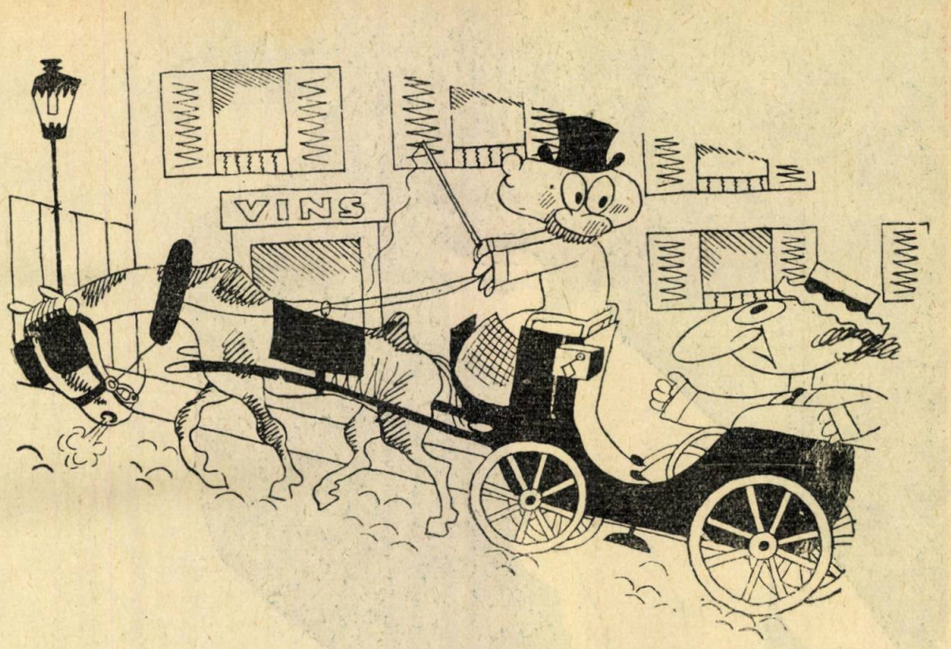

— *Nu poți merge mai repede?*
— *Ba da, dar calul cui să-l las?*

Bucureștenii—Provincialii

Bucureștenii au o pretenție bizară: ei cred că n'au decât să părăsească Capitala pentru a deveni irezistibili. E deajuns să plece în cel mai mic oraș de provincie, în cea mai măruntă comună, unde n'au decât să-și pună pălăria pe urechea dreaptă pentru ca toate femeile și fetele să suspine turburate, zicând:

— Nu-l așteptam decât pe el!

E necesar să adăugăm, spre a fi drepți cu toată lumea, că și provincialii sunt convinși că n'au decât să întâlnească o Bucureșteancă pentru ca ea să le cadă imediat în brațe.

Poate că ăsta-i motivul pentru care Bucureștenii se duc la țară în timpul verei, iar provincialii vin la București.

*

Bucureștenii sunt totuși ceva mai modești decât provincialii. Ei cred că nu triumfează decât fiindcă sunt seducători, în timp ce provincialii sunt convinși c'au fost favorizați de faptul că Bucureștencele sunt niște ființe ușuratice.

Poate că la mijloc e și chestia banilor. Provincialele sunt convinse că Bucureștenii sunt generoși, iar provincialii, cari au făcut economii tot anul, nu se arată darnici decât la București.

*

Triumful în dragoste mai depinde și de alte lucruri. Mai întâi, iluziile.

Provincialele cred că Bucureștenii le vor învăța lucruri noi. Iar provincialii se așteaptă la acelaș lucru din partea picantelor Bucureștence.

Pentru ca un provincial să cucerească o Bucureșteancă, trebue ca chestia să se petreacă la București; foarte rar ca un provincial să facă nebunii înorașul lui, nu fiindcă-i incapabil, dar știe bine că a doua zi toată lumea are să fie în curent cu aventura.

Femeile sunt însă mai îndrăznețe, fiindcă se cred mult mai șirete.

De altefel un provincial poate avea o iubită în capitala județului dar el nu va încerca niciodată să cucerească o femeie în trecere prin oraș. Pudoare? Discreție? Prejudiciu? Nu, dar asta ar distruge ritmul unei existențe care trebue, înainte de toate, să fie regulată. Poate că din cauza asta Bucureștencele în trecere prin provincie privesc pe bărbați cu oarecare dispreț.

*

Mare importanță poate avea și cadrul, atmosfera... O Bucureșteancă poate foarte bine să devină la Iași iubita unui tânăr din Caracal... fiind convinsă că la Iași, oamenii au ideile mai largi de cât la Caracal.

Și vice versa...

*

Nu vă lăudați prea mult cu aventurile voastre, Bucureșteni în vilegiatură, provinciali la București, fiindcă cele mai multe căderi se datoresc norocului, nici decum calităților voastre de seducători.

—Cu costumele noastre de bae, bărbaţii n'au nici o decepţie in intimitate...
—Da, dar nici o iluzie în plus.

Taxa poştală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. No. 120.228/932.
TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL", STRADA BREZOIANU 23—25. BUCUREŞTI. (ROMANIA)

Biblioteca Universităţii [illegible]

Nr. 37. ANUL XLIV

JOI 10 SEPTEMBRIE 1936

Veselia

CAUCHEMAR-UL CONTRIBUABILULUI

— Dragă, am visat că mâine imi vine o nouă impunere

5 LEI

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

10 SEPTEMBRIE

Romantism țărănist

Dacă ar avea omul toate calitățile pe care și le dorește, cu siguranță că multe lucruri s'ar schimba în țara Românească.

Dar, să fim mulțumiți și cu ce posedăm căci : „calul de dar, nu se caută la dinți". Ceeace este însă mai interesant e faptul că tocmai acei cu care natura a fost foarte sgârcită se cred, își dau aere chiar, de prototipi ai perfecțiunei.

Nu mai departe de lumea politicienilor. Indivizi care mai până eri nu știau decât... codul camionagiilor oboreni, au ajuns oameni mari (cu titlu, dar mici, nespus de mici ca suflet) fapt care îi fac să se creadă superiori acelora cari prin inteligență și muncă cinstită reușesc să rămână simpli necunoscuți.

Așa cel puțin se pot justifica declarațiile pe care un fruntaș național-țărănist le-a făcut ziarului... (dar dece să-i mai pomenes numele când fițuica nu face deloc cinste presei naționale).

„In momentul plecării partidului nostru dela cârmă, spune d-sa, întreagă țara a plâns".

De bucurie cu siguranță, gândim noi.

D-rul Lupu la Paris sau actualități mai... vechi

Fapte mai vechi pot fi socotite actualități, atunci când ele pătrund pentru prima oară în public. Așa că, duduițele în special, căci ele sunt mai pretențioase, să mă ierte dacă tocmai acum voi vorbi despre o telegramă de felicitare pe care congresiștii din Paris (reprezentanți ai Frontului popular universal) au trimis-o d-lui Mihalache și care suna astfel :

„Vă felicităm pentru faptul că la congres partidul Dvs. a fost reprezentat prin persoana doctorului Lupu, care s'a dovedit a fi bun delegat".

Și, într'adevăr, D-rul Lupu a fost și este și azi... bun de-legat.

Ceva și despre domnul Iunian

Bietul cetățean, fie el funcționar al statului, fie simplu particular, multe mai are de îndurat până când Dumnezeu îi ia înapoi ceeace cu câteva zeci de ani înainte i-a dăruit.

Curbe de sacrificiu, împrumuturi pentru înzestrarea... pungilor diferiților oameni politici, scrisorile roșii, ca dragostea pasionată, din partea fiscului și, colac peste pupăză, puzderia de discursuri electorale. De ascultat le-ai asculta căci or strigi : trăiască Lupu, or Victor Iamandi, tot pe un... patriot îl proslăvești, dar există și riscuri. Să te ferească Dumnezeu să uiți că ești la o adunare țărănistă și să aclami pe liberali că numai oasele tale își vor da seama dacă Românii se au între ei ca... frații.

Există totuși și politicieni mai miloși, care își publică pur și simplu ideile într'unul din ziarele care le joacă în strună, reducând astfel cheltuelile extraordinare și totdeodată calvarul actualilor și viitorilor votanți. Dintre aceștia face parte și domnul Gr. Iunian care a scris acum câteva zile :

„Sunt și am fost totdeauna condus de sentimentele cele mai *inalte*".

Bine zice proverbul : vrabia mălai visează.

„Sboruri" fără aripi

Fiecare țară, fiecare localitate chiar își are obiceiurile care o caracterizează, obiceiuri mai mult sau mai puțin binecuvântate. Ele trăesc foarte intens în sufletele și sângele indivizilor, transmițându-se ca o moștenire naturală din tată în fiu.

Astfel rar ai să întâlnești un Mexican, care să nu știe să călărească perfect și care să nu fi împușcat... din greșeală pe vreun dușman personal sau de-al familiei, după cum rare sunt zilele în care nu se înregistrează câteva sute de divorțuri și totdeodată tot atâtea căsătorii din „dragoste" în cetatea stelelor de cinema, Holiwood.

Dar pentru a înșira toate ținuturile cu specialitățile lor ne-ar trebui prea mult spațiu, ne oprim deci doar la cele de mai sus, adăogând că noi Românii am luat câte puțin dela fiecare, șlefuind împrumutul, transformându-l așa cum ne convine.

Dovada că am spus numai adevărul o poate culege oricine de prin ziare. Dar acum să reproduc o întâmplare, care aduce oarecum ceva nou în „obiceiurile" locale.

„Tânărul Vasile Brebu, suferind de alienație mintală, scrie „Universul", s'a urcat pe acoperișul unei case, strigând sătenilor că el va fi primul care va sbura fără aripi".

Sărmanul nebun nu știa că numai cu puțin timp înainte, Gigel Titeanu a „sburat" din... guvern tot fără aripi.

Puf.

O amazoană sui generis...